

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 161 / Mayıs 1995 / 4,- DM

PKK dağa, taşa, insanın ruhuna, beynine ve YÜZYILLARA SİNMİŞ BİR HAREKETTİR

Anladığınız gibi PKK, ne marksist-leninist olmuştur, ne de marksist-leninist çizgisinden vazgeçmiştir. PKK, insanlığın soylu bir hareketidir. İnsan gerçeğine, insan haklarına, onun demokratik gelişimine, özgür gelişimine, gerek kendiliğinden, gerek ideolojisiyle imkan sağlamak isteyen özgün bir harekettir. Hiçbir zaman alışageldiği marksist-leninist formüller temelinde gelişen bir hareket olmamıştır. Çıkışı da, gelişimi de ve şimdiki hali de böyledir.

ARD televizyonunun Başkan APO'yla yaptığı röportaj 12. sayfada

Büyük amaç uğruna ölmek her zaman yaşamaktır

Şehitlerimiz çok büyük; acıları çok büyük ve derin. Ama biz, onların büyük acısını, büyük PKK'ye, onun büyük militan kişiliğine büründürerek yaşatıyoruz. Ağlamak, duygulanmakla büyüklük yaratılamaz" diyor Başkan APO.

Çok şehit verildi, çok büyük direnildi Kürdistan'da. Kürdistan şehitleri bu anlamıyla diğer ulusların şehitlerinden çok çok farklıdır. Diğer ulusların büyük orduları, sosyal, siyasal ve kültürel olarak güçlü değerleri, mirasları vardı. Ama Kürdistan'da ne güçlü bir ordu, ne de sahip çıkılacak bir tarih vardı. Her şey yeniden yaratılıyor Kürdistan'da. Sadece bir ülkenin bağımsızlığı değil, başlı başına bir insan, bir ulus yaratılıyor. Bu da dünyanın en zor işlerindendir. İşte PKK'nin büyüklüğü, görkemliliği ve muhteşemliği burada yatmaktadır.

Bugün Kürt ulusu artık kendisi için, kendi topraklarında kan döküyor. Geçmişte kendisi için kan dökmemiş, başkaları için savaşmış, başkaları için kan

Devamı 14. sayfada

PKK'nin sosyalizm anlayışı ölüme karşı yaşam, köleliğe karşı ÖZGÜRLÜK İDEOLOJİSİDİR

ABDULLAH ÖCALAN

En temel sorunun eğitim olduğu, gittikçe daha fazla açığa çıkıyor. Mücadele ne kadar kızışıyorsa açığa çıkan gerçeklik; sanıldığından daha fazla, bizim kendi kendimizi yenmişliğimiz ve bitirmişliğimizdir. Teorik gelişmeniz, pratik gelişmeniz, halk gerçekliğimiz ve onun toplumsal gelişim düzeylerinin bireye yansıma biçimi yenilmenin de, hatta teslim olmanın da ötesinde adeta kendini tanınmaz hale getirmiştir. Tabii, mücadele düzen istediği, kesin belli bir düşünce ve moral gücü gerektirdiği, hele savaş geliştikçe bunun önemi, vazgeçilmezliği çok açık kendini dayattığı için, açığa çıkanın bütün yönleriyle kaybettiren kişilik olduğu ve en temel sorunumuzun da bu kişilik olduğu çok iyi anlaşıldı. Genel insan toplumunun özelliklerini bir tarafa bırakalım, bunu anlayabilmek açısından bile, acaba toplumsal gerçekliğin neresindeyiz, nesiyiz? Şu çok büyük çabalarımıza, yine tüm topluma ve sisteme bağlama çabalarımıza, rağmen bireysel davranış özellikleriniz, bizi adeta düşmanın mermilerinden daha fazla delip geçiyor. Karmakarışık olan sisteme, pratik tarza gelmeyen kişilik yapıları, şu anda iç mücadelenin belki de en ilginç ve özgül bir kısmını teşkil ediyor. Şu çok iyi anlaşılıyor ki, bu tarihi, toplumsal özelliklerle tedbiri alamazsak, çareyi bulamazsak, duracak bir yer, gidecek bir istikamet yoktur. Yani bir işbirlikçilik bile, yaşanılan gerçeklik tarzında belki de ileri bir konum olur. O kadar karışıklık

Devamı 3. sayfada

Devrim ve zafer yürüyüşünde YENİ HAMLELERE DOĞRU

PKK hiçbir zaman silaha, devrimci şiddete stratejik yaklaşmadı. PKK'nin temel özelliklerinden biri, insanlığın yeryüzünde yaşamaya başlamasıyla birlikte kazananlar ile kaybedenlerin mücadele tarihlerini çok iyi incelemiş ve bundan doğru sonuç çıkarmış olmasıdır. Bu arada direnişle, ama aynı zamanda bütün bu direnişlerin yenilgisiyle dolu olan Kürdistan tarihini de didik didik gözden geçirmiştir. PKK bu konuda ne kadar doğru ideolojik-politik çizgiyi yakalamışsa, TC de o kadar yanılgıya düşmüştür. Tarih tekerrür etmediğinden geçmişteki gibi ne Kürdistan halkı kaybediyor, ne de TC kazanıyor. Geçmiş zamanlardaki bütün Kürt isyanlarının silahlı olmasına rağmen, kendi dar amaçlarına bile ulaşamadan yenilmesi de, PKK'nin silahı nasıl başarılı bir şekilde siyasetin hizmetine girdirebildiğini göstermektedir.

PKK'de sadece silahlı mücadele değil, amaca hizmet eden her yol ve yöntem için tabulaştırılmış bir kalıp yoktur. Kaldı ki dünyanın günümüzdeki gerçekliği içinde amaç için başvurulmayan, bu temelde iyi düzenlenmeyen ve her anı iyi kontrol altına alınmayan bir silahlı savaşımın kazanma şansı yoktur. Bunun örnekleri ne az, ne de uzaktır. Türkiye de bu konuda açık bir örnektir. PKK ise tersinden bir örnektir; hem de silahlı mücadeleyi bu biçimde iyi düzenleyen, güçlü kontrol eden ve böylece sonuç alıcı kılan benzersiz bir ilk harekettir.

Dünyaya şimdilik hükmeden büyük emperyalist güçler ve Türk sömürgeciliği gibi rejimler toplumu ve diğer yaşam sahalarını özellikle ideolojiden arındırırlarken, PKK bunun tersi olarak her şeyin temeline ideolojiyi yerleştiriyorsa, bu, Kürdistan'ın mevcut koşullarından ve imha yön-

Devamı 2. sayfada

GÜNEY HAREKATININ bilançosu hakkında birkaç söz

3. sayfada

Abbas yoldaşın PKK 5. Kongresi'ne sunduğu özeleştiri raporu "Önderliğin başarı çizgisinde gelişme yaratacağım"

25. sayfada

Devrim ve zafer yürüyüşünde
YENİ HAMLELERE DOĞRU

Baştarafı 1. sayfada

teminden başka hiçbir politikaya itibar etmeyen TC'nin karakterinden kaynaklanıyor. Bu koşllarda en riskli bir yöntem olan silahlı mücadeleyi siyasetle beslemek, ideolojinin önderliğinde yürütmek ve amacın yolundan sapmamasını kontrol etmek kolay olsaydı, bu yönteme başvuran başka birçok gücün başına büyük felaketler gelmezdi.

PKK 11 yıldır bu sınavı nefes nefese ve amansız bir takiple yürüttü ve başardı. Şimdi ulaştığı bu süreçte güçlüdür, kendine sonuna kadar güvenlidir. Bütün savaş cephelerinde meydan okumaktadır. Askeri sahada da, siyasi sahada da hem savaşa, hem de görüşme yöntemine hazırdır. İmha edilemeyeceğini, kör şiddete boyun eğdirilemeyeceğini, politik olarak da oyuna gelmeyeceğini en zorlu süreçlerden geçerek kanıtlamıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin tek koruyucu ve kollayıcı gücü görevini yerine getiren ve buna göre muhalif olan her şeyi kanlı bir şekilde ezmeye hazır bekleyen Türk ordusunun beynini dağıtmıştır. Son olarak halkların kanlı katili olan bu orduyu Güney Kürdistan'dan kovma başarısını göstermiştir. Bununla bütün Kürdistan'ın önder ve koruyucu gücü olduğunu ortaya koymuştur.

Şimdilik PKK, her basamağı kazanımlarla döşenen bir sürecin başında büyük atılımları başlatma kararındadır. PKK askeri olarak da kazanabileceğini kanıtlarken, TC askeri olarak tam bir çözümsüzlüğü yaşıyor. Dolayısıyla bu konuda bir dengesizik var ve bu PKK'nin lehine özellikler taşıyor. PKK Genel Başkanı **Abdullah Öcalan** yoldaş, bu yeni aşamanın yarattığı ve yaratacağı olası gelişmeleri Reuters ajansına yaptığı açıklamalarda dile getirdi. Bu açıklamanın önemli bir kısmını **MED-TV** milyonları bulan izleyicilerine duyurdu. Bu açıklama yeni bir sürecin ifadesi olarak kamuoyunun gündemini oluşturdu.

Dönem farklıdır. Son Güney harekatından sonra yapılan bu açıklama, Türk özel savaş yetkililerinin bunca demagojik ve psikolojik politikalarını suç üstü yakaladı. Çareyi Reuters ajansının yaptığı bu röportajın yayınlanmasını yasaklamada buldular. **Yeni Politika,** söz konusu açıklamanın kısa bir bölümünü yayınladığı için toplatıldı.

Bu anlaşılır bir durumdur. Politik kesimlerin yabancısı olmadığı bir yaklaşımdır. Türkiye'nin hiç hazır olmadığı bir sırada bu açıklama yapıldı ve sömürgeci özel savaş rejimini çok zor durumda bıraktı. PKK Genel Başkanı siyasi çözüm yoluna ve ateşkese hazır olduklarını açıklarken, muhataplarının bunu karşılayacak güçte olmadığını da belirtiyordu. PKK oldukça büyüyen gücüne dayanarak siyasi çözüm ve diyalog yöntemini dayatıyor. Türkiye güçsüzlüğünden dolayı bu çağrıya cevap veremediği gibi, boşa çıkarmak için durmadan uğraşıyor. Kaldı ki, PKK'nin siyasal ataklarına karşı aylar öncesinden bir sendromu yaşamaya başladığı biliniyor. Çözüm sürecine çok büyük katkılar sunmayı hedefleyen **Başkan APO,** bu açıklamayı yaparken, TC de çözüm sürecinin daha da kapanması için harekete geçiyordu. Kontrgerillaya yeni iş düşüyor ve faaliyetlerini tırmandırıyordu. Hedeftekiler o kadar önemli değildi. Yeter ki siyasal çözüm süreci açılmasındı.

Metropollerde cinayetler yoğunlaştırılırken, Kürdistan'da katliamlar yaygınlaştırıldı. Özellikle de uluslararası heyetlerin Kürdistan ve Türkiye'de incelemeler yaptığı bir sırada, kör şiddet boyutlandırıldı. Bununla ulusal ve uluslararası sahalarda iyiden iyiye Türkiye'nin aleyhine dönen politik atmosferin bozulması hedeflendi. Bunun bir parçası olarak Iğdır'ın Özdemir köyünde bir ana ve dört çocuğu katledilerek PKK'nin üzerine atıldı. Özel savaşın çokça tanık olunan ve bayatlanan bir oyunu sergilendi. Avrupa Parlamentosu ve diğer yabancı heyetlere, sözümona "PKK veya APO'nun gerçek yüzü"nü göstereceklerdi. Hiç kimse inanmadı. Nitekim çok kısa bir sürede olayın faili meçhul kalmadı.

Süreç hızlı ve ezicidir. Durdurulamayacak kadar enerjik ve birikimlidir. Bu tür klasikleşmiş oyunlara yaşam şansını vermeyecek kadar da keskindir. Bu gelişmenin doğal bir seyridir ya da yeni bir aşamayı yakalayan gelişmenin diyalektiğidir. Bu yeni sürecin önderliğini PKK yapıyor. PKK yeni dönem taktikleri, kirli özel savaştan şu veya bu düzeyde rahatsız olan, siyasal çözümü benimseyen her kesimin özlemini kapsıyor ve cevap veriyor. **Başkan APO'**nun son açıklaması, kirli özel savaşı yürütenlerin de, destekleyenlerin de maskelerini indirdi. "Hiçbir koşul ileri sürmeden siyasal çözüm yoluna şans verilmesini istiyoruz" diyen **Başkan APO,** hiçbir demagojiye izin vermeyecek kadar mütevazi ve samimi bir açıklamada bulunuyordu. Demokrasiden, insan haklarından, barıştan yana olanlar, bu söylemleri açıklamalarında egemen kılanlar, ikiyüzlü değillerse bu çağrıya cevap vermek zorundadırlar.

Bir özel savaş gazetecisinin köşesinde yazdığı gibi, devletin civataları laçkalaşmış durumdadır. Muhataplık yapabilecek güç yoktur. Mevcut devlet yapısı, bu anlamda muhatap olmaktan çıkmıştır. Beyni dağılmış, yapısı parçalanmştır. Bu haliyle parçalı bir şekilde şiddet politikasını yürütmekten başka seçeneği kalmamıştır. Şimdiki özel savaş yöneticileri herhangi bir halk desteğine dayanmıyorlar. Halkın taleplerini, arzularını dikkate almıyor, ya da alamayacak kadar bir çılgınlığı yaşıyorlar. Kör intikamcılık türü bir kirli savaşı, gözükara bir soykırımı yürütüyorlar.

> "Türkiye korkunç bir sona doğru hızlanıyor. Telaşlı bir bekleyiş ve seyrediş Türk sermaye çevrelerinde büyük rahatsızlık yaratıyor. Sermaye sahipleri çok ciddi tedbirler alma gereğini duyuyorlar. Türk tipi bir Hitler'in çıkmasından endişe duyduklarını bizzat açıklamalarında yer veriyorlar. Normal olmayan bu tür açıklamaların yapılmaması olurdu."

Aslında Türkiye'de sallantıda olmayan hiçbir devlet kurumu kalmamıştır. Adeta üfürsen yerle bir olacak kadar boşlukta duruyorlar. İktidar ile muhalefetin kavgası sahtedir. Karşılıklı etkili olamıyorlarsa, bir nedeni de hepsinin aynı olduğu ve birbirinden farklı politikaları savunmadığı içindir. Zayıf zayıfı yenemez. Mevcut ortak zayıflık iktidar ile muhalefeti dengeliyor. Kavgacılıkları bu zayıflık sınırları dahilindedir. Bir Ecevit gibilerinin öne çıkması ya da çıkarılması aynı gerçeğin bir diğer yüzünden başka bir şey değildir. Rejimin icazeti dahilinde kim kimin zayıflığını daha iyi kullanıyorsa ve böylece halkı daha fazla kandırabiliyorsa, diğerlerine göre oylarını artırabiliyor.

Sömürgeci düzen partilerine bakmak, Türkiye Cumhuriyet'nin bugünkü gerçeğini anlamak için yeterlidir. Kamuoyu araştırmalarına göre en iride olan partinin oyları % 20'yi geçmiyor. Başka ülkelerde % 20'lik oy potansiyeline sahip olan partiler, küçük partiler kategorisine girer. Sömürgeci partilerin bu kadar küçülmeleri, bu kadar güven kaybına uğramaları, kesinlikle Türkiye'nin daha fazla küçülmesi ve güven kaybetmesidir. Diğer bir yönüyle değerlendirilirse, toplumun veya halkın geri kalan % 80'i devlete ve onun yöneticilerine güvenmiyor. Dolayısıyla Türkiye, pasif ve örgütlü olmasa da halkın % 80'inin muhalefetiyle karşı karşıyadır. Bu %20'lik oyların büyük bir kısmı da içten ve bilinçli değil, tepki oylarıdır. Buna göre özgür koşullarda devletin ne kadar desteklendiğine dair bir referandum yapılsa, en azından %90'lık bir red oyu çıkar. Ve özel savaş devleti bunu belki de herkesten çok daha iyi biliyor. Devletin şimdiki politikasını destekleyen %10'luk bir azınlıktır ki, bu da faşist-ırkçı bir kesimdir veya özel savaşı yürütenlerin kendisidir.

Gerçek bunun dışında başka bir şey değildir. Tamamen para gücüne, kör şiddete dayanan bir rejimin, doğal olarak en son, belki de hiç başvurmayacağı bir şey varsa, o da demokratik, siyasal çözüm yöntemidir. Bu rejim değişmedikçe, bu özel savaş ekibi yerle bir edilmedikçe, 70 yıllık imhacı ve inkarcı politika değişmedikçe, Türkiye'den sorunun siyasal çözümü için adımlar beklenmez. Bunun anlaşılmayacak bir yönü yok.

Bu TC'nin çok zayıf bir noktasıdır. Böyle bir durumda tüm gücüyle yüklenmek dönemin esas taktiği ve görevidir. Türkiye'nin başına çöreklenen bu özel savaş ekibini kovmak için çok zengin mücadele yöntemlerini devreye koymak, istenilen sonucu yaratır. Zemin ve koşullar buna uygundur. Hem askeri, hem de siyasi alanda mücadeleyi yaygınlaştırmak ve derinleştirmek bu süreci kısaltır. İç ve dış koşullar doğru değerlendirilir ve doğru hedefe yöneltilirse muazzam sonuçlara yol açabilir. Bu tür süreçler, savaşan taraflarından biri için oldukça aleyhte, diğeri için oldukça lehte özellikler taşır. Dayatılacak taktikler çok özenle geliştirilmek durumundadır. En sıradan taktik hatalar birçok kazanımın kaybına yol açabilecekken, buna karşı yerinde dayatılan taktikler beklenenden çok daha büyük gelişmeleri yaratabilir.

TC, PKK'nin bu hassas dönemin avantajlı ve güçlü tarafı olduğunu bilerek politik yönelimini belirliyor. Her şeye tam kuşkuyla bakma gereğini duyuyor. Bunun ağır psikolojisiyle özel savaşı sürdürmede, soykırımı dayatmada ısrarlı davranıyor. En istemediği gelişme ise, PKK'nin siyasal atılımlarıdır. Çok çeşitli provokasyon ve komplo yöntemleriyle PKK'nin başlatmaya çalıştığı siyasal süreci durdurmaya ve bu konudaki uluslararası baskıları boşa çıkarmaya çalışacaktır. Çünkü bu yönlü gelişmelerin onun çıplak zor gücünü özgürce kullanması önünde büyük engel oluşturacağını çok iyi biliyor. Ne var ki, onu bu amacına ulaştıracak güç ve imkanları elinden kaymış durumdadır.

Bu rejimin zamana ihtiyacı vardır. Bütün kârı uzatmak istediği zaman süresiyle sınırlıdır. Hükümetin hükümetten başka her şeye benzediği doğrudur. Sembolik olmaktan başka hiçbir yürütme gücü olmadığı bir o kadar gerçektir. Burada sorun Çiller-Çetin başlı olan hükümetin değiştirilmesi sorunu değildir. Kolay değil; bu rejim açısından ölüm-kalım günleri yaşanıyor. Bu hükümet kurtarılabildiği kadar kurtarılırsa, bu özel savaş rejimi için bir süre kazanımıdır. Bu nedenle mümkün oldukça normal seçim dönemine, 1996'ya taşırılmaya çalışılıyor. Kaldı ki, Türkiye'nin bu hükümet dışında en çok görebileceği bir olağanüstü savaş hükümetidir. O da bu 70 yıllık politikayı değiştirecek bir muhalif düzen gücü çıkmazsa bu kadar olabilir.

Sömürgeci muhalefet partilerinin hükümete yönelik politikaları hedef saptırmaya hizmet ediyor. Toplumun sağlıklı değerlendirme gücünün doğamaması amaçlıyor. Özellikle suçlamaların merkezine Çiller'in konulması bile her şeyi çok iyi açıklıyor. Çiller'in kendi başına hiç mi hiçbir şey yapacak, bağımsız politika yürütecek bir kişilik olmadığı, fazlasıyla açıktır. Özellikle de "Cumhurbaşkanı Demirel'in her söylediği tartışma konusu oluyor" şeklindeki haber ve yorumlar ise tam bir ahlaksızlık örneğidir. Demirel'in bu yönlü tam kullanıldığı, onun ruhsal psikolojisine de çok iyi yansıyor. Kel çoktan güneşin altında kızarmıştır ve bu kele geçirilen her maske anında erimektedir. Bu Türk özel savaş uygulamalarında yaşanan günlük bir gerçektir. Bunun sahiplerinin kendini kandırma özgürlüğü varsa, karşıdakilerin de bunu her gün görme rahatlığı vardır.

Türkiye korkunç bir sona doğru hızlanıyor. Telaşlı bir bekleyiş ve seyrediş Türk sermaye çevrelerinde büyük rahatsızlık yaratıyor. Sermaye sahipleri çok ciddi tedbirler alma gereğini duyuyorlar. Türk tipi bir Hitler'in çıkmasından endişe duyduklarını bizzat açıklamalarında yer veriyorlar. Normal olmayan bu tür açıklamaların yapılmaması olurdu.

Çünkü; PKK, süreci askeri ve siyasi olarak, kendi özgücüne dayanma temelinde omuzlayıp götürüyor. Bu yürüyüşünde ciddi bir engelle karşılaşmıyor. İç ve dış koşulların sunduğu avantajları arkasına alarak büyük hamlelere zemin yapıyor. Askeri ordulaşmada dev adımlar atıyor ve hızlı bir büyümeyi yaşıyor. Günlük ve aylık bilançolar, savaş kuvvetlerimizin çok az kayıplar karşılığında Türk ordu güçlerine büyük kayıp verdirdiğini ispatlıyor. Yeni dönemin savaş taktiklerine hükmetme yeteneğini kazanan ARGK gerillaları kalabalık birlikler halinde Türk ordusuna ait tabur ve alaylara inlerinde saldırıyorlar. Yine son olarak yapılan Güney ve Doğu Kürdistan'a yönelik Türk hava operasyonlarını zorlanmadan boşa çıkarıyorlar.

Çünkü; savaşımız, devrim ve zafere göre yürütülüyor. Bu devrim ve zafer savaşına dayalı olarak iktidarlaşmanın temellerini atan ulusal kurumlaşmamız gün geçtikçe gelişiyor. Halkımız yeni dönemin taktiğine uygun olarak yer yer devrim ve zafer serhildanlarını geliştiriyor. Kendisine yönelik şiddet saldırılarına şiddetle karşılık verme cesaretini gösteriyor. Birlik ve ittifak politikamız somut örgütlenmelere ve kazanımlara dönüşüyor.

Bütün bunlar, zafer sürecine amansız yüklenmek veya yüklenmenin en tarihi ve kutsal bir görevimiz olduğunu çok şiddetli bir şekilde iliklerimizde hissetmek gerektiği sürecin bir dayatması olarak ortada duruyor. Partili partisiz, herkes, bütün halkımız olağanüstü kurtuluş savaşının olağanüstü militanları gibi hareket ederse (ki böyle hareket etmenin kaçırılmaması gereken zamanıdır), Türkiye Cumhuriyeti'nin paramparça olmasına yakın bir zamanda tanık olunacaktır. Bunun iç ve dış koşullar bir arada ve bizden yana.

GÜNEY HAREKATININ

bilançosu hakkında birkaç söz

M. Can Yüce

Yapılan resmi açıklamalara göre, 20 Mart'ta başlayan Güney harekatı, 2 Mayıs'ta sona ermiş oluyor.

Güney Kürdistan'a girişleri, çok iddialı ve şaşaalı oldu; tam da **"medyatik savaş"** görünümündeydi. Dönüşleri de öyle olabildi mi? Hayır! Dönüşleri (buna kovuluşları da denilebilir), tam da fiyaskonun resmi gibiydi! Tüm sahte pozlarına, sahte şişirilmiş **"zafer"** görüntülerine rağmen başları eğikti.

TC, askeri cephede kaybetmişti, batağa saplanmamak için apar-topar geri dönmüştü; **"kurtuluşu"** geri çekilişte bulmuştu. Daha işin başında Genelkurmay Başkanı'nın **"Vietnam bataklığı"** benzetmesi yapması, zaten gidişin sonunu belli etmişti.

Ama kendilerine bakılırsa, zafer kazanmışlardı; **"PKK yuvalarını"** temizlemişlerdi, **"PKK kolay kolay bir daha toparlanamazdı"**, lojistik olanaklarına darbe vurulmuştu. Daha ilginci gerillanın bütün alt yapısının tahrip edildiğinden söz ediyorlardı. Peki neydi bu **"alt yapı?"** Herhalde birkaç naylon çadırdan söz etmiyorlardı? Bu konuda da, halkın konuyla ilgili bilgisizliğine güveniyorlardı. Öyle ya gerillanın tahkim edilmiş kışlaları, savunma hatları, yolları, muhabere şebekesi mi vardı?

Silopi'de hayali zaferin törenini de yaptılar. Gerçekte bu, fiyaskonun cenaze töreniydi!

Hatırlanırsa, işgal harekatının hemen başında hedefe ulaştıktan sonra geriye çekileceklerini, bunun ayları alabileceğini, ama bir yıldan fazla olmayacağını açıklıyorlardı. Verdikleri imaj, çok uzun süre kalacakları yönündeydi. Gerçek niyetleri ve planları aslında öyleydi. Fakat daha 40. günlerini bile doldurmadan apar-topar dönmek durumunda kaldılar.

Neden?

Güney işgal harekatı neden yapıldı? Sonuçta, hangi hedeflere varıldı, hangi başarılar elde edildi?

Bu soru can alıcıdır; herkes tarafından tartışılıyor, yanıtları verilmeye çalışılıyor. Bu kadar iddialı, kapsamlı ve büyük boyutlu bir askeri harekatın, maliyeti bu kadar ağır olan bir harekatın önemli sonuçlar doğurmaması, sarsıcı etkilerde bulunmaması, geleceğe uzanan izler bırakmaması düşünülemez!

Bu anlamda sonuçlarının bütün boyutlarıyla değerlendirilmesi, harekatın somut bir bilançosunun çıkarılması önemli ve zorunludur. Önümüzdeki dönemin olası gelişmelerini bugünden öngörmek açısından da bu, gereklidir.

Önce, harekatın stratejik ve taktik hedeflerini kısaca hatırlamamız gerekiyor. Ondan sonra vardıkları noktanın bir tablosunu çizebiliriz.

I. Güney işgal harekatının hedefleri

Çok kısa bir özet yapmakla yetineceğiz. Daha önce konuyla ilgili yaptığımız bir değerlendirmede, TC'nin Güney işgal harekatının hedeflerini şu noktalarda toparlamıştık:

Bir: Güney Kürdistan'ın mevcut konumuna son verip, Lozan statüsüne yeniden çekmek. Yani Irak'ın egemenliğini olduğu gibi veya bir biçimde Güney'e çekmek! Bunun, Güney'deki tüm devrimci, ulusal kurtuluşçu kazanım, olanak ve değerlere son vermek anlamına geldiği çok açıktır.

İki: Bu stratejik yaklaşımın bir uzantısıdır. Bu aşamada bölgesel, uluslararası koşullar ve dengeler, Irak egemenliğinin Güney'e hemen taşınmasını olası kılmıyor. Öyleyse Güney Kürdistan'a Lozan temelinde nihai şekli verilene kadar, orada **"ara bir egemenlik"** kurulmalıdır. Bu **"ara egemenlik"** formülü, Türk ordusu aracılığı ile gerçekleşebileceği gibi, onun da içinde bulunduğu uluslararası bir güç tarafından da yaşama geçirilebilir. (Daha sonra **"yerel çözüm"** formülünde karar kıldılar)

Üç: Halkımıza ve bölge halklarına karşı bir güç ve kararlılık gösterisinde bulunmak.

Dört: Kuzey-Güney devrimini bütünüyle ezmek. Güney'in devrimci olanaklarını ve **"cephe gerisi"** konumuna son vermek.

Beş: Bu bağlamda Güney güçlerini (KDP-YNK) kendine tümden bağlamak ve uydulaştırmak. **"Yerel çözüm"** dedikleri girişim, Güney'i koruculaştırmayı hedefliyor.

Hedefleri ana çizgileriyle bunlardı. Bir de kendilerinin resmi açıklamaları var.

Bir: **"Kuzey Irak'ı Türkiye ve güvenliği için tehdit olmaktan çıkaracağız."**

İki: **"Bölgeyi PKK'den temizleyeceğiz ve öyle önlemler geliştireceğiz ki bir daha harekat yapma gereği ve ihtiyacı doğmasın."**

Başka açıklamaları da şöyle özetlenebilir: "PKK, burada kurtarılmış bölge ilan etmeye hazırlanıyordu; bunu önlemeye çalıştık, Türkiye kararlılığını ve tavizsiz tutumunu dosta-düşmana göstermiştir."

İşgal harekatı bu hedefler için planlanıp uygulanmıştı. Peki; küçük de olsa bir başarı elde ettiler mi, planladıkları herhangi bir hedefe varabildiler mi? Bir başarı elde etmediyseler neden apar-topar geri çekildiler; daha doğrusu çekilmek zorunda kaldılar?

Bu sorunun yanıtına, askeri sonuçlardan başlayarak giriş yapmalıyız. Bu önemli. Çünkü diğer gelişmelerin en önemli halkasını, hatta kilit halkasını bu oluşturuyor.

II. İşgalin askeri sonuçları

İşgal harekatı, askeri açıdan tam anlamıyla bir fiyaskodur. Öyle olduğu içindir ki, Güney'de fazla tutunamadı, ricat etmek zorunda kaldılar.

Kimileri, geri çekilişi, dışta artan baskılara bağlayabilir; Avrupa'nın tutumuyla açıklayabilir. Elbette dünya kamuoyunun ve Batı hükümetlerinin artan baskıları TC'yi epey sıkıştırmıştır; geri çekilme kararında anılan bu baskılar **bir etkendir**. Ama unutulmasın, sadece bir etkendir. Bunun esas belirleyici etken olmadığını vurgulamamız gerekir.

Belirleyici olan, hiç kuşkusuz, gerilla güçlerinin direnişi ve başarılı vuruşlarıyla TC'ye ağır kayıplar verdirmesidir. Gerillanın basına yansıyan açıklamalarından anlaşıldığı gibi, bunca asker güce ve ateş gücüne rağmen, işgal harekatı, fazla ilerleme kaydedememiş; ancak Zaho ve Haftanin yörelerinde tanklar desteğinde belli bir ilerleme sağlayabilmiştir. Bu alanda 30-'dan fazla köy boşaltılmış, onlarca köylü katledilmiştir. Toplanan silahların büyük bir çoğunluğu Güneyli güçlere aittir. Toplam gerilla kaybı 50'yi bulmamıştır. Tüm medyatik gösterilere rağmen askeri **"başarı"**larının çok kaba bir özeti bundan ibarettir.

Ayrıntılara girmek konumuz değil. Ancak şu kadarını vurgulayalım: Eğer iddia ettikleri gibi 500'ün üstünde gerilla öldürmüş olsaydılar; bunu günlerce, aylarca TV ekranlarında, gazete sayfalarında teşhir eder; **"zafer"**lerini her fırsatta vurgularlardı. Bu çok açık. Oysa Genelkurmay Başkanı, bir süre sonra **"Vietnam bataklığı"**ndan söz etti. Neden? Binin üzerinde kayıp vermişlerdi, her gün gerilla baskınları ve pusuları karşısında adım atamıyorlardı. Yani **"pirince giderken evdeki bulgurdan oluyorlardı."**

En önemli soru şu: Hangi askeri başarılar elde ettiler? Hangi askeri ve siyasal kazanımlar sağladılar ki, işgali sona erdirip geri çekildiler?

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, geri çekilişi salt **"dış baskılar"**la açıklamak doğru değildir. Öyle olsaydı, şimdiye kadar Kıbrıs işgalinin defalarca sona ermiş olması gerekirdi. Ama öyle olmadığını biliyoruz. Olay; sadece dış baskıyla açıklanamayacağına göre, bunun daha temel nedenleri olmalıdır. Bu nedenleri daha iyi kavrayabilmek için bazı soruları sormamız gerekiyor.

Bir: Asker çekilirken, kendileri için tehdit olarak değerlendirdikleri Güney'in var olan konumuna bir çözüm getirebilirler mi? Hayır! Gerçeklere gözlerini kapamadan hiç kimse bu gerçeği inkar edemez. Güney'in durumu, işgal öncesine göre daha çok devrim lehine dönmüş bulunuyor.

İki: Güney'deki PKK varlığına ağır bir darbe vurmayı ve PKK'nin bir daha o bölgede üslenmesini olanaksızlaştırıcı önlemler geliştirmeyi planlamışlardı. Bu hedeflerine vardılar mı? Yine hayır! PKK'nin askeri varlığına önemli bir darbe vuramadıkları gibi, kendileri ağır kayıplar vermek durumunda kaldılar. Dahası var: Gerillanın o bölgedeki varlığı ve gücü, ciddi bir savaş deneyiminden geçerek askeri başarı temelinde daha da kalıcı hale geldi.

Üç: Güney'de PKK'nin **"kurtarılmış bölge"** ilan etmesini önlediklerini söylüyorlar. Bunun gerçekle en küçük bir ilişkisi var mı? Yine kesinlikle hayır? Tersine aldıkları askeri yenilgi ve bunun sonucunda yaşanan geri çekilme durumu, **"kurtarılmış bölge"** planlarının önünü tümüyle açmıştır.

Dört: Güney'in statüsü ve yeniden biçimlendirilmesi konusunda somut bir adım, herhangi bir gelişme var mı? Irak'ın Güney'e taşırılması yönünde herhangi somut bir işaretten söz edilebilir mi? Bu sorulara da olumlu bir yanıt vermek olanaksızdır. Şu anda sadece **"yerel çözüm"** dedikleri formülle uğraşıyorlar ki, bunda da başarı şansları çok tartışmalıdır. Şunun için: Bu işgal harekatıyla KDP ve YNK üzerinde mutlak bir denetim kuramadılar; onları istedikleri düzeyde ve biçimde politikalarına alet edemediler. Bunun nedeni de yine askeri başarısızlıklarının kendisidir. Bir de 1992 Güney Savaşı hatırlansın; Barzani, TC'nin avucundaydı, Talabani kendilerini destekliyordu. Ama şimdi öyle mi? Talabani kafa tutucu laflar bile edebiliyor.

Hiçbir askeri ve siyasal başarı elde edilemediğine göre bunca masrafa, bunca kayba ve riske rağmen neden bu kadar büyük çaplı bir işgal harekatına başvuruldu?

Hiçbir başarı sağlanmadığına göre, işgal sürdürülerek **"başarı"**nın peşi kovalanamaz mıydı?

Açık ki, evdeki hesap Güney Kürdistan dağlarından dönmüştür. Stratejik bir hata yapmışlardı. Elbette bunun faturasını ağır ödüyorlar. Bundan böyle de ödemeye devam edecekler…

Daha uzun süre kalamazlardı; çünkü tam da **"Vietnam batağı"** dedikleri batağa saplanmışlardı. Daha ağır yenilgiler almamak için geri çekilmek durumunda kaldılar. Daha doğrusu bir gerilla komutanının dediği gibi, "**geri çekilmediler, kovuldular**!"

Aslında bütün bunlar, demokratik bir ülkede yaşansaydı, askeri sorumluları Divan-ı Harbe gönderilir, siyasal sorumluları koltuğundan edilirdi. Ne var ki burası Türkiye; yenilgi, **"başarı"** olarak halka yutturuluyor. Büyük bir pişkinlikle iddialarını sürdürmeye devam ediyorlar.

Elbette fiyasko, salt askeri cepheyle sınırlı değil. Bunun siyasal ve diplomatik alana yansıyan çok önemli sonuçları ve etkileri var. Bunlara da satır başlıkları biçiminde değinmemiz gerekiyor.

III. İşgalin siyasal bilançosu

İşgal harekatı Türkiye rejiminin iç yapısını, işleyişi ve gerçek niteliğini bir kez daha ortaya çıkardı. Ayrıca egemenler cephesinde öteden beri yaşanan çatlak, bu askeri başarısızlıkla daha da büyüdü ve giderek bu, derinleşme eğilimindedir.

Bu konuda kısaca şunlar vurgulanabilir: Güney Seferi, rejimin askeri-despotik ve özel savaşçı yüzünü bir kez daha tüm çıplaklığıyla gösterdi. Böylece hükümet, parlamento ve siyasal partilerin bir hiç oldukları bir kez daha anlaşıldı. Bu, aynı zamanda özel savaş rejiminin iflasının belgelenmesi anlamına geliyor. Yapılan seferden en son haberi olanlar, hükümet ve parlamentodur. Bunu kendileri de gizlemiyorlar. Her şey genelkurmaylıkta olupbitiyor.

Bu iflas o kadar açık ve net hale geldi ki, en yakın dostları ve müttefikleri bile, demokratikleşme demagojisini artık yutmuyor. Bunu ABD, AB, Avrupa Parlamentosu ve Avrupa Konseyi açıkça ifade etmekte bir sakınca görmüyorlar. Tersine konuyla ilgili eleştirel baskılarını artırmış bulunuyorlar.

İflasın sınırları salt bu kadar değil. Aslında iflas eden, Kürtleri inkar, reddeden, onlara ulusal imha ve soykırım dayatan resmi ideoloji ve politikanın; buna dayanan cumhuriyet kurumlaşmasının kendisidir. Alınan her askeri yenilgi, bu gerçeği biraz daha açığa çıkarıyor ve bilinçlere çarpıyor. Resmi ideoloji ve politikaya dönük eleştirilerin daha geniş taraftar bulması ve giderek etkinlik kazanması bu sözlerimizin açık göstergesidir.

En önemlisi Güney Seferi'nin fiyaskosu, egemenler cephesinde yaşanan taktik ve yöntemsel yaklaşım farklılıklarını biraz daha büyüttü ve derinleştir-

di. Tüm **"milli birlik ve beraberlik"**, **"ulusal mutabakat"** söylem ve dayatmalarına rağmen, anılan **"bölünme"** derinleşme eğilimindedir.

Elbette bu **"bölünme"**, gelinen noktada, fazla abartılmamalıdır. Aralarında radikal bir kopuşma ve farklılaşma yoktur. **"Eski usüllerle böyle gitmez, kırmayla olmuyor"** görüşünü dile getirenler, resmi ideolojiden kopmuş değillerdir; farklılık, taktik, yöntem ve biçimdedir. Ancak netleşmiş bir kanıları var: **"Salt inkar ve imhayla Kürt sorunu çözülemez; devleti yeniden yapılandırmak gerekiyor."** Bu görüşlerinin bir uzantısı daha var: **"Askeri yönteme"** olan güvenlerini yitirmişlerdir. Dikkat edilirse, bu kanı ve duygularını daha önce değil, askeri başarısızlığın tüm çıplaklığı ve birkaç kez ortaya çıkmasından sonra dile getiriyorlar. Bu kadar büyük çaplı bir harekatın başarısızlığı, **"demokratik"** ya da **"sivil"** çözümcülerin tezlerini güçlendirmiştir.

Bundan böyle egemenler cephesindeki bu **"bölünme"**, çeşitli biçimlerde karşımıza çıkacaktır; aralarındaki sürtüşme ve çatışma da büyüme eğilimindedir. Artık eskisi gibi **"milli mutabakat"** çizgisinde yürümeleri oldukça güçleşmiştir. Güney Seferi'ni, tüm egemenler destekledi. Ancak, **"aykırı"** sesler de eksik olmadı; bunlar, şimdi daha bir yüksek çıkıyor.

Aslında devrim cephesinde sağlanan başarıların, egemen sınıfların birliğini, iç mutabakatını bozması, aralarındaki çelişki ve çatışmaları büyütmesi beklenen bir sonuçtur. Şimdi yaşanan budur. Ve bu, devrim açısından bir olanağa işaret ediyor.

Görülüyor ki, Güney fiyaskosunun Türkiye siyasetine, egemenler cephesindeki iç çelişkilere bindirdiği fatura, hiç de az ve önemsiz değildir. Bunun ideolojik ve moral etkileri görülecektir. Katı inkarcı ve salt imhacı aygıtın çevresi daralıyor; uğraşmak durumunda kaldıkları çevreler ise çoğalıyor. İnkar ve imhacı siyasetleri yetersizlikle, çözümsüzlükle eleştirenlerin **"vatan hainliği"** suçlamasıyla susturulmaya çalışılmaları boşuna değil; bu, özel aygıtın **"halet-i ruhiyesi"**ni anlatıyor. Eleştiri değil, alkış bekliyorlar; milli maçı destekler gibi coşkulu destek istiyorlar. Ancak yenilgiler zincirinin sorumluları, dünyanın neresinde sürekli alkışlanmışlar ki!

Türkiye'de yaşanan önemli bir siyasal eğilimden daha söz etmek gerekiyor. Bu, rejimin ve onun inkarcı, imhacı çizgisinin iflasıyla ulusal kurtuluş mücadelesinin kendisiyle yakından ilişkilidir. Son dönemde aydın hareketinde gözle görülür ve etkili bir canlanma gözleniyor. Bu aydın hareketi, homojen, aynı kararlılık derecesine sahip unsurlardan oluşmuyor. Öyle de olsa asgari bir ortak paydaları var: Demokratikleşme ve düşünce özgürlüğü, geniş bir aydını bir araya getiren ve ortak tepkiye yönelten ortak payda oluyor. Bunların içinde özel savaşa ve onun vahşetine tavır alanlar, **"barışçıl çözüm"**den yana olan liberaller olduğu gibi, resmi ideolojiyle sıkı bağları olanlar da bulunuyor. Fakat iç yapısı ne olursa olsun, hedefleri sınırlı ve dar olsa da, özel rejime karşı radikal bir tutum almaya yanaşmasa da anılan aydınlardaki canlanma, önemli bir aşamayı anlatıyor. Kısmen de olsa ivme kazanan ve yeni bir aşama yapan Türkiye aydın hareketi, rejimin teşhir ve tecritini derinleştirmede etkili bir öğe olmaya devam ediyor.

Siyasete yapılan bu **"aydınca müdahale"**, Türkiye toplumsal muhalefetinin güç kazanmasına, özel savaş karşıtı dalganın büyümesine etkide bulunacaktır. Bundan kuşku yok!

Kısacası Türkiye toplumu, giderek kendi içinde farklılıklarla birlikte iki cephede saflaşıyor. Biri özel aygıt ve resmi ideoloji cephesi; diğeri özel savaş karşıtı ve demokrasi cephesi. Hiç kuşkusuz, emekçi sınıflar, bu ikinci cephenin nesnel olarak esas dinamikleridir; yaşam onlara siyasal ağırlıklarını koymayı dayatıyor. Anılan saflaşma, toplumun her kesiminde şu veya bu düzeyde yaşanıyor.

Savaş, netleştirme, saflaştırma ve yeniden konumlandırma rolünü tüm yakıcılığı ve sarsıcılığı ile oynamaya devam ediyor.

Böyle olduğu içindir ki, özel aygıt, **"mehmetçikle elele"** kampanyasını yürütüyor; yığınları ırkçı-şovenizmle zehirlemeyi sürdürüyor; yaşanan çözülme ve yeniden saflaşmanın önüne geçmeye çalışıyor. Irkçı-şoven kampanyaların yanısıra, yoğun baskı ve işkencelerin hızından bir şey kaybetmeden devam etmesinin bir nedeni de budur.

Ayrıca Güney işgal harekatının bir de ekonomik ve toplumsal maliyeti var; bu konuda da birkaç söz söylenebilir. Harekatın ilk günlerinde 40-50 trilyonluk, ya da 1 milyar dolarlık bir ekonomik maliyetten söz edildi. Fakat bu, çok kısa süre içinde **"düzeltildi."** Rakamlar alabildiğine aşağı çekildi; en son harcamalar 4 trilyonla açıklandı. Elbette bu doğru değildir; yapılan, gerçeklerin halktan gizlenmesidir. Tekelci basın-yayın kuruluşları, MGK'nin emir-komutasıyla çalıştıkları için bu rakamlara itiraz etmek, gerçekleri halka anlatmak bir yana; daha önce yaptıkları açıklamaları düzeltme, **"özeleştiri"** verme yoluna gittiler. Böylece gerçekler üstündeki giz perdesini biraz daha kalınlaştırdılar.

Tabii propaganda düzeyinde ne söylenirse söylensin, halk özel savaşın ekonomiye bindirdiği yükü, daha doğrusu getirdiği yıkımı günlük yaşıyor. Bunu, yüksek rakamlı enflasyon, zamlar, yoksullaşma, maaş ve ücretlerin dondurulması biçiminde yaşıyor. Artık egemenler de söylüyor: Ekonominin ve halkın bu kadar yüke dayanma gücü kalmamıştır!

Evet kendisi pahalıya patlayan fiyaskonun ekonomik ve toplumsal sonuçları kolay kolay giderilecek gibi değildir. Bunun devrimci kriz ve devrim durumunu ne kadar olgunlaştırdığını genişçe açmaya gerek yoktur kanısındayız.

Bir de cepheden dönen asker cenazeleri ve bunun anna-babaların ruhlarında açtığı derin yaralar var. Toplumun bu kadar manevi tahribatı kaldırmaya gücü kalmış mıdır? Sanmıyoruz. Asker cenazeleri, birçok yerde ırkçı-şoven ve Kürt düşmanlığı gösterilerine konu yapılıyor. Fakat bu, **"çocuklarımız neden ölüyor, hangi dava için?"** sorularının sorulmasını önleyemiyor; içten içe gelişen tepkinin önüne geçemiyor.

Özel imha savaşı, Güney'de yenilgiye uğratıldı; bunun ekonomik, siyasal, toplumsal, manevi sonuç ve etkileri alabildiğine ağırdır; rejimin bunların altından kalkması mümkün görünmüyor.

IV. İşgalin Güney üzerindeki etkileri

Güney Seferi'nin stratejik hedeflerinden biri de Güney'deki kazanımları, öteden beri gelişen Federe Devlet oluşumunu ortadan kaldırmak; Güney'e karşı-devrimci bir biçim vermek, karşı-devrimci sömürge egemenliğini bir biçimiyle oturtmaktı. Bu bağlamda KDP ve YNK'yi tümden avuçlarının içine alıp kukla gibi oynatmak da hedefleri arasındaydı.

Harekatın bu hedeflerinden hiçbirine ulaşmadığını biliyoruz ve bunu yukarıda kısmen vurguladık. Güney'in var olan konumuna son veremedikleri gibi, şimdiki konumu işgal öncesine göre devrim açısından daha da elverişli bir hale gelmiştir. Çünkü işgal harekatı yenilgiye uğratılmış, kazanımlar ve devrimci mevziler, devrimci direniş temelinde korunmuş ve pekiştirilmiştir. Bu anlamda PKK'nin Güney'deki varlığı ve konumu, halk nezdinde dolaylı veya dolaysız, açık veya örtük meşruiyet kazanmıştır.

Bu, Kuzey-Güney birleşik devriminin zaferidir ve sağlanan başarının kalıcılaşması yolunda katedilen önemli bir aşamanın kendisidir.

Bu, olayın bir boyutu; aynı zamanda, gelişmenin esas yönüdür.

Diğerleri şöyle özetlenebilir: İşgal harekatının başında bir bölüm KDP'li TC ile işbirliği yapmış; tam anlamıyla işbirlikçi-ajan bir rol oynamıştır. Fakat buna rağmen KDP'nin bütünüyle 1992'de olduğu gibi söylem ve eylemde, TC'nin çizgisine yatmadığı görülüyor. Bu açıdan söylemde de olsa, **"mesafeli"** durma gereğini duymuş, postu daha pahalıya satma yoluna gitmişlerdir. Bu **"ayrıntı"**da gerilla direnişi ve bunun Güney halkı üzerinde yarattığı devrimci etkinin belirleyici bir etken olduğunu vurgulamamız gerekiyor.

KDP'nin işgale karşı koymaması, halkımızda belli bir öfkeye neden olmuş; KDP'nin siyasal etki ve otoritesi epey zayıflamıştır. Dolayısıyla Güney savaşının bir mağlubu daha var: KDP!

YNK, TC'ye karşı daha bir mesafeli ve karşıt konumda durdu. Bu 1992 Güney Savaşı'ndan farklı olan diğer bir öğedir.

Güney Seferi, Kuzey'de olduğu gibi köylere ve sivillere yöneldi. Çok sayıda köy boşaltıldı; halkımız göç ettirildi. Onlarca köylü de vahşice katledildi. Bu uygulamalar, halkımızda derin tepkiler uyandırdı; oluşan tepkiler, kendini Duhok'taki eylemde de dile getirdi.

İşgalin başında halkımız, Güney'de işgali büyük gösterilerle protesto etti. Ayrıntıya girmiyoruz.

Bütün bunlar neyi gösteriyor? Hiç kuşkusuz, Güney halkımızda devrimci-yurtsever duygular gelişmiş, PKK'nin etkisi eskiye göre kat be kat artmıştır. İşbirlikçi-hain çizgiler ise inişe geçmiş, zayıflama sürecine girmişlerdir. Bu, önemli bir olgudur. Kuzey-Güney birleşik devriminin Güney ayağının daha da güçlenme yoluna girdiğinin tartışmasız kanıtıdır.

İşgal harekatının başarısızlığı ve halkımızda yaşanan devrimci-yurtsever gelişmeler, ilkel-milliyetçi ve işbirlikçi çizgileri sınırlandırmış; TC'nin ve işbirlikçilerinin manevra alanlarını daraltmıştır.

TC, eskiden olduğu düzeyde, biçimde KDP ve özellikle YNK'ye söz geçiremiyor; kuklalar gibi oynatamıyor. Bu da, devrim açısından önemli bir olanak anlamına geliyor.

Vurgulanan bütün etkenlerden dolayı, TC'nin geliştirmeye çalıştığı **"yerel çözüm"**, yani devrime karşı **"Güney'in koruculaştırılması"** projesi, ölü doğmaya mahkumdur!

V. İşgalin diplomatik bilançosu

Güney işgal harekatı ile birlikte Kürdistan sorunu ve ulusal kurtuluş mücadelesinin uluslararası boyutları dramatik bir tarzda genişledi ve derinleşti. Ulusal kurtuluş sorunu, uluslararası kamuoyunun, uluslararası kurum ve platformların, hükümetlerin önemli bir gündem maddesi haline geldi. Her hükümet ve çevre konuyla ilgili görüş ve tutumunu ortaya koymak durumunda kaldı. Denilebilir ki, Kürt sorunu hiçbir dönemde bu kadar etkinlikte uluslararasılaşmamıştı. Bu, saptamamız gereken birinci noktadır.

İkincisi şu: Kürt sorununun uluslararası boyutlarının genişlemesine karşılık TC ise hızla ve çok çarpıcı bir yalnızlaşma, tecrit sürecini yaşamaya başladı. İşgale karşı dış kamuoyunda etkili bir tepki oluştu ve büyüdü. Çeşitli nedenlerle hükümetler de işgale karşı tavırlarını koydular ve bir an önce işgalin sona ermesini talep ettiler. Almanya kısmi bir ambargo koydu. Avrupa Birliği işgalin bir an önce bitirilmesini istedi. Başka Avrupa ülkeleri silah ambargosu koydu; bu eğilim gelişiyor. En son Güney Afrika bu tutuma katıldı. Gelinen noktada TC'nin Hollanda ile ilişkileri krizde, Belçika ile sorunlu, İngiltere ise soğuma eğilimindedir.

Elbette devrimci diplomasinin, ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirdiği siyasal atakların, Sürgünde Parlamento, MED-TV gibi gelişmelerin bunda etkili olduğunu hemen vurgulamalıyız. Ulusal kurtuluş diplomasisi, TC'nin teşhir ve tecrit sürecini büyütüyor; onun uluslararası ve ikili ilişkilerine darbe vuruyor. Adeta Türk diplomasisi, mücadelenin siyasal ve diplomatik ataklarına kilitlenmiş durumdadır. Bu, TC ve onun diplomasisi açısından bir tür inisiyatif yitirilmesi değilse nedir? Zaten öteden beri tüm dış ilişkilerini, diplomatik konum ve çabalarını ulusal kurtuluşu boğmaya bağlamışlardı. Gelinen aşamada ise inisiyatifi yitirmiş, oldukça daraltılmışlardır.

TC'nin yalnızlaşma sürecini en iyi Avrupa Konseyi'nin aldığı karar anlatıyor. Avrupa Konseyi'nin Türkiye'ye ültimatom niteliğinde dayattığı kararın özeti şu: Haziran ortalarına kadar,

a) Güney işgaline bütünüyle son verilmeli.

b) Demokratikleşme sağlanmalı.

c) Kürt sorununa barışçıl bir çözüm bulunmalıdır.

Bu koşullar yerine getirilmediğinde Türkiye'nin üyeliği askıya alınacaktır.

Türkiye bugüne kadar dünyayı avutuyor masallarla, uyutuyordu. Aslında dünya da, çıkarları öyle gerektiği için **"yutmuş"** gibi davranmayı yeğliyordu. Artık bölgesel ve hatta ülke içi çıkarları ve politikaları tavır almalarını gerektiriyor. Askeri başarısızlıklarını çok iyi görüyorlar. Bunun çözüm olmadığını biliyorlar; ancak TC, inkar ve imhada ısrarlı. Bu kör ısrarın sorunları daha çıkılmaz hale getirdiğini, gelişmelerin Avrupa'nın içlerine kadar uzanabilecek altüst oluşlar yönünde yol aldığını gördükleri için TC üzerinde baskı kuruyorlar. Kürtlere hayran oldukları için değil! Avrupa'da yaşayan yüzbinlerce Kürdün varlığı bile bu sorunun kendilerinin de bir sorunu haline geldiğini artık günlük yaşıyorlar. Dolayısıyla **"çözüm"** diyorlar. **"Siyasal çözümle"** desteklenmiş bir özel savaşla PKK'yi daha rahat etkisiz hale getirirsiniz telkininde bulunuyorlar. Ama TC, bildiğinde ısrar edince, hatta Güney'i işgal ederek dengeleri bozacak bir adım atınca, Avrupa devletleri de baskıya başladılar!

Güney işgali en çok ABD'nin onay ve desteğini aldı. Buna rağmen ABD bile **"demokratikleşme"** koşuluna her fırsatta dile getirdi. ABD'nin derdi bölgeyi ateşe verebilecek devrimin söndürülmesi, devrim önderliğinin etkisiz hale getirilmesidir. Bu dönemde ABD'nin PKK'ye dönük sert demeç ve tavırları boşuna değildir. Öte yandan bu konuda ABD ile TC arasındaki taktik yaklaşım farklarının gelişme eğiliminde olduğunu da belirtmemiz gerekiyor.

Bütün bu olguları birlikte değerlendirdiğimizde, TC'nin uluslararası alanda hızlı bir tecrit sürecini yaşadığını, bunun Güney Seferi ile birlikte yeni bir aşamaya geldiğini görüyoruz.

Tam da bu dönemde Süleyman Demirel'in **"Batı Sevr'i istiyor ve dayatıyor"** sözlerini dillendirmesi rastlantı değildir. Etrafında oluşan baskı çemberinin doğurduğu bir tepkidir. Aynı zamanda özel aygıt, dayatılan **"reform"**, **"siyasal çözüm"** gibi isteklere kararlılıkla kapalı olduğunu vurgulamak istiyor.

"Sevr sendromu"nun içe dönük boyutları da var: **"Türkün Türkten başka dostu yok. Onun için milli birlik ve beraberlikle vatan düşmanlarına karşı koyalım"** çağrısı ile özel savaşın iç dayanakları kuvvetlendirilmek isteniyor.

Fakat bu tür **"milli histeri"** çabalarının özel aygıta soluk aldırması mümkün değildir. Öyle de olsa **"pansuman tedbirler"** almaktan geri durmuyorlar.

Batı başkentlerinde görev yapan 17 büyükelçiyi Ankara'ya çağırıp yaşanan gelişmeleri değerlendirmeye aldılar, bu konuda çözüm üretmeye çalıştılar. Büyükelçilerin verdikleri bilgiler iç açıcı değildi; yalnızlaşma sürecini teyit ediyorlar. **"Batı ile ilişkilerinin bir yol kavşağına geldiğini",** yeni bir şeylerin yapılmaması durumunda Türkiye'nin dıştalanabileceğini vurguluyorlardı.

Yapılan bir dizi toplantıdan sonra saptadıkları tavır aşağı-yukarı şöyle özetlenebilir. **Bir**: Güney Seferi'nin doğurduğu yanlış anlamaları ortadan kaldırıcı çalışmalar yapılmalı. **İki**: PKK'yi Avrupa'ya iyi anlatmak gerekiyor. **Üç**: Türkiye'nin toprak birliğine yönelik girişimleri boşa çıkarılmalıdır.

Görülüyor ki, getirilmek istenen önlemlerde bir **"yenilik"** yok. Yapılacak yeni bir özel savaş diplomasi atağının başarılı olamayacağını genişçe açmaya gerek yok.

Kısacası TC, bir zamanların ırkçı Güney Afrika'sının yaşadığı tecrit sürecine girmiştir. İlerici, devrimci ve demokratik çevreler nezdinde teşhir ve tecriti önemli boyutlar kazandı; bunun somut siyasal baskılara dönüşme olanakları ve olasılığı ise epeyce artmıştır. Bundan sonrası, başarılı gerilla ve hareketli savaşa dayanan devrimci diplomasiye kalmıştır.

VI. Sonuç ve olası gelişmeler

Sonuç olarak şu noktaların altı çizilebilir: Güney fiyaskosu, TC açısından her alanda önemli bir yıkım oldu. Buna karşılık devrimin olanakları büyüdü, her cephede önü biraz daha açıldı. Şimdi büyük zaferi kazanmak daha çok olanak dahiline girmiştir. Kazanmak, özgür topraklarda her düzeyde halkın devrimci demokratik iktidarını inşa etmek her zamankinden daha fazla olanaklıdır.

Tam da bu noktada her şey, devrimci savaşın gelişme çizgisine bağlıdır.

Önümüzdeki dönemde şu olası gelişmeler öngörülebilir:

Bir: TC'de yaşanan çözülme ve başaşağı gidiş eğilimi hızlanacaktır! Önlerinde iki olasılık var. Ya topyekün çöküş, ya da radikal reformlarla kendini yeniden yapılandırma. Her iki durumda da, inkarcı ve imhacı ideoloji, kurumlaşma ile var olan iktidar ilişkileri tarihe karışacaktır. Neden siyasal çözüme yanaşmadıkları, neden bu sözü siyasal literatürden çıkarmak istedikleri çok daha iyi anlaşılıyor.

İki: Devrimci savaşın kurtarılmış bölgeler yaratma; bu alanlarda her düzeyde halk iktidarını geliştirme hedefleri artık günün konusudur. Güney Seferi'nin fiyaskosu bu hedefleri daha bir olanaklı hale getirmiştir.

Üç: Türkiye'de de toplumsal ve özel savaş karşıtı hareketin gelişme ve etkinlik kazanma olanakları eskiye göre daha bir artmıştır.

Dört: Devrimci diplomasi, yeni dönemde daha derli toplu hale gelecek ve etkinliğini çok önemli düzeylere çıkarabilecektir. Bu anlamda Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, devrimci diplomasi açısından büyük bir şanstır.

Kısacası, Güney işgalini kaygıyla değerlendiren bir Türk yazarının dediği gibi, TC, Güney işgali ile pirinç elde etmeyi umuyordu; ne var ki sonuçta evdeki bulgurdan oluyordu!

HALK KURTULUŞ ORDUMUZ

Türk ordusunu Kürdistan'dan kovuyor

26 Nisan 1995

■ Behdinan-Merge'de gerilla eylemi: Uludere köylerinden **5** korucu öldürüldü.

■ Behdinan-Batışe'de **3** köylü düşmanın döşediği mayına basarak yaralandı.

■ Şemdinli, Begejne-Keman arasında gerilla pususu: Koruculara ait **1** taksi imha edildi.

■ Behdinan-Kinyaniş'te operasyona çıkan düşman güçlerine gerilla pususu: **17** asker öldürüldü.

■ Sason-Maristo karakoluna gerilla saldırısı: **1** cemse imha edildi, **4** korucu öldürüldü, **1** gerilla da şehit düştü.

■ Sason-Kızıl Ali yakınlarında çatışma: **2** asker öldürüldü.

27 Nisan 1995

■ Haftanin-Şili Tepesi'nde çatışma: **150** adet BKC mermisi, **150** adet MG-3 mermisi, **1** adet çanta, çeşitli bombalar gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Gabar-Zaman Tepesi'nde gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

■ Van-Tatvan yolunda yol kesme eylemi: **20** araç gerillalarca durdurularak kontrol edildi, **30** milyon TL yardım toplandı.

■ Beşiri-Berilte petrol kuyusu gerillalarca imha edildi.

■ Sason-Yücebağ Köyü yakınlarında gerilla pususu: **3** asker öldürüldü, **2** adet silah gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

■ Nazmiye-Hakiş çevresinde çatışma: **10** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

■ Dersim-Batman Tepesi'ne gerilla sızması: **3** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

29 Nisan 1995

■ Habur Sınır Kapısı'nda gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü.

■ Haftanin-Bezele Tepesi'ne gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü. **4** adet B-7 roketi, **300** adet BKC mermisi ve şeridi, **500** adet doçka mermisi ve şeridi, **6** adet el bombası gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

■ Behdinan-Merdi yakınlarında gerilla pususu: **10** asker öldürüldü.

■ Dersim'de operasyon sonrası yapılan arazi taramasında **4** sandık mayın, gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

30 Nisan 1995

■ Dersim-Kırmızıköprü yakınlarında, gerilla pususu: **1** asker öldürüldü, **15** asker yaralandı.

1 Mayıs 1995

■ Batman'da **2** petrol kuyusu ve **1** petrol borusu gerillalarca imha edildi.

2 Mayıs 1995

■ Cudi'de gerilla suikasti: **1** asker öldürüldü.

3 Mayıs 1995

■ Botan-Mişare'de çatışma: **20** asker öldürüldü. **1** adet MG-3, **1** adet M-16, **1** adet Karnas, **2** adet 16'lık tabanca gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Kerboran-Amara köyünde gerilla pususu: **3** asker öldürüldü.

■ Solhan'da koruculara ait **400** küçükbaş hayvan gerillalarca kamulaştırıldı ve **11** korucu yakını gözaltına alındı.

4 Mayıs 1995

■ Dersim-Pülümür'de çatışma: **20** asker öldürüldü, **10** gerilla şehit düştü.

■ Sason, Kulp-Müşür Tepesi'ne gerilla saldırısı: **15** asker öldürüldü. **1** adet lav silahı, **1** adet dürbün, **1** adet uyku tulumu, **1** adet G-3 şarjörü, **1** adet radyo gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Tatvan-Van yolunda gerilla mayını: **1** panzer, içindeki **5** askerle birlikte imha oldu.

5 Mayıs 1995

■ Güney-Bezelik Tepesi'ne gerilla saldırısı: **3** asker öldürüldü.

■ Savur-Çevce ve Meteru köyü korucularına gerilla pususu: **4** korucu öldürüldü.

■ Bagok-Kare köyü korucularına gerilla sızması: **2** korucu öldürüldü.

■ Midyat-Kertore köyü yakınlarındaki karakola gerilla sızması: **2** asker öldürüldü.

■ Bagok-Berencik köyünde gerilla pususu: **7** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

6 Mayıs 1995

■ Güney-Enamun Boğazı'nda düşman tepecilerine gerilla saldırısı: **22** asker öldürüldü.**1** adet MG-3, **1** adet G-3, **1** adet 60'lık havan, **1** adet mayın dedektörü, **1** adet telsiz, **1** adet lav silahı, **7** adet havan roketi, **1200** adet G-3 mermisi, **10** adet el bombası, **7** adet çadır, **7** adet G-3 şarjörü gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Cudi-Melê Kerê Tepesi'nde gerilla suikasti: **1** asker öldürüldü.

7 Mayıs 1995

■ Behdinan-Vargenima'da gerilla mayını: **5** asker öldü.

■ Kulp'ta operasyona çıkan düşman güçlerine gerilla saldırısı: **2** asker ve **5** korucu öldürüldü.

■ Erzurum'da çatışma: **7** asker öldürüldü, **13** asker yaralandı, **3** gerilla şehit düştü.

8 Mayıs 1995

■ Behdinan-Çiyaye Bexer yakınlarında **1** petrol borusu gerillalar tarafından imha edildi.

■ Pervari-Biryan taburu tepesine gerilla saldırısı: **2** korucu öldürüldü, **5** korucu yaralandı.

■ Şırnak-Deriye Şego Tepesi'nde gerilla pususu: **3** asker öldürüldü, **2** G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Şırnak'ta gerilla suikasti: **4** asker öldürüldü, **12** asker yaralandı.

■ Silopi-Mele Guryan Tepesi'nde gerilla sızması: **1** tank darbelendi, **2** asker öldürüldü.

■ Silopi-Bestin korucu köyünde gerilla suikasti: **2** korucu öldürüldü.

■ Kızıltepe-Miranis köyü yoluna gerilla mayını: **6** korucu öldü.

■ Kızıltepe'de gerilla mayını: **1** asker öldü.

9 Mayıs 1995

■ Savur-Midyat yolunda gerilla mayını: **1** asker öldü, **1** asker yaralandı.

■ İdil-Varzike karakoluna gerilla saldırısı: **3** asker öldürüldü.

■ Karakoçan-Yayladere yolunda gerilla pususu: **4** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

■ Hani'de çatışma: **15** asker öldürüldü, **1** helikopter vuruldu, **1** gerilla şehit düştü.

10 Mayıs 1995

■ Haftanin-Bezelik Tepesi'nde gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

■ Serhat-Hazneda köyüne gerilla baskını: **3** korucu öldürüldü.

11 Mayıs 1995

■ Haftanin-Deriya Davetiye'de gerilla saldırısı: **50** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü, **2** gerilla hafif yaralandı.

■ Hani-Cifrat köyü yakınlarında çatışma: **1** düşman helikopteri düşürüldü.

■ Haftanin-Zeviyan Tepesi'ne gerilla saldırısı: **15** asker öldürüldü.

■ Genç-Piran arasında çatışma: **3** korucu öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

■ Lice-Korxe yakınlarında düşma konvoya gerilla pususu: **2** cemse imha edildi, **12** asker öldürüldü.

■ Sason'da gerilla pususu: **9** asker öldürüldü, **8** asker yaralandı.

■ Tatvan-Sıkranış köyü korucularına gerilla pususu: **6** korucu öldürüldü, **3** korucu yaralandı.

■ Pertek-Pınarlı nahiyesine gerilla baskını: **1** subay evi ve TC'ye ait **1** bina yakıldı.

12 Mayıs 1995

■ Haftanin-Avaguze Tepesi'ne gerilla saldırısı: **5** asker öldürüldü.

■ Haftanin-Avaguze Çeşmesi'nde gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

■ Behdinan-Bedrok Tepesi'nde çatışma: **2** asker öldürüldü.

■ Dersim-Derik köyünde çatışma: **2** asker öldürüldü.

■ Dersim merkezinde gerilla sızması: **2** polis öldürüldü.

■ Dersim'de kontralık yapan **4** kontra gerillalar tarafından cezalandırıldı.

13 Mayıs 1995

■ Pervari-Xırkurm taburu güçlerine gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü, **3** asker de yaralandı.

■ Diyarbakır-Bitlis yolunda yol kesme eylemi: **60** araç durdurularak, **8** milyon TL yardımı gerillalar tarafından toplandı.

14 Mayıs 1995

■ Mardin-Ömeryan'da gerilla pususu: **4** asker öldürüldü.

15 Mayıs 1995

■ Botan-Yekmal'da gerilla tacizi: **3** asker öldürüldü.

■ Bagok-Merbabi köyünde gerilla suikasti: **1** kontra öldürüldü, **3** kontra yaralandı.

■ Dersim-Ovacık'ta gerillaların yol kesme eylemi: **10** milyon TL yardım toplandı. 1 ajan gerillalar tarafından tutuklandı.

■ Mazgirt-Saraç karakolu tepesine gerilla sızması: **3** asker öldürüldü.

16 Mayıs 1995

■ Eruh Tepesi'ne gerilla saldırısı: **10** asker öldürüldü.

■ Mardin-Nusaybin'de **3** kontra yurtseverlerce cezalandırıldı, **3** kontra da yaralandı.

■ Mardin-Diyarbakır yolunda gerilla pususu: **7** asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ İskenderun-Değirmendere köyünde çatışma: **2** faşist öldürüldü.

17 Mayıs 1995

■ Behdinan, Gerdi-Rıze köyüne gerilla saldırısı: **4** korucu öldürüldü.

■ Gabar-Savaş Tepesi'ne gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü.

18 Mayıs 1995

■ Behdinan, Gerdi-Rıze köyüne gerilla saldırısı: **1** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

■ Çukurca-Geman taburu tepesine gerilla saldırısı: **4** asker ve **3** korucu öldürüldü.

■ Sason-Koram köyü korucuları kendi aralarında çatıştı: **1** korucu öldü, **4** korucu yaralandı.

■ Dersim-Vartinik'te gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

■ Dersim-Elazığ yolunda düşmana ait **1** kamyon gerillalarca yakıldı.

19 Mayıs 1995

■ Botan-Dışareş taburu tepesine gerilla sızması: **4** asker öldürüldü.

■ Şemdinli-Katuna köyünde gerilla pususu: **3** asker öldürüldü.

■ Şemdinli-Çetezo köyünde gerilla mayını: **1** korucu öldürüldü.

■ Nazmiye-Ramazanlı köyünde gerilla sızması: **10** asker öldürüldü, **3** asker yaralandı.

■ Bingöl-Serxan'da gerilla suikasti: **1** korucu öldürüldü, **1** adet kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

20 Mayıs 1995

■ Çukurca-49 karakoluna gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

■ Yüksekova-Şifrezan'da gerilla mayını: **1** asker öldü.

■ Gerdilerin Benuta ve Keman köyüne gerilla saldırısı: **7** korucu öldürüldü.

■ Behdinan'da **2** kontra elemanı gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Mardin-Bismil'de **1** ajan gerillalarca cezalandırıldı.

21 Mayıs 1995

■ Botan-Deriye Şerefiye'de çatışma: **10** asker öldürüldü, **1** gerilla yaralandı.

■ Kaşuri-Elamun Boğazı'nda çatışma: **4** asker öldürüldü.

■ Nusaybin-Cizre yolunda çatışma: **3** asker yaralandı.

■ Dersim-Hozat taburu tepesine gerilla saldırısı: **10** asker öldürüldü, **15** asker yaralandı. **5** adet G-3, **17** adet G-3 şarjörü, **1** adet yelek, **5** adet çanta, **1470** adet mermi gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

22 Mayıs 1995

■ Siirt cezaevinde **1** ajan cezalandırıldı.

■ Nusaybin merkezinde serıhildan: **4** köylünün kontralarca katledilmesinden sonra halk ayaklanarak **4** kontrayı öldürüldü, **4** kontra da yaralandı.

■ Kerboran-Kerbet köyünde gerilla mayını: **1** korucu öldürüldü, **1** korcu yaralandı.

■ Kığı-Bilice karakolu çevresinde gerilla pususu: **2** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı. **1** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

23 Mayıs 1995

■ Eruh'ta gerilla mayını: **1** astsubay öldü, **1** asker yaralandı.

■ Eruh'ta gerilla pususu: Çok sayıda asker öldürüldü. **1** adet G-3 silahı, **2** adet MG-3 şeridi gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Uludere-Bılıka'da gerilla mayını: **1** asker öldü.

■ Gerdilerin Beruk köyü korucularına gerilla pususu: **3** korucu öldürüldü. Koruculara ait; **1** adet kalaşnikof, **1** adet raxt gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Çukurca-Diyari vadisinde gerilla pususu: **4** askeri araç ve **1** panzer darbelendi. **1** korucu öldürüldü, **1** korucu da yaralandı.

■ Kulp-Tiat yakınlarında gerilla baskını: **1** subay ve **4** asker öldürüldü. **1** adet lav silahı, **1** adet G-3 silahı, **2** adet tabanca, **1** adet el bombası, **14** adet G-3 şarjörü, **1** adet MG-3 yedek namlusu, **4** adet MG-3 şeridi vb. gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Lice-Genç yolunda gerilla pususu: **3** cemse darbelendi, **10** asker öldürüldü, **10** asker yaralandı.

■ Lice'de gerilla suikasti: **1** asker öldürüldü.

■ Malazgirt-Tutak'da yol kesme eylemi: GSE'ye ait **1** adet tır, **1** adet dozer ve kamyon gerillalar tarafından yakıldı.

■ İskenderun-Payas'ta faşistlere darbe: **5** faşist öldürüldü, **2** faşist yaralandı.

24 Mayıs 1994

■ Gerdi-Beruk köyüne gerilla pususu: **4** korucu öldürüldü, koruculara ait **1** adet kalaşnikof ve **1** adet raxt gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Başkale-Çukurca karakolu tepesine gerilla sızması: **10** asker öldürüldü. **1** adet MG-3 silahı, **1** adet MG-3 sandığı, **1** adet dürbün, **1** adet MG-3 şeridi gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

■ Cudi-Triyareş'te gerilla pususu: **1** cemse imha edildi, **1** cemse darbelendi, **10** asker öldürüldü.

■ Haftanin-Deriya Davetiye'de gerilla baskını: **1** subay ve **20** asker öldürüldü. **1** adet dürbünlü karnas silahı, **1** adet portatif G-3 silahı, **1** adet lav silahı, **2** adet el telsizi, **1** adet gece dürbünü, **2** adet radyo gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

■ Palu-Serê Çur korucularına gerilla baskını: **7** korucu öldürüldü, **2** korucu yaralandı.

■ Çaldıran-Seregol'da korucular kendi aralarında çatıştı: **1** korucu öldü, **6** korucu yaralandı.

■ Hatay-Hasa'da gerilla pususu: **2** korucu öldürüldü, **3** korucu yaralandı.

25 Mayıs 1995

■ Botan-Silopi tepesinde gerilla pususu: **5** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü.

■ Botan-Vindarok'ta çatışma: **7** asker öldürüldü, **1** gerilla da şehit düştü.

■ Botan-Kırya Reş'te gerilla pususu: **4** asker öldürüldü. **1** adet MG-3 silahı, **1** adet G-3 silahı gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

■ Haftanin-Bezelik tepesinde gerilla suikasti: **3** asker öldürüldü.

■ Şemdinli-Katuna-Deskan arasında gerilla mayını: **4** asker öldürüldü.

■ Mazgirt-Çemişli karakol tepesine gerilla pususu: **1** uzman çavuş, **1** asker öldürüldü, **1** asker de yaralandı.

PKK'NİN SOSYALİZM ANLAYIŞI

ölüme karşı yaşam, köleliğe karşı

ÖZGÜRLÜK İDEOLOJİSİDİR

Başkan APO değerlendiriyor

"Nasıl bir yaşam istiyorsunuz? Hatta niçin yaşıyorsunuz? Bu sorulara bile bir cevap verdiğinizi sanmıyoruz. Aslında amaçsız bırakılmış toplumun sonuçlarını ifade ediyorsunuz. Amaç tahribatı tabii. Amaç tahribatı; felsefeden, hatta dinden yoksunluğunuz, yine ahlak yoksunluğunun arka cephesinde kendini belli eder."

Baştarafı 1. sayfada

var ki, o kadar iyi-kötü, doğru-yanlış, çirkin-güzel iç içe geçmiş ki, ayırt etmek, en zorlu beyin ameliyatından belki daha zordur. En önemlisi de, düzeltme sorumluluğu zayıf. İnsanlar, o kadar sorumsuz, o kadar kendini koyuvermiş ki, ölüm burnunun ucuna gelse, pislik gırtlağına kadar onu sarsa bile oralı olmuyor. Yaşam arayışları o kadar kısır, hatta amaçsız ki, sanki böyle çok zorunlu bir gereği yokmuş gibi bir hava içinde kalınıyor ki, gerçek tehlike budur. Aslında, bu temelde devrime katılımlar çok tehlikeli.

Şimdi devrime bir çare olarak katılınıyor, ama bu çarenin kendisi nedir? Hiç kimse bu soruyu bile sormuyor. Hele bir de eline biraz imkan olanak verdiklerimiz, daha da bunu ağırlaştırıyorlar. İktidar araçları, yaşam araçları ne kadar ellerine veriliyorsa, o kadar kendini yitirmekle karşı karşıya kalıyorlar. Bu işi daha da ağırlaştırıyor. Gerçeklerin üzerinde saygıyla durmama, kendini kötürümleştirdikçe kötürümleştirme, yitirdikçe yitirme, ağırlığı da, ciddiyeti de giderek aşındırma, yani renkten renge girme, yaşanan gerçekliğin bazı ifade tarzlarıdır. Mevcut halinizle gerçekten hazır bir devrim kuvveti olmak şurada kalsın, çok çeşitli nedenlerle ve sınırlı olarak geliştirilen devrim olanaklarını da bu kişilik yapılarıyla yerle bir etmek, işten bile değil. Niyetiniz ne olursa olsun; politika, devrim bir olgu olduğuna, bir gerçeklik ifade ettiğine göre, buna gelmemek, buna karşı direnmek, yaşanan gerçekliğin diğer bir sonucudur. En önemli çalışmalara ilgi duymuyorsunuz. Şimdi sizin ilgilerinizin varlığını-yokluğunu araştırmak kadar, bir de doğruluğunu iyi anlamanız gerekiyor. Nasıl bir yaşam istiyorsunuz? Hatta niçin yaşıyorsunuz? Bu sorulara bile bir cevap verdiğinizi sanmıyoruz. Aslında amaçsız bırakılmış toplumun sonuçlarını ifade ediyorsunuz. Amaç tahribatı tabii. Amaç tahribatı; felsefeden, hatta dinden yoksunluğunuz, yine ahlak yoksunluğunun arka cephesinde kendini belli eder. Geriye kalan en iddiasız, en çaresiz ve en zavallı tip diyebiliriz.

Anlamaya başlarsanız korkarsınız kendinizden

Biz, bu temel toplumsal, dolayısıyla kişilik özelliklerini tartışmaya sunmak istiyoruz. Fakat o kadar kaypak, kandırmacı ve yüzeysel bir şekilde kendinizi yutturuyorsunuz ki, bütün temel tartışma konularını gündem dışı bırakabiliyor veya önemsiz kılabiliyorsunuz. Ben, insanların bireyci yönlerini görmüyor değilim; fakat bireyciliğin bile bir anlam ifade edebilmesi için biraz toplumsal olabilmek gerekir. Aslında yaşamak isteyip istemediğiniz de belli değil. Biz toplumu diriltmek istiyorduk da, acaba dirilmek istiyor mu istemiyor mu? Veya canlanmanın nesini ifade ediyor? Bu soruların sorulması gerekir. Öyle anlaşılıyor ki, bazılarınız ayakta gezen ölüler gerçeğine o kadar saplanmış ki, kırk yerinden iğne vursan da yine ufak bir canlılık emaresi göstermiyor. Yani "yaşam benden bu kadar" diyor. Bunlar ciddi durumlar. Bireyciliği de çok tehlikeli, toplumculuğu da çok tehlikeli. İkisi o kadar havada, o kadar içeriksiz ki, nasıl düzeltilebilir, bu büyük bir sorun. Ben, kendimi tanıyorum. Yıllardır (çok erken yaşlarda) öyle sorunlarla, kendi kendimle uğraştım ki, bir de sizin düzeyinize bakıyorum; tek bir gün kendini sorgulamadan geçirme gereğini bile duymadan yaşıyorsunuz. Bu çok çirkin, yetersiz ve hiçbir şansı olmayan bir yaşam. Özellikle soylulukta, ileri toplumsal ve ulusal amaçlar söz konusu olduğunda bunun hiçbir değeri yok. Gerçek tehlike burada. Kim yaşatacak sizi? Düşman insafına, ölümüne kendinizi bırakıyorsunuz. Her gün bakıyorum bunlara, "devlet olmazsa biz, bir hiçiz" diyorlar. Halbuki var olan devletin kendisi, en büyük çıkmazdadır. Bu en büyük çıkmazda olana, kendisi için bile anlam olmaktan çıkmış bir devlete, bir topluma, "sen olmazsan, biz hiçiz" diyor. Bu bir gerçek ve siz bu gerçeğin içindesiniz. Ne olacak? Kölelik düzeyinizi, acaba ne kadar tanımlayabiliyorsunuz? Dediğim gibi, anlayışa gelmemek, sanıyorum şimdi daha iyi anlaşılıyor. Nedenleriyle kendinizi bir anlamaya getiriyor. Anlamaya başlarsanız korkacaksınız kendinizden. Bunun için kendinizi anlamak istemiyorsunuz.

Bizim toplumun, böylesine vahim bir özelliği var. Kendisini tanımlamak istemiyor. Dikkat edersek, adsız halk, kimliksiz halktır. Bunun suçunu sadece düşmana, onu tahrip eden güce yükleyemeyiz. Eğer kendinden çok korkan bir halk olmazsa, en azından kendini tanımlama gereğini duyardı. Demek, o kadar yaramaz, o kadar tanınmaz hale getirilmiş ki, bir halk veya onun her türden kişiliği olan sizler, kendinizi adlandırmak, tanımlamak istemiyorsunuz. Çünkü kişilik yapınız çok tehlikeli. Nesini tanımlayacaksınız? Şimdi tabii, kendini tanımlamayanların da değil devrimi yürütmeleri, disipline edilmiş bir hayvan kadar bile yol yürüyeceğini bekleyemeyiz. Karmaşa içindedir; delidir, kaostur yaşadığı. Bu da biraz gerçeği ifade ediyor. Burada iyi niyet var, yerinde çabalar yoktur, denilmiyor. Önderlik bilimi, bir devrimci parti gibi ideolojisinin egemenliği söz konusu edildiğinde, orada bir düzen, orada yürüyen bir kişilik esastır. İstisnalar olsa da hiçbir önemi yoktur. Buna inansaydınız, bu ağır eleştiri bir yerde çekilirdi. Hiç olmazsa, "bizim ekmek sudan daha fazla, bazı gerçekleri görmeye ihtiyacımız var" deseydiniz. Ama bundan da kaçma var. Bir ihtiyaç olarak görmeme, çok yüzeysel bazı alışkanlıklara kendini kaptırma var. "Benim çok önemli bazı anlayış sorunlarına ilgimin olması gerekir; kişiliğime yön verecek bazı temel ilkeleri edinmem lazım" demekten sürekli kaçma var. Anlayış gerekli olduğunda kaçmak demek, toplumu ve insanı tanımamaktır. Herhalde sömürgeciliğin en tehlikeli sonucu budur.

Bunun daha da somut ifadesi nedir? Kendini uluorta yere atan insan kalabalığıdır. Sistemsizlik ve dağınıklıktır. Her türlü yanlışlığı yapmaya açık olmaktır. Saflardaki yansıması nedir? Savaşta doğru dürüst bir taktik işleyişe hükmetmeme, taktik geliştirmeme vb. sıkı sıkıya birbiriyle bağlantılıdır. Ben biraz garip bulduğum kadar, çok öfkeli buluyorum sizlerin yaşam düzeylerinizi. Aslında kendim de içindeyim, kendime de en büyük öfkeyi duyuyorum. Ama bir farkımız var. Aşmak için çok büyük bir hırs var; sonuna kadar kendimi bir amaca yatırmam vardır. Sizde bu noktada bir önderlik çarpıtması var. "Ne de olsa birileri yapıyor; bize de düşen, Allah'a yalvarır gibi, teslim olur gibi, ona yalvarmak, teslim olmaktır" diyorsunuz. Şimdi bu çok olumsuz. Tekrar dinlerin uyuşturucu etkisine kendini terk etme ger-

çeğini ifade ediyorsunuz. Adeta bir dinden çıkıp, başka bir dine girmek gibi. Ama öz aynı.

Cesaret ve fedakarlığınızı bile ürkütücü buluyorum

Şu anda PKK'nin yükünü taşımak, belki de düşmanın dayattığı savaşı karşılamaktan daha zordur. Ben, bütün zorluklarınızı anlıyorum. Aslında yaşamda ne kadar zorluklarla karşı karşıya olduğunuzu da anlıyorum. Benden belki daha fedakar, cesaretli olmaya da varsınız, ama bunlar bile beni ürkütüyor. Bu insanın cesareti ürkütücüdür, yine fedakarlığı ürkütücüdür diyorum. Bu bir ağırlık oluyor üzerimde. Dehşetle karşılıyorum. Hele bu ülke içindeki mücadeleyi, savaşı biraz yaşayanlara baktığımda dehşetle karşılıyorum. Yani düşman bir kez daha karşısındakinin zayıflığını, yaramazlığını gördü. Sizleri yutabileceğine inandırmış kendisini. Farkında bile değilsiniz, düşmanın ağzında kaç lokmalık olduğunuzun. Kavrayış düzeyi böyle olanın, savaşçılığı ne olabilir ki? Tabii, bunun yaşam tutkusuyla ilişkisi var. Yaşamı çoktan kaybetmiş olanın, amansız bir savaşla yaşamı kaybetmek gibi bir sorunu söz konusu olmaz ki!

Aslında bunun diyalektiğine biraz erişmek istiyorum. Sizin bu

“Siz kendinizden korkuyor ve kaçıyorsunuz. Genelde temel insani özelliklerden, özelde bizdeki toplumsal, ulusal özelliklerden çok korkuyorsunuz.”

temsil ettiğiniz mantık ne anlama geliyor? Sosyal bilimleri, sosyalizm açısından anlamaya çalışıyorum. Sosyalizm sizin durumunuzu ne kadar aydınlatabilir? Önemlidir. Çünkü sosyalizm bizim ideolojik kılavuzumuz. Yani sizi yürütecek olan benzininiz, bilinciniz ve ruhunuz. O olmazsa ayaklar ne yapar? Kaba emek, ve çaba düşmana hizmet eder. Sosyalizmi bir ideoloji olarak seçmemizin değeri yüksektir. Gereklidir, doğrudur. Acaba sizi aydınlatabilir mi? Sosyalizmle dirilebilir, aydınlanabilir misiniz? Başka ideolojiler de var. Kimi milliyetçilik yapıyor, kimi dincilik yapıyor. Onlar da gerçeği belli ölçüde dile getirebilir, insanı ayağa kaldırabilirler. Fakat onlar, çeşitli nedenlerle ortamımızda başarısız kalmışlardır. İslamiyet yüzyıllardan beri, milliyetçilik yüzyıldan beri sonuç vereceğe pek benzemiyor. Sosyalizm ise belki, dedik.

Aslında sosyalizmin tarihinden, ilkelerinden, PKK'lileşmesinden fazla bahsetmeye gerek yok. Veya sosyalizmle benim dile getirmek isteyeceklerim, esasta sizi ne kadar teşhis edebiliyor? Sosyalizm öncelikle budur. Tümüyle bu değil tabii, sizleri teşhis edebilmek. Biz, baştan PKK'lileşmeyi bir anlayış gelişimi olarak değerlendirmek istedik. Düşünceli, ilgili, anlayışlı insanı yakalamak ve ortaya çıkarmak olarak tanımlamak istedik. En temel ilkesi buydu sosyalizmin. Ama şimdi bakıyorum bunun da sizde uygulanma, gelişme düzeyi çok sınırlı ve reddediyorsunuz. Neden? İşte demin söylediğim gibi, kendinizden çok korktuğunuz için, tanımlamaya gelmiyorsunuz. Bir kaçış kişiliğinin temel nedeni de budur.

Yaşayan kimdir sorusunu size soruyorum

Kaçış kişiliğinin ulusal, toplumsal özelliklerde bu kadar gelişkin olması bizde neyi ifade eder? Çok tehlikeli bir konumda olmasını ifade eder. Bakarsa, görürse, tanırsa kendinden ürkecek. Onun için diyor, “ben görmedim, ben kaçarım, ben görmezlikten gelirim.” Tabii gerçeğinden korkarak, kaçarak bir yere varılır mı? Hayır, beterin beteri duruma düşülür. Sanıyorum, gelişmeyişinizin en temel nedeni veya ifadesi budur. Siz kendinizden korkuyor ve kaçıyorsunuz. Genelde temel insani özelliklerden, özelde bizdeki toplumsal-ulusal özelliklerden çok korkuyorsunuz. Benim, önderlik olarak biraz cesaret ettiğim; kaçmaya son vermek ve korkusuz gerçeği anlamaya çalışmak. Bunda kararlı kaldım, bunu esas aldım ve cesaretle üzerine yürüdüm. Biraz bunu derinden bilmeyen, hissetmeyen, duymayan, anlayışa ve bununla da kendini tanımaya gelmeyen bir hayvandan daha beterdir. Bunu çok açık söylüyorum size ve herkese. Bütün yönleriyle kendi gerçeğini anlamayan kişinin tanımını yapamam, ona insan diyemem.

Şimdi, neden bunu anlamaya gelmiyorsunuz? O zaman kendinize sorun. Neden yine bunları böyle söylüyorum? Ölümcül gerçeği yaşıyor, ama tanımak istemiyor bizim arkadaş, bizim savaşçı. Çok tehlikeli bir durum. “Benim ihtiyacım çok sıradan bir yaşam alışkanlığıdır” dersen, biz “yaşayan kimdir?” sorusunu sorarız sana. Nasıl yaşıyor? Yaşıyorlar mı, yaşamıyorlar mı? Sizin yaşadığınıza bin şahit ister. Ben kendimi pek akıllı saymıyorum, ama size baktığımda çok isterdim beğenmeyi. Tutkunum beğenilmeye, iyi özelliklere, ilgiye, değer vermeye. Ama beğenmiyorum sizi. Sıradan ve çok delice buluyorum; anlamsız, zayıf buluyorum. İnsanlar her türlü yönteme, ilkeye rahatlıkla bir boş vermeyi normal karşılayabilirler. İşte, dıştalanmışlık bu kadar gelişmiştir.

İnsanı insan yapan temel ilke ve değerleri anlayabilmeliyiz. Anlamadan bir milim bile ileri adım atılamaz. Açık tartışalım sizinle. Neden aldatıyoruz ki birbirimizi? Ben neden ucuz bir savaşçılıkla, kendimi de sizi de mahvedeyim ki! Her gün yürek paralayarak her gün ah-püf dedirterek, kendimi de sizi de neden zorlayayım ki! Biz bir iddianızın olduğuna inanmak istedik, “bunlar bir arayış içindedirler” demek istedik. Ama bunu yapmakla, belki kendimize de en büyük kötülüğü yaptık. Ne anlamda? Ne kadar saf olduğumuz anlamında. İnsanlar hakkında böyle hayırlı düşünmenin çok yanıltıcı olabileceği ortaya çıktı. İlkede, kararda ve en önemlisi de onun pratik uygulama ifadesinde o kadar büyük iddiasızlık, vazgeçicilik var ki, umurunuzda bile değil.

“Böyle olmuş” ne demek? Dolayısıyla o kadar dehşetle karşılamamak mümkün değil. Her kolay kaybetme, bitmiş bir insan gerçeğini ifade eder. Her kolay kaybedenin, her başaramayanın altında yatan, kendinden korkan, kendinden kaçan insan gerçeğidir. Bu da kesinlikle iflah etmez. Çok açık söyleyeyim, bu yöntemle siz hiçbir yere varamazsınız. Aldatmayalım kendimizi. Başkalarından saygıyı, merhameti, ilgiyi beklemek boştur. Kendine bu kadar kötülük eden birinin, hiçbir ilgiye, hiçbir saygıya, hiçbir merhamete hakkı yoktur.

Sosyalist ilgimiz, aslında buna bir son vermek içindir. Bazılarınız gerekirse dini bir ekolü de benimseyebilir. Herhangi bir ideolojik ekol de esas alınabilir. İşte gerçeği tanımlayabilmek içindir hepsi. Bizde bunların hepsinden kaçış var, yalnız sosyalizmden de değil. Din gerçeğine göre, milliyetçilik gerçeğine, bilmem şu felsefeye (bu çok geri bir düşünce biçimi de olabilir) göre de yaşayan yok. Kargaşa, bu yüzden çok büyük. Şuna bakıyorum, son zamanlarda, “Amerikalılar” diyorlar, “Kürtler hakkında politika oluşturamıyoruz.” Bunu biraz düşünmeye çalıştığımda şunu görüyorum: Evet, politika oluşturamaz. Çünkü, sanırım, gittikçe Amerika daha iyi farkediyor ki, çok dağılmış ve belki de kendisi olmaktan önemli oranda çıkmış bir toplumsal gerçekliği, bir ulusal gerçekliği Amerikalılar gibi en gelişkin politikalara sahip olan bir dünya gücü bile kestirememektedir. Yoksa Amerikalıların insanları yeni sömürgecilikte de ne kadar mahir yönetmek durumunda olduklarını biliyoruz. Neden Kürtler hakkında bir politika oluşturamıyorlar. Kararsız ve çaresizler. Belki de PKK'ye dayanarak PKK hakkında, en azından benim hakkımda, “çok zalim, çok acımasız” diyorlar. Ve bu, Amerikan politikası oluyor. Aslında en büyük zalim, acımasız olan kendisidir. Birileri, birilerine karşı çıkmak isterken, onu doğru tanımlayamazsa, bu kelimeleri çok kullanır.

Şu anda TC'ye bile bakıyorum, “yürüttüğümüz savaş” diyor, “insanlık savaşıdır.” Bu kelimeler, bizim kelimelerdir. Yani “insanlığı büyük bir beladan kutarıyoruz” diyor. Halbuki PKK'nin temeli olan ifadelerdir bunlar. Ama düşman kendi gerçeği olanı sana yakıştırıp, savaşıma ihtiyaç duyuyor. Demek ki, düşman bu kadar bizi hiçe sayıyor ki, en soylu iddialarımızı, ilkelerimizi bile elimizden almaya yelteniyor. Tabii sınırsız bir zayıflık temelinde yaklaşıyor. Hiç anlamıyor veya anladığı şudur: “Ben her şeyi dayatır, kabul ettirebilirim” veya “kendimin ne kadar olumsuz özellikleri varsa hepsini onlara yakıştırabilirim.”

“Her kolay kaybetme, bitmiş bir insan gerçeğini ifade eder. Her kolay kaybedenin, her başaramayanın altında yatan, kendinden korkan, kendinden kaçan insan gerçeğidir.”

Şimdi bütün bunlar önemli gerçekler. Düşünmeyi bilmemekle ve yaşamınızı gerçekten düşüncesiz geliştirmekle kendinize en büyük kötülüğü yapıyorsunuz. Ben PKK'nin bir esin kaynağı, bir cesaret kaynağı olduğuna eminim. Tamam, PKK her zaman da bunun kaynağı olmaya devam edecek, fakat en temelden veya bundan anlaşılması gereken; anlayışa gelmek, düşünceyi esas almak, yaratma eylemine girişmektir. Diğer sonuçlar talidir, esas değildir. Şunu da anlıyoruz: PKK iddialı bir örgüt çerçevesi olarak ortaya çıktığında, “madem ki sen bizi sömürgecilikten kurtarmak istiyorsun, o zamam biz de tüm yetmezliklerimizle, geriliklerimizle dalarız içine” dediler. Bu tür kayışın da ne anlama geldiğini biliyoruz. “Sen çağrıyı yaptın, o zaman katlanırsın.” Bizim toplum, bu açıdan da bireyi, insafsızdır. Biraz kendini anlayışa getirerek, biraz düşünerek hayırlı karar vermek yok sizde. Aşiret usulü. Bütün gerilliklerle gelme hakkını kendilerinde görürler. Ordu kurallarına, parti kurallarına bu ters düşer. Tabii, umurunda değil hiçbirisinin, ters düşüyor mu düşmüyor mu diye. Mühim olan, var mı, yok mu? Belli olmayan, eğilimleriniz ve özelliklerinizdir.

Şimdi burada çok açık bir belirleme yapmak gerekir. Böyle eğitime gelmeyen, kendisini eğitmeyen bu kişiliğin partileşme ve ordulaşması şurada kalsın, adeta bir ajan sızması gibidir. Hem de bugünün geçerli sömürgeciliğinin ajanı değil, yüzyılların gericiliğinin katmerli, gizli-kapaklı ajanlığı oluyor. Eğer ideolojik gelişmenizi ihmal ederseniz, sizin hakkınızda çok daha kapsamlı değerlendirmeleri geliştirmem gerekiyor. İşte, sıradan bir taktik plana gelememe, gereklerini yerini getirememe, ikna edememe parti bünyesinde bu kadar geçerli olduktan sonra, daha da olumsuzunu dayatma cesaretini gösterenler o kadar yaygın olduktan sonra, biz savaşı kendi içimizde şiddetlendirmek zorundayız. Düşmanı bırakalım veya ikinci plana atalım, asıl savaşı, anlayışta çok şiddetli vermek gerekiyor. Benim, şimdi vardığım sonuç bu.

Kürdü yönetmek dünyanın en zor işi

Sizlerle biraz daha iyi savaşmak gerekiyor. Yöntemini bulmam lazım. Sizinle savaşma taktiklerini geliştirmem gerekiyor. Çünkü çok iyi niyetli olana (çok böyle olağanüstü, insani temelde diyelim), bi-

raz ilgisi olana, rahatlıkla yürütebileceği hemen her yolu da gösterdik. Fakat yine de yürümüyorlar. Tabii dayaktan geçirerek, kovarak sizi ıslah edemeyiz. Zaten düşman, bu konuda dayağı da, küfrü de size veriştireceği kadar veriştirmiş. Bizim aynı yöntemle size yönelmemiz, sanmıyorum fazla etkili olsun. Sizi çirkinlik teorisine göre tanımlamak belli bir dereceye kadar faydalı olabilir. Güzellik teorisine göre de biraz sizi geliştirmek mümkündür. Doğruları göstermekle, yanlışları göstermekle, size bir şeyler anlatmak mümkündür, ama yine de bu insanı insan yapan değerlerle sizi halletmek mümkün olmuyor. Biraz daha yaratıcı olmamız veya yolları, yöntemleri daha kapsamlılaştırmak gerekiyor. Çünkü siz, bazı noktalarda öyle ısrar ettiniz ki (işte en başta da bu taktiklere gelememe, yaşama gelememe konusunda) başka zamanlarda olsaydı gerçekten idam ve tımarhane de dahil terbiye etme yöntemlerini dayatırlardı. Biz bunu, bu çağda veya bu örgütlenme tarzımızla yapamayız. Zaten öyle yapsak, fincancı katırların ürkmesi gibi, bir tek sağlam fincanımız kalmaz. Kaçarsınız, kervanı birbirine katarsınız.

Sizi yönetmek şu anda dünyanın en zor işi. Şu anda Kürt siyasal yönetimi, Kürt partisi yönetimi, ideolojik yönetimi, hele hele askeri yönetimi, diyebilirim ki, dünyanın en zor işi olduğu kadar, en maharet isteyen işidir de. Kürdün diğer bir gerçekliği, en iyi becerdiği ölüm olursa veya en iyi ancak bunu becerebilirse, gerisini siz düşünün. Yaşamı burada ne kadar gerçekleştirebiliriz? Yani en iyisi, en iyi ölümü düşünüyorsa, kötülere ne demeli peki? Kötüler, sadece en iyi ölümden başka bir şey düşünemeyenlerin canını okurlar. Bunlara ne ad vereceğiz? Zebaniler mi diyeceğiz? Adı budur. İşte düşmandır. Ama en iyisinin anlayışı, zaten kendini en iyi bir ölüme, kabul edilebilir bir ölüme hazırlamak oluyor. Bunların daha fazla iliklerini kurutmalarına gerek yok.

Bu da bir insan gerçeğimiz oluyor. Yaşam, ölümden önce veya ölümden sonra düşünülür. İster hayatta gezenlerin yaşama çekilmesi olsun, ister yeni yeni gözünü yaşama açanlar olsun, öncelikle yapılması gereken, ölümcüllüğü reddetmektir. Şimdi ölümcüllüğü reddeden kimdir içinizde? Hangi ölümü reddediyor? En önemlisi, reddettikten sonra yaşamı kim düşünüyor? Bu nasıl bir yaşam? Ben arasıra herkesi dinliyorum; ölçülerime göre fazla yaşama gelen kişi yok. Sanıyorum biz bu yüzden, içimizden büyük değerleri ortaya çıkaramıyoruz. Yaşamın hissi bile olmazsa hangi değer gelişir? Hangi kişilik zafer yürüyüşü yapabilir? Şu anda "yaşıyorum" diyen toplumsal kesimlere bakalım; köylüye bakalım, işçiye bakalım, memura bakalım; ahırdaki "eşek"ten daha kötü. Düşman onu bir ahırda tutarak, bir yem bile vermiyor. "Eşek" kadar anırma gücü bile yok. Ve "ben yaşıyorum" diye çığlık atıyor. Bu kadar gafil, saplanmış bir kişilik, Musa'nın o lanetli kaviminden daha fazla lanetli bir durumu ifade eder.

Gerçeğe ihanet etmek her şeyin kaybıdır

Bu insanlar yaşamın neresinde? Ben, kendimi övmek gibi olmasın, ama çok erken yaşlarda bile, bu insanlardan nefret ettim. Onların erkeğiyle de, kadınıyla da hiç yaşama gelinmez dedim. Ailesinin de, bilmem akrabasının da içinde pek yaşanmaya gelinmez dedim. Hala hatırlıyorum, o gün bu gündür yaşam peşindeyiz. Nerede yaşarsın? Nasıl yaşarsın? Onun için parti kurduk, savaş verdik. Hala da yaşamın peşindeyiz. Diğer taraftan sizin mevcut yaşam

"Şu anda Kürt siyasal yönetimi, Kürt partisi yönetimi, ideolojik yönetimi, hele hele askeri yönetimi, diyebilirim ki, dünyanın en zor işi olduğu kadar, en maharet isteyen işidir de."

tarzınıza bakıyorum, bu ancak size göre yaşamdır; tabii bana göre değil. Bunda da her türlü çirkinlik var, ölümcüllük var. Yanlışlık bile demeyeceğim; zaten doğruyla hiç bağlantısı yok. Ama siz kabul edip gidiyorsunuz. Bu tarzla büyük insan yaratılır mı? Büyük yürüyüş yaratılır mı? Hayır. Mutlaka bir yerde çarptırır düşürür; olan da budur.

Bu nedenle de siz yaşamın ideolojisine ilgi göstereceksiniz. Hem de ekmek sudan daha fazla. Çünkü ekmek-suyu da elde

"Soru olmadan, cevap olur mu? Gerçek olmadan, onun savaşı olur mu? Olursa, hayallerin, fasafisonun savaşı olur. Bana bunu neden söylettiriyorsunuz. Çünkü büyüklüğü sağlayamadınız. Çünkü yaşama gelmediniz. Çünkü çok yanlış yaptınız."

etmek yaşam ilgisiyle bağlantılıdır. Ben "yaşam savaşını veriyorsunuz" demiyorum, dikkat edin. "Halk savaşıdır" veya "sosyalizm savaşıdır" deyip duruyoruz. Ben daha buraya gelmedim. Buraya gelebilmek için yaşamın gereğine inanmak gerekir. Bir yaşam tanımına ihtiyaç var. "Nasıl bir yaşam" sorusunu az çok kendine sorman gerekir ki, savaşımını veresin. Soru olmadan, cevap olur mu? Gerçek olmadan, onun savaşı olur mu? Olursa, hayallerin, fasafisonun savaşı olur. Bana bunu neden söylettiriyorsunuz. Çünkü büyüklüğü sağlayamadınız. Çünkü yaşama gelmediniz. Çünkü çok yanlış yaptınız. Dikkat edin, benim değerlendirmelerim bu gerçekliğinizle bağlantılıdır. Somut olmak zorundayız. Gerçeğe ihanet etmek, benim için her şeyin kaybı olabilir.

Sizin için, belki fazla endişe duyulmaz, ama ben gerçekle bağımı koparırsam ve gerçeğin bizim için en gerekli olan belirleyici kısmını görmezsem, kesinlikle yol alamam. Aslında sizin yaşam gerçekleriyle bağlantılı endişeleriniz yok. Yoksa böyle hatalı yürüyüşler olur muydu? Bu kadar yetersizlik, yetmezlik kabul görür mü? Ben düşünemem bile. Çaresizlik, özellikle bu kadar gelişkin olur mu? İmkan fırsatı görmeme, değerlendirmeme böyle olur mu? Ve en önemlisi de bu rahat yaşam hiç düşünülür mü? Belki son derece rahat, kabul görür bir sınır dahilinde, hem de mutluluk şarkılarını söyleyerek (veya size göre öyle), kendinizi bir havaya kaptırarak güle oynaya gidebilirsiniz. Ama çok tehlikeli bunlar.

Böyle söylemekle sizleri tehdit etmek istemiyorum. Zaten sizi tehdit eden, her gün edeceği kadar ediyor. Yine de en doğrusu; tehdit, böyle kaba örgüt kuralları veya şöyle görev dayatmak değil de, düşünsel çıkışı gerçekleştirmek önemli. Düşüncenin gücüne, ideolojinin gücüne inanmak başta gelir. Başka sizi hiçbir yolla ıslah edemeyiz, kendinize getiremeyiz. "Yaşamın savaşı, sosyalizmin savaşımı" ileri düzeyde terimlerdir, ileri düzeyde konumlar için ifade edilir.

Düşüncesizliği yenme savaşını veriyoruz

Şimdi sizin bu düzeyiniz için, daha çok söylediğim geçerli. Yaşamın gereğine inandırmak, yaşamın nasılına inandırmak, yaşamın düşünceyle olacağına inandırmak önce gelir, ardından savaşın nasılı gelir. Yaşamda özgürlük savaşı, askeri savaş, siyasi savaş bundan sonra anlam kazanır. Çünkü siz bir yerlerde olduğunuzda, bir toplulukta veya bir görevde, bir yetkiyle donandığınızda somutu anlamamak gibi ısrarlı özelliği yaşatıyorsunuz. Bütün çalışmalara baktığımızda bunu görmemek mümkün mü? En iyi düşünen, ancak bir kalıpçıdır, dogmatiktir. Bundan daha tehlikelisi; kendiliğindenlik, kendini koyuvermişlik, her türlü düşünceden, sorumluluktan uzaklık, bir yere gidip de böyle büyük düşünmemektir. Benim için düşünmek, tabii ki çare bulmaktır. Sizin o ağız kalabalığınıza veya sözümona bazı şeyler yazmanıza, ben düşünce demiyorum. Benim için düşüncenin tanımı; herhangi somut bir durum karşısında çare olmayı, yaşama gelmeyi becerebilmektir. Bunu bana gösterirseniz "düşünüyor" derim, "düşünce gücü var."

Şu anda bütün alanlara baktığımızda, düşünce ile yol alan kişi göremiyorum. Biri esas mesele yapmıyor ki kendisi için. Dostlar alışverişte görsün. Hepsinin raporlarına bakıyorum, her biri, bir şeyler yaptığını sanıyor. Aslında büyük kavgasının gereğine inanarak vermiyor kendisini. Eğer örgüt olmazsa, ölçüleri dayatma olmazsa, onu da hiç aklına bile getirmez. İki şey yazıyorsa, iki laf söylüyorsa, onu da küfürle karışık verir sana. Bazı tedbirleri almazsak tabii. Ben, bunlarda düşünce vardır, diyemem. En büyük savaş, bu anlamda demek ki, düşüncesizliği yenme savaşıdır. Doğru bir çalışma tanımına ulaşma savaşıdır. Bunu yaparsanız, kendinize egemen kılarsanız, gerisi belki daha sağlıklı gelişebilir. Kürt gerçeği mi desem, bir toplumsal anarşizm kaosu mu desem yaşadıklarınıza veya biraz üzerinde çalışma yaptığımız bu insan topluluklarına ilişkin. Bunlar, ilk elden akla geliyor. Ama hiç olmazsa siz de buna benzer tartışmalar yapın.

Siz iki arada bir deredesiniz

Kimse sizin elinizden yaşamı çalmıyor. TC ve provokatörler şunu söylüyorlardı: "Gençliğinizi elinizden alıyor, yaşamınız kötü, kolay harcanıyorsunuz." Her gün çağrı da yapıyorlar. Evet, bu yaşamı da tanımak lazım. Aslında bize bu yaşam dayatılıyor. Biz de dayatılan bu yaşamı gerektiğinde tasfiye ediyoruz. Deniliyor ki, "kaybettiğinize tekrar sarılın." Çaresizsiniz tabii. Düşmanın ağır etkisi altındaki yaşamı mı yaşayacaksınız, ona mı ulaşacaksınız? Bizim dayattığımız çok ilkeli, yaratıcı eyleme mi yaklaşacaksınız? Tam ortada kalmışsınız? Bu sizin durumunuzu çok kötü yapıyor. Kaldı ki, düşmanın kendi koşullarında bile artık yaşamadığı ortaya çıkmıştır. İş vermiyor, çok kaba bir maddi imkanı bile artık üretmiyor. Bu anlamda, gerçekten sizi yaşatmak, düşman açısından da çok zor. Benim yaşam alternatifim, seçeneğim söz konusu olduğunda da siz gelmiyorsunuz. "İki arada, bir derede" olmak buna denilir. Düşmanın, en kaba maddi gereksinimlerini bile vermediği insanlara, biz ne yapacağız ki!

Evet, bu noktada, "tam yapılması gereken devrimdir" diyeceksiniz. Devrimi de dayatıyorum. Devrime de güç yetiremiyorsunuz.

Düşman nereye kadar bitirmiş farkında mısınız? Yani "katliamdan geçirdik" diyor, ama bu normal bir katliam da değil.

Bu şuna benziyor: Bazı yılanlar var; yarı ölü bırakma tarzı. Yani bir kısmını yiyip, bir kısmını bırakma; böyle ucubelikler var. Yani düşman bizi tam yiyip bitirse, ben buna razıyım. Ermeniye yaptığı gibi bize de yapsa bu da bir çözüm. İngilizlerin sömürgelerine yaptığı gibi bize bir sömürgecilik uygulasa, biz buna da razıyız. Amerika'nın yaptığı yeni sömürgeciliği bize uygulasa, ona da razıyız. Yani anlaşılırlık anlamında söylüyorum. Üzerimizdeki imha farklıdır. Türk vahşiliği, Türk barbarlığı aslında doğru anlaşılmak zorunda. İnsanlıktan çıkarmış bizi. Sizi TC yarattı. Ben kendimi kırk yıldır yaratmaya çalışıyorum, kendi özgürlük çabalarımla. TC kişiyi ne kadar yaratabilir, ne kadar insan yapabilir? Aslında farkında bile değil; böyle insan yapma, yaratma gibi bir derdi yok TC'nin, kemalizmin. Hitler, bir katliam taktiği geliştirdi. Kemalizm her-

halde ondan daha tehlikeli. Hitler sonuca gitti kendine göre, kemalizm sonuca da gitmiyor. Herhalde en tehlikelisi de bu. Çünkü, yarı yarıya bıraktığı insanlar, o kamplarda kemikleri çıkmış olanlardan daha tehlikeli. Toplumumuzun genel bir kamp durumunu düşünün, Hitler'in kampından daha tehlikeli buluyorum. Kemalizm budur işte. Hitler kesin fark koyuyor ve uyguluyor da. Ama kemalizmde o kadar faşist bir yeteneksizlik var ki, sonuca gitmiyor. Yiyemiyor, yemek için işte yarı ölü olarak yerde bırakıyor, leş gibi kokuşturuyor. Öyle varlıklar var, biliyorsunuz.

Geçen gün kedi örneğini de verdim. Aslında her an ağzındasın, fakat yemiyor, oynuyor seninle. Bir insanın her an yenilme psikolojisi içinde kalma durumunu, bir idam mahkumunun sürekli idamı bekleme psikolojisini düşünün; kemalizm budur. İnsan bu psikoloji içinde ne hale gelir! Bunun insan psikolojisi üzerindeki tahribatı için yemez değil mi? Bir yarı-deli insan yaratıyor. Fukara, çaresiz hepsi. Bana göre, o ağulu iğneyi yemiş hepsi. Yarı ölü! Yani tam öldürücü iğne değildir. O çok önemli! O eski tefeciler miydi? Eski usule göre yiyeceği yarı kokuşturarak saklamak. TC Kürdü öyle bir yere koymuştur. Gerçi Türkü de kullanıyor. Ama Kürdü en bayat tarzda, böyle kokuşturuyor; lazım olduğu zaman "senden biraz yerim" diyor. Yılan, kedi vs. gibi. Hatta ayı da öyle yapıyor. Yani TC'ninki bir anlamda ayı sömürgeciliği. Bu bir gerçek. Ne yapacağız? Yani eğer biraz anlayış varsa, o kokuşmuş leş, hem de ayının yiyeceği olmaktan kendinizi nasıl çıkartacaksınız? Büyük bir sorun. Ne yapalım, nereye kaçalım şimdi? Nasıl yaşayalım, nasıl ölelim? Bizim insanların kendine sıkça sorduğu bir soru vardır: "Nasıl ölelim?" "Ölümden ölüm beğenme" noktasına getirmiş insanlarımızı. Türkülerde, şarkılarda, aslında ağırlıklı olan şeyler budur.

Şimdi bundan çıkarmanız gereken sonuçlar olmalı. Gerçekten, yaşama gelmek, bir yaşam için biraz ayakta durmak istiyoruz. Sizlerin de böyle bir talebiniz olmalı. Ama bunun için, bunun müthiş gereğine inanmalısınız. Düşmanın ağzında kokuşmuş, yarı-canlısınız. Tam öldürmüyor da. Bırakmış sizi işte. Ama "nasıl yaşam" diyeceksiniz? Kendinizden korkmuyor musunuz, ürkmüyor musunuz? Ben kendimden hem korkuyordum, hem utanıyordum. Ama yaptığım ilk iş, "düşüneceğin kadar düşün, taşınacağın kadar taşın, yapacağın kadar yap." Yıllardır savaşıyorum ben. Dikkat edilirse, neden şu anda düşman benim ilginç bir tanımını yapmak istiyor ve her gün de yapıyor. Benim çok yönlü değerlendirmemi de yaptılar. Büyük bir psikolojik savaş, yani her gün yüzlerce sayfa yazan bir değerlendirme, ki objektif olarak yazılsa bile çok şey ortaya çıkar. Yani bir partili gözüyle değil, bizi de TC'yi de inceleyen birisi gözüyle (tabii objektif tarzda) ağzından kaçırılan av değil mi? Bunu ifade ediyoruz galiba.

Son Güney saldırısına bakın, operasyonların tipik tarzına bakın, diplomasiye bakın. "Avımı kaçırdım, yakalayacağım" deyip çullanıyor. Şimdi, bu bir edebi deyiştir. Tam bir siyasi değerlendirme olamayabilir. Daha da somut ifadeler geliştirebiliriz, sizler için. Ama dediğim gibi, biraz kafanızı açın artık yaşama iddianız varsa.

Ben geçen gün şunu söyledim: "Kaba bir savaşı veriyorsunuz, ama tümüyle yaşamınız düşmanın istediği biçimdedir." Düşman zaten bu noktada şunu söylüyor: "Sizi aldatmış." Neden bunu size söylüyor biliyor musunuz? "Bu adamlar benim adamlarım, sen kandırmışsın" diyor değil mi? Yani düşmana göre, ben sizi kandırmışım. Düşmanın oluşturduğu bir yaşamın içinden çok usta yöntemlerle sizi çektiğim için kandırdım! Zaten sizin böyle ikircikli olmanız, yaşama bir türlü gelmeyişiniz bu nedenledir. Bu, bazı provokatörlerin kitaplarında çok kapsamlı ele alınmış değil mi? "Biz kandırıldık" diyorlar. Bunu zaten çok açık söylüyorlar. "Sen, bizi bizden çaldın." "Yalnız çaresizsiniz, çünkü kandırıldığınız yere tekrar gitseniz, herhalde hiçbir şeyin olmadığı şimdi görülebilir. Sadece ben kandırmakla kalmadım, bazı şeyleri de sanırım öğrettim.

Ama bu, durumu kurtarmıyor tümüyle. Düşmandan sizi kandırarak da olsa çekmem iyi bir adım. Bu benim marifetimdir, ustalığımdır. Halbuki eski yaşam alışkanlıklarınız güçlü. Afyonlamış sizi orada. Zaten yaşatırken bence afyonlaşma yönü çok büyük olan bir yaşam. Kimse afyonlaşmayı yalnız bu içeceklerde aramasın, sigarada aramasın. Bunlardan kırk kat daha tehlikeli anlayışlar var. Ben başka anlam veremiyorum, "neden böyle yaşama gelmiyorlar" diye. Demek ki, büyük bir uyuşturucu etkisi altında olma var ki, siz yaşamı duyamıyorsunuz. Serbest bırakıp sıkı bir denetim olmazsa, bir alışkanlık içinde kendinizi tüketebilirsiniz. Büyük özgür irade, büyük özgürlük arayışını deneyen yok. Açıkça "varım" diyen çıksın karşımıza. Ama tam da bu noktada gerçekten durumu kurtaracak olan tek şey (dikkat edin, bunu büyük tecrübemize dayanarak söylüyorum, bu açığa çıktı); biraz bizim yaşam tutkularımızın güçlü olması gereğidir. Düşmanı büyük duyacaksın. Onun avı olmaktan çıkaracaksın kendini. Bunu anlamak zor değil. Ben size bin örnek de gösterebilirim. Av olduğunuz, düşmanın sizi nasıl kullandığı açık. Bütünüyle sizin gerçeklerinizi hiçe sayarak, kendisi için "eşek"ten daha beter kullanmak istediği açıktır.

Sanırım buna itirazı olan yoktur. Ama bu yetmez. Düşman, düşmandır. Her türlü silahı vardır. İradesi çok keskindir, çok acımasızdır, faşisttir; düzeyi biliyorsunuz. Bunu da herhalde içinizde reddeden olmaz. O zaman eğer tutarlıysanız bir gafil, hatta bir alçak, düşkün değilseniz; peki iradesi bu kadar keskin olan (çok daha somut bir örnekle dersem daha iyi olacak), ejderha gibi, yılan gibi dilini çıkaran zehir saça saça üzerimize gelen düşmanı iyi tanırsınız. İlk elde ne yaparsınız? Varsa bir taş fırlatırsınız. Ama baktınız vurma imkanınız yok, onun hızını aşan bir hızla kaçarsınız. En makul olan bu değil midir? Peki, sizin tarzınıza, temponuza bakalım. Düşmanınızın böyle olduğunu biliyorsunuz. Böyle dil çıkarıp zehir saçması öldürücüdür; her yakalayışı böyledir.

Özgürlük savaşçısı düşmana yakalanmayan militandır

Peki neden bu karınca adımları? Neden bu kaplumbağa adımları? Bu çelişkiyi siz nasıl izah edeceksiniz? O zaman bu çelişki şu demektir: "Ben kedinin ağzındaki fareyim." Size uyan teori budur. Eğer bu tempoda, bu tarzda, bu yaşam felsefesinde ısrar ederseniz, ben sizi kesinlikle düşmanın elinde bir oyuncak, ayının "ilerde yiyeceğim" diye yarı yarıya kokuşturduğu bir av olarak değerlendiririm. Yok, öyle de olmak istemiyorsanız o zaman düşmanın hızını aşan bir hız, tempo gereklidir. Yaşamda bana, önderlik gerçeğinde hakim olan tempo, tamıtamına budur. Ben düşmanı tanıyorum. Tabii bunun için düşünce gücü gerekli, kurnazlık gerekli. Yollar zikzaklıdır, dolambaçlıdır, inişli-çıkışlıdır. Bu nedenle sağlam ayak gerekli, yürek gerekli, çaba ve enerji gerekli. Tempoyu kendi kendine sağlayamazsın ki, bir hazırlığın olacak, yolları tanıyacaksın, kararlılığın, biraz araç-gereçlerin olacak; düşmanı yanıltacak, en azından arada-sırada taşlar fırlatacaksın, gözüne biraz toprak saçacaksın ki, hızını kesesin. Yine örgütsel hazırlık, yine ideolojik hazırlık da seni güçlendirir. Bu da en azından hızını belirler. Sonuç; özgürlük savaşçısı, olursun. Biliyor musunuz ki, özgürlük savaşçısı; düşmana yakalanmayan savaşçıdır. Cephelerde her gün haberler geliyor. Kontrol altındaki birlikler anında imha oluyor. Anında imha olan, özgürlük savaşçısı değildir. Size açık söyleyeyim; düşman üzerine geldiği, beş metre yaklaştığı halde göremiyorsa, o kişi gafildir, uykudadır, afyonlanmıştır. Özgürlük savaşçısı öyle olmaz.

Şimdi oluruna bıraksak, en değme olanınızın gerçeği budur. Bu tehlikeli. Ben, bunu kabul etmiyorum. Siz, benim sorumluluğum altında diyorsunuz ki, "özgürlük savaşına varım." Ben size tempodan bahsediyorum. "Varım" dediğiniz zaman, diliniz bir kere müthiş konuşacak. Bakın ben ilk bu işe adım attığımda ayağa kalkıp konuşmamı size hatırlatayım. Nefes nefese iki dakika konuşurdum. Herkes can kulağıyla pürdikkat kesilirdi. Bunlar, sıradan köylüler olabilir, üniversite öğrencileri olabilir, hiç farketmez. Ben, konuşmalarımı hatırlıyorum. Fişek gibi ağızımızdan birkaç söz; işte bir tempo. Sözde tempo, kelime gücünde tempo ve ondan sonra ilişki arayışı. Bu iki sözü söyledikten sonra, nasıl ilişki arayışı içindeydim o günlerde. Yani örgüt arayışı içinde olmak.

Dürüst olun! Madem büyük söz söylediniz, ardından büyük ilişkiyi arayacaksınız. Çünkü düşmana karşı en etkili, iki kelimelik silahı kullandım gelecek üzerine. Çok açık. Hemen yapacağım şey; kendimi biraz hazırlamak. Nedir o da, örgütlemek değil mi? İki kişiden bir güç doğar. Örgütle direnebilirsin. Başka neyle direneceksin? Hepiniz, örgütten kaçıyorsunuz. Peki şimdi ben nasıl size inanayım? Söz gücünüz yok. Kaçınız burada kalkıp, sağlam iki kelimeyi fişek gibi konuşturabilir? İlişki arayışı kimde var? Hazır birlikler lokum gibi sunuluyor düşmana. Ciltler dolusu değerlendirme yapmışız, ilgilenen yok. Peki sizin düşmana karşı direnmek istediğinize dair ben kendimi nasıl inandıracağım. Bazı şeyleri anlamalısınız. Ben gerçekten son derece anlaşılır konuşuyorum.

Ölüme yatmak düşmana tesilim olmaktır

Bir düşmanımız var. Sizi yaşatmaz durumda tutuyor. Kurtulmak istiyorsunuz, evet. O zaman hani bunun temposu, hani bunun hazırlığı! Anlayışı nerede bunun, örgütlenmesi nerede? Olmazsa, ben size ne derim o zaman? En iyileri de ölüme yatanlar? Ölüme yatmakla kendine de, halkına da en büyük kötülüğü hazırlıyorsun. Ölümden başka bir şey düşünmeyen, kesinlikle düşmana teslim olmuştur. Ölüme yatmanın içinde teslimiyet vardır: "Ben yaşamımdan vazgeçmişim, gel beni götür. Ama onurlu bir biçimde yapıyorum, nefes alışverişim vardır, beni öldürürsen leşimi al. Yarı ölü değil de, tam öldürerek leşimi, yani ülkemi, yani halkımı istediğin gibi kullanırsın." Önder ucuz ölüme koşarsa, ölümü kabul ederse bu, "halkımı istediğin gibi kullanabilirsin" anlamına gelir.

Fakat, bunun diğer yüzleri de var. Siz neden büyük yaşam savaşçısı olamıyorsunuz? Düşmanı görmüyor, Tehlikesini anlamıyor, ona göre hazırlık yapmıyorsunuz. Diyelim bunu bir kısmınız yaptı. Ama bu yeterli değil. Başka bir şeye daha ihtiyaç var: Düşmanın sizden aldığı, size kaybettirdiği yaşamı anlamak. Yaşam diye size belletileni reddetmek. Kendine göre düşünen düşünemez, çalışamaz, üretemez, güdük kalır. Biraz geri olmaktan çıkmaya çalışacaksınız. Bu, ne anlama geliyor? Düşmanın size layık gördüğü yaşamı reddedip, özgürlüğe göre bir yaşam. Özgürlüğe göre bir yaşamın vatanla bağlantısını; halkçı veya toplumsal olmakla bağlantısını kurduk. İşte örgütle, savaşla bağlantısını kurduk. Ama bu yetmez. Daha da kişinin kendi kendini yeniden yaratmasıyla bağlantısını kurduk.

"Ölüme yatmakla kendine de, halkına da en büyük kötülüğü hazırlıyorsun. Ölümden başka bir şey düşünmeyen, kesinlikle düşmana teslim olmuştur. Ölüme yatmanın içinde teslimiyet vardır.

"Şerefli ölüm; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerindir. O ölüm kabul edilebilir. Ama sağsın, savaşma olanakların var, sen burada ölümü kabul edersen, alçaksın!"

nin kendi kendini yeniden yaratmasıyla bağlantısını kurduk.

Sen düşmana karşı şerefli ölümü tercih edemezsin savaşma imkanlarının olduğu koşullarda. Şerefli ölüm; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerindir. O ölüm kabul edilebilir. Ama sağsın, savaşma olanakların var, sen burada ölümü kabul edersen, alçaksın! Affedilmez bir suç işlersin. Düşmanın dayattığı o genel-geçerli yaşam alışkanlıklarını da kabul etsen alçaksın! Çünkü bu yaşam senin değil; bu yaşam savaşa bağlı değil. Bu yaşam ülkeye ve örgüte bağlı değil. Bu yaşamın, fazla özgürlük değeri de yok. Aslında alıştırılmış. Nasıl sigaraya alışılarak veya işte bazı alışkanlıklara dayanılarak yaşanılıyorsa öyle bir olay. Onu da reddetmiyor. Reddedip, yerine ona göre bir yaşam diyorsan, bu konuda da tutarlıysan, amansız yurtseverlik, amansız halkçılık, amansız örgütçülük ve amansız eylemcilik sende birleşti mi bomba gibi sürekli patlayan bir silahsın.

İnsan en büyük bombadır, atomdan daha etkili bir bombadır. Önderlik gerçeği budur. Böyle yaparsanız veya böyle olmaya çalıştığınızda sizin önünüzü kesecek bir talihsizlik olmazsa (tabii insanın fiziki sınırları vardır, onların dahilinde bulundukça), düşmanı yenmemek düşünülemez. Eğer bu çok açık olanı temsil edemezseniz, kişiliğinizin oluşumu bu temelde olmazsa, ben ne yapacağım! "Ölsün; bu Allah'ın serserisi ne geziyor burada" diyeceğim. Başlarken söze, bunu söylemiştim değil mi? Kim bunlar! Yüksünüz. Mesela ağırlık mısınız desem! Düşmandan daha fazla böyle bir ağırlık teşkil ediyorsunuz, zorluk çıkarıyorsunuz dediğimde, bu iki temel hususta kendinizi yeniden yaratamazsanız, böylesiniz.

Ya sosyalizm ya hiçbir şey

Peki, anlattıklarımızın sosyalizmle ne ilişkisi var?

Özgür insanı (özgür toplumla bağlantılı) yaratmak, özgür toplumu, özgürlük savaşımı ile kazanmak. Bu, bunun ideolojisi oluyor. Bize de çok gerekli olan özgür yaşam olduğuna göre herhalde sosyalizm bize en gerekli ideoloji olur.

Ama dikkat edersek, biz burada sınıf mücadelesine daha girmedik. PKK'de gerçekleşen sosyalizme de girmedik. Fakat hemen söylenebilecek olan şudur: Biz yaşamı sosyalizmle tanıyabileceğimiz gibi, yaşamın savaşımını da ancak sosyalizmle sağlayabiliriz. Bu kadar toplum olmaktan alıkonulmuş bir halk gerçekliğinde toplumsallığı en çok çağrıştıran ideoloji sosyalizm olduğuna göre, sosyalizmde çare aranacaktır. Yine bireyin köleliği bu kadar derinleştiğine göre, çareyi özgürlük bilimi olan sosyalizmde arayacaksınız. Dolayısıyla da sosyalizme olan ihtiyaç bu denli kesindir. Yani herhangi bir seçiş değildir bizim sosyalizmi tercih edişimiz. Toplumsal gerçekliğimize, köleliğimize göre en kurtarıcı insanlık ideolojisi olarak anlaşılmalı. Bu kadar kapsamlı buluyoruz.

Dikkat ederseniz, bizim sosyalizm anlayışımız çok kapsamlıdır. Ölüme karşı yaşam ideolojisi, en tehlikeli köleciliğe karşı özgürlük ideolojisi, hatta yaşama gelmemeye karşı yaşama gelme ideolojisi, her türlü uyuşturucu etkiye karşı canlandırıcı ideolojidir. Tanımı bu kadar kapsamlıdır. Böyle tanımlarken ve kendi gerçekliğimize uygularken mücadelesi de özellikle PKK somutunda çok amansız olmak zorunda. Çünkü PKK'de gerçekleşen sosyalizm (asıl sosyalizm) aslında düşmanı, Türk kapitalizmini veya kemalizmi, faşizmin en tehlikeli ve en gerici biçimi olarak değerlendirir. O en tehlikeli, en gerici, en şovenist ve en şiddete dayanan biçiminin, bizim toplumsal gerçekliğimize dayattığı (demin söylediğimiz) ayı'nın sömürgeciliğidir; yine kedinin fareye uyguladığı sömürgeciliktir. Böyle bir kapitalizm var. Sosyalizm tanımımızı bir de bu biçimde derinleştirmeliyiz.

Öte yandan diğer tüm ideolojiler, din ve çeşitli burjuva ekoller bizim insan gerçeğimize uygulandığında o kadar kötürüm, sonuçsuz bir duruma yol açmışlar, tanımlanamaz hale getirmişlerdir ki, yeni insan tanımı, özgür insan tanımı, ancak PKK'de gerçekleşen bir sosyalizmle yapılabilir. Yani başka hiçbir ideoloji gerçekliğimizin tanımlamasını yapamıyor, durumu kurtarmıyor. Sosyalizm bu nedenle toplumsallaşmak için tek seçenek oluyor. Özellikle PKK'de gerçekleşen ifadesi budur. Hani Castro'nun kullandığı bir söz var; "Ya sosyalizm ya ölüm" veya "Ya sosyalizm ya okyanusun dibine batan Küba!" Bizim için daha fazla böyledir. Ya sosyalizm ya hiçbir şey! Küba okyanusun dibine batabilir ama, bizim böyle dibine batacak bir okyanusumuz da yok. Velvel deresi desek, Cehennem deresi desek belki! Demek ki, sosyalizm ideolojisinin benimsenmesini, bizim yaşamımızla bağlantısını böyle değerlendireceksiniz. Tabii PKK'de gerçekleşen sosyalizm, parti içinde sosyalizm mücadelesi deyince, işler daha da büyük bir anlam ifade eder.

Ben buna salt bir sınıf mücadelesi de demeyeceğim. PKK'deki sınıf mücadelesi veya genelde parti içinde nasıl geliştirilmesi gerektiğini, zaten evrensel çapta bir sorun olarak değerlendirmeliyiz. Bunu biraz değerlendirdik. Bu reel sosyalist deneyimlerin başarısız olmasının en temel nedeni; bu sosyalizme yol açan partilerin kendi içlerinde sınıf mücadelesini sürekli ve yaratıcı kılamamalarıdır. En temel neden budur. Yani yenilgili partiler, kendi içinde sosyalizmi yürütmemeleri, mücadeleyi durdurmaları, eski sınıf özelliklerine ardına kadar kapıyı açık bırakmaları, sonuçta devlet kursalar da, neredeyse komünizmin eşiğine getirdiklerini söyleseler de, toplumu en çarpık bir kapitalizme teslim etmekten kurtulamadılar.

"Hani Castro'nun kullandığı bir söz var; 'Ya sosyalizm, ya ölüm' ve 'Ya sosyalizm, ya okyanusun dibine batan Küba!' Bizim için daha fazla böyledir. Ya sosyalizm, ya hiçbir şey! Küba okyanusun dibine batabilir ama, bizim böyle dibine batacak bir okyanusumuz da yok. Velvel deresi desek, Cehennem deresi desek belki!"

Sovyet deneyimi bunu çok açıkça ortaya koymuştur. Bu anlamda PKK'nin en önemli katkısı; içinde sınıf mücadelesini, hatta ondan da öteye insani mücadeleyi en kapsamlı hale getirmekle kendini geliştirebildiğidir. Reel sosyalizmin hastalıklarına düşmediği gibi bilimsel sosyalizmi çok daha ağır ve tehlikeli olan kendi toplumsal koşullarına uygulamasını ve kendi içindeki mücadeleyi başarıyla yürüterek, bugüne kadar gelişmesini başarmıştır. Bu sosyalizme en önemli katkımız oluyor. Yani parti içinde bir sosyal gerçekliği çözmeyi, ulusal gerçekliği çözmeyi, sınıfsal, sosyal, ulusal mücadeleyi dalayıp budaklandırmayı, hatta kişi için de savaşımı çok kapsamlı yürütmeyi ilk defa PKK deniyor.

Dünyada hiçbir parti, bu kadar kendi içinde mücadele yürütmüyor. Bu yüzden diğer bir parti devlet bile kursa kaybediyor. Ama PKK en kaybedilmiş toplum içinde sosyalizmin en yaratıcı bir uygulanmasını esas aldığı ve kendi içinde de sürekli sistemli hale getirdiği için bugün (belki de yarın) evrensel çapta örnek teşkil edebilecek bir partiye ulaşıyor, dönüşüyor. Her şey bitmiş değil burada. "PKK'nin bir özgürlüğü var. Savaşı yaratıcı temelde günlük olarak sürdürüyor. Eğer yarın "PKK'nin başında en büyük tehlike nedir" diye sorulursa, bu ne düşmandır, ne de dıştaki şu veya bu dayatmadır. Kendi içindeki bu mücadeleyi durdurdu mu, mücadelenin doğru yönetimini, özellikle doğru sosyalist yönetimini götüremedi mi, bu parti yenilir. Ama doğru götürdü mü, yenilmez. Tek başarılı yol budur. Bu bir kişide ve komitede sağlandığında partiyi zafere de yürütür, sonrasını da getirir. Ama kesintiye uğrattı mı, kişinin kendisinde tıkandı mı, merkez komitede, politik büroda veya bütün parti kadrolarında tıkandı mı, devlet de kursa, bu devlet, hiç ummadığı bir biçimde, bir zamanda elinden kayar ve en tersinden bir araca dönüşerek karşısına dikilir.

PKK'de gerçekleşen sosyalizmi böyle anlamak gerekiyor. Ben burada reel sosyalizm denemelerinin tarihçesini anlatmayacağım. Yine PKK'de gerçekleşen sosyalizmin de tarihçesini anlatmayacağım. İlgili derslerde bu anlatıldı, daha da anlatılır. Ama tanım düzeyinde, PKK'yi sosyalizm açısından tanımak için söylüyorum. Biz, insanları PKK'nin içine çekmekle, önce "insansın, özgür yaşama geleceksin" yargısını egemen kılıyoruz. İkincisi "insan olmanın gereklerini, özgür yaşamın gereklerini, yani savaşımını vereceksin" diyoruz. "Bunun gereğine inanıp savaşımı vermedin mi insan da olamazsın, özgür de olamazsın." PKK'de gerçekleşen sosyalizmin biricik tanımı bir kelime ile budur ve bu esastır. Bunu esas almayan PKK'de yol alamaz, mücadeleyi geliştiremez, hiçbir başarıya da ulaşamaz.

"Biz yaşamı sosyalizmle tanıyabileceğimiz gibi, yaşamın savaşımını da ancak sosyalizmle sağlayabiliriz. Bu kadar toplum olmaktan alıkonulmuş bir halk gerçekliğinde toplumsallığı en çok çağrıştıran ideoloji sosyalizm olduğuna göre, sosyalizmde çare aranacaktır."

Yalnız bu, PKK için mi böyle? Hayır! PKK olmadı mı zaten bu toplum çözülmüştür, kaos halindedir. Diğer örgütlerin durumu belli, en güçlü kapitalist-emperyalist devlet bile tanımlayamıyor Kürdü. Dolayısıyla politika oluşturamıyor ABD şu veya bu ilgili devlet. Neden? Çünkü kapitalist ideolojilere ve dini ideolojilere göre Kürdü-Kürdistan'ı tanımlamak ve politika oluşturmak mümkün değil. Ancak toplumu bilimsel olarak ifade etmede en iddialı ve insanı yüceleştirmekte en kararlı olan veya öyle bir amaca sahip olan sosyalizm bunu

sağlayabilir. Bu da ancak, PKK temelinde, biçiminde bir sosyalist uygulamayı kendi somutumuza uygularsak sağlanabilir. Yapılmak istenilen, biraz da kanıtlanan ve kesinleşen gerçek budur.

Sosyalizm en temel yaşam dersimizdir

Düşünmeyi bileceksiniz, "neden sosyalizm, nasıl bir sosyalizm PKK'de nasıl gerçekleşti sosyalizm?" En temel dersimiz budur. Bu dersleri bilmeden, böyle gerillaymış bilmem hareketli savaşmış, bilmem şöyle üst yönetimmiş, önderlikmiş, komutanlıkmış anlayamazsınız, daha da ötesi büyük yanlışlıklar yaparsınız.

Tekrar vurguluyorum: Yaşam isteğinize biz gerçeklik kazandırıyoruz. Büyük saygı duymakla kalmıyoruz, adeta yoktan var ediyoruz. Ama sizin de bazı temel kavramlara artık ilgi göstermeniz gerekiyor. Bunu kendinize uygulama gücünü göstermeniz gerekir. Sadece anlatarak değil. Bakın en eski ve en dürüst arkadaşımızdır ama iki çizgi arasında dolaşmış. Bir ucuz ölüm anlayışı ve fırsat buldu mu sahte yaşam kaçamakları. Doğru yola çok acımasız bir süreçten sonra geliyor. Başını bin defa duvarlara vurduktan sonra gelebiliyor. Gerçek bu kadar karşımızdayken, o zaman sizin de gerçekten kendinize ne kaçamak yaparak, ne de ölüme gelerek (ki deney-tecrübe, önderlik budur), sağlanan gelişmeyi kendinize mal etmeniz, bunun gücünü göstermeniz gerekir. Başka türlü sosyalizm iddiası, kesinlikle yalandır. Bu temelde yaşama gelmezseniz, ideolojik gücü göstermezseniz, iradeyi ortaya koymazsanız birer yalancısınız, sahtekarsınız; yani ölürsünüz ve sizinle yaşam geliştirilmez. Beyinsizsiniz, bir hainsiniz, bir ajansınız. Bunlarla da yaşama gelinmez. Objektif-subjektif olması hiç önemli değil.

Demek ki sosyalizm dersi, öyle sıradan değil, temel yaşam dersimizdir. Bunun PKK'lileşmesi ve PKK'de gerçekleşmesi, bizim için yaratılışın, dirilişin ta kendisi oluyor. Bunu ciddiyet ve kesinlikle böyle ele alırsanız, sosyalizme inanışınız, PKK'de gerçekleşen sosyalizme katılmanız ve onunla yaşamın yoluna girmeniz ve biraz savaşmanız mümkündür, derim. Başka türlü (ısrarla da vurguluyorum) ne ucuz ölümlere yatarak, ne de her türlü sahte bir yaşamın sapını tutarak, beni de, kendinizi de aldatmayın.

İşler zor. Biz yaşam kavgasını veriyoruz. Hem de nasıl bir düşmana karşı olduğu açık. Yaşamak isteyen sen değil misin? Onun savaşımını göze al, onun ideolojik biçimini onun örgütsel biçimini, onun düşman tanımını, onun dost tanımını esas al. Onun ciddiyetini, onun ağır başlılığını, onun her düzeydeki hazırlığını esas al. Neden yapmıyorsun? Neden sahteliğe doğru gidiyorsun? Neden böyle saptırıyorsun? Neden birçok şeyi görmezlikten geliyorsun? Neden gereklerini kendi kişiliğinde yerine getirmiyorsun? Böyle yaparsan, sadece bir oportünist demeyeceğim, kocaman sahtekar değilsin de nesin? Tabii, önderlik gerçeği, böyle bir anlayışın büyük bir savaşçısı olduğu için, böyle bir sosyalizmin kavgasını büyük verdiği için bunu iyi tanır. Kendi partisini de tanır, kendi savaşını da tanır. Çünkü kırk yıldır, her gün bin defa deneyip yürüttüğü bir savaş var. Nasıl tanımayacak, nasıl kendinizi gözden gizleyeceksiniz? Nasıl kendinizi ucuz yaşatacaksınız veya ölüme çekeceksiniz? Bu nasıl kabul edilir? Böyle bir sosyalist önderlik, kesinlikle bu durumlara düşmeye ne fırsat verir, ne kabul eder. Amansızca bunun karşısındadır. PKK'de gerçekleşen sosyalizm budur.

Emperyalizm bugün (ki ABD kapitalizmin en iddialı temsilcisidir) PKK önderliği için "acımasız", bilmem şöyle "zalim" demesi bir gerçeği ifade ediyor. Kapitalizm acımasızlığını, zalimliğini yavuz hırsız misali tersyüz ederek, dünya halklarının uyanmaması için, günümüz sosyalizminin tekrar insanlığa mal olmaması için, büyük bir hünerle, sahtekarlıkla amansız üzerimize gelerek kapatmak istiyor. Bize bu kadar yüklenmenin altında, PKK'nin kesin sosyalist niteliğinin bu biçimde gelişim göstermesi vardır. Yoksa Türk barbarlığını çok sevdiği için değil. Türk faşizmine onlar da fazla ilgi duymuyorlar. Ama PKK'deki sosyalizmden daha çok korktukları için bize karşıdırlar. Sosyalizme karşı savaşta en çok usta olan Almanya'nın çok üzerimize gelişinin de en temel nedeni, Türk barbarlığını, yönetimini çok sevdiği için değil, PKK'nin sosyalizmini kendisi için çok tehlikeli bulduğu içindir. Bunlar da oldukça kanıtlanmıştır.

Demek ki, PKK'de gerçekleşen sosyalizmin evrensel ve enternasyonal ölçülerde de çok önemli bir yeri vardır. Sosyalizm ulusal-toplumsal gerçekleğimiz için zaten tek diriltici ideolojidir. Uluslararası alanı etkilemesi anlamında, kapitalizmin karşısında kendisi için gördüğü en büyük tehlikedir.

"Politikadan anlamaz ama pratikten anlıyor, teoriden (dolayısıyla ideolojiden) anlamaz ama savaştan iyi anlıyor! Hemen bu noktada benim aklıma "katır" geliyor. Biliyor musunuz, katır dağda iyi yürür, ama katır sadece katırdır. Reşo (bir katır) vardı kahraman ilan edildi. Türk genelkurmayı, ancak bu kadar olur. İdeolojisiz, politikasız gerillacılık olmaz."

Dolayısıyla yurtseverliği de, enternasyonalizmi de başarı temelinde yürüyen en iddialı örgüttür, partidir.

Zaferi kazanan sosyalist militandır

Bu sosyalizm dersini böyle tanımlamak gerekiyor. Ben bütünüyle sosyalizm nedir, tarihsel gelişimi nedir, PKK'deki gelişimi nedir, tarihçesi nedir? Bunlara değinmeyeceğim, ama çok gerekli olan bir tanımı yapacağım. Bu, esas alınırsa diğer anlatımlar belli bir anlam ifade eder. Tabii bu da tüm çalışmalarda esas olduğu için, sosyalizmin ideolojik kılavuzluğu, politikanın da, silahlı savaşım çizgisinin de esası olduğu için ve bu temelde sağlam döşediği için gelişme kaydeder. Sosyalist ideolojiyi kendisine çok iyi özümseten, partide bunu uygulatan birisi, mükemmel bir politikacıdır, mükemmel bir askerdir ve her sorunu çözer, her hazırlığı da yapar. İdeolojik temelinizi böyle güçlendirin, (öyle çok da demiyorum) bir elin parmak sayısı kadar çıkarın bunu içinizden, o zaman, zaferin en temel gereksinimi karşılanmıştır, derim. Gerisi bir teknik düzenlemedir, niceliksel büyümedir, zamanlamadır.

Eğer gücünüz varsa tabii, böyle bir sosyalist olmaya, onun kavgasını sürekli yürütmeye, zafere ulaşırsınız. Bunu dıştalayanlar, "ideolojisi olmayan askerlikten iyi anlarmış" anlayışıyla hareket edenler çok çıktı. Sosyalist temeli olmayanın askerlikten anlaması şurada kalsın, hiçbir şey anlamayanın tekidir o. En tehlikeli tutum-davranış bu kişilikten gelir, dersek daha doğru olur. Politikadan anlamaz ama pratikten anlıyor, teoriden (dolayısıyla ideolojiden) anlamaz ama savaştan iyi anlıyor! Hemen bu noktada benim aklıma "katır" geliyor. Biliyor musunuz, katır dağda iyi yürür, ama katır sadece katırdır. Reşo (bir katır) vardı kahraman ilan edildi. Türk genelkurmayı, ancak bu kadar olur. İdeolojisiz, politikasız gerillacılık olmaz.

Demek ki, genelde ideolojik, düşünsel zeminin çok gerekli olduğuna inanacağız, özellikle PKK'de gerçekleşen sosyalizmin ne anlama geldiğini çok iyi bileceğiz. Bunu anladıktan sonra, parti içi mücadeleyi de çok iyi anlayacağız. Kesinlikle parti içinde sosyalizm mücadelesi müthiş yürütülmek durumunda. Bu da yürütüldü mü, pratik görevler, askeri görevler sadece bir nicelik ve zamanlama işi olur, tam başarıya gitmesi için. Böyle önderlik gerçeğini yakalamış bir militan hiçbir siyasi ve askeri sorunda çözümsüz kalamaz ve engel de tanımaz. Büyük politik, askeri ustadır, büyük bir taktisyendir. Beş kişi ile, beşbin düşmanı yerle bir edebilir. Çünkü, büyük taktisyendir, becerir o; politikayı, diplomasiyi kesin başarı temelinde yürütür. Yeter ki böyle sosyalist bir militan olsun; hangi soruna el atarsa atsın çözer. Zafer istiyorsanız, öncelikle böyle bir sosyalist anlayışın sahibi olacaksınız. Bunun duyum gücü, bunun düşünce gücü, bunun irade gücü, bunun her türlü teknik, eğitim, tedbir, sağlık gücü, fiziki gücü vb. hepsi birbiriyle bağlantılıdır. Kendinde birleştirdin mi, eğer bir talihsizlik olmazsa, her zaman söylediğim gibi, gökten bir taş başına düşmezse, iraden dahilinde olmayan bir şey gelip önünü kesmezse, senin muhtaç olduğun tek şey nefes alıp- vermektir. Bunu sürdürdükçe, başarı üstüne başarı kazanırsın. Benim, sosyalist ideolojiyi kendime mal etmem veya bu temelde PKK'lileştirmekten anladığım budur. Ve şimdiye kadar, başarılan da bu temeldedir. Hiç kimse iddia etmemelidir, "aslında şöyle pratik yaptık da, şöyle bilmem çalışma yaptık da, PKK işte böyle gelişti." Tüm bunlar kesinlikle doğru değil ve sanıldığından daha fazla kaybetmeye yol açmışlardır. Bugüne kadarki kazanımların en temel nedeni, sosyalist ideolojinin PKK içinde böyle bir başlangıçla başlatılıp, günümüze kadar büyük bir ısrarla, büyük bir mücadeleyle sürdürülmesidir. İnsanı yaratmaktan tutalım bir örgütü, giderek bir toplumu yaratmaya kadar; önderliği yaratmaktan tutalım savaşmayı yaratmaya kadar, böyle bir aydınlatma, onun her türlü propaganda, örgütsel çabaları olduğu için, günü gününe, hem de hemen her somut durumda ona göre bir çalışma tarzı, temposu tutturulduğu için, buna bir kişilik, üslup egemen kılındığı için, bu önemli başarıya ulaşılmıştır. Bunun dışında da bir başarı yolu yoktur.

Bizim toplum gerçekliğimiz söz konusu olduğunda, bu tek çaredir, gerisi tehlikeli kaybetme nedenidir. Başka ideolojik doğrultulara da girmek zaten kendiliğinden bitmektir. Kanıtlanan en temel gerçeklik budur. Varsa iddianız, hala savaşmakta kararlıysanız ve bazı önemli başarılara da ulaşmak istiyorsanız, PKK'de gerçekleşen sosyalizmi tüm yönleriyle bir kez daha doğru kavramalısınız. Bunu kendi kişiliğinize özümsetmelisiniz. Mümkünse parti içinde bunun savaşımını sürekli ve yaratıcı vermeliyiz. Bu sağlandığında gerisi kesin başarılı gelişmedir!

15 Nisan 1995

PKK dağa, taşa, insanın ruhuna, beynine ve YÜZYILLARA SİNMİŞ BİR HAREKETTİR

Alman ARD televizyonunun PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptığı röportaj:

ARD: Sayın Öcalan, PKK 5. Kongresi'nde parti programında değişiklikler yapıldı. Yine PKK bayrağından orak-çekiç amblemi çıkarıldı. Şimdi marksist-leninist çizgiden vazgeçilecek mi?

Abdullah ÖCALAN: Bu sorular, bana her zaman dogmatik yanı ağır basan sorular olarak gelmektedir. Anladığınız gibi PKK, ne marksist-leninist olmuştur, ne de marksist-leninist çizgisinden vazgeçmiştir. PKK, insanlığın soylu bir hareketidir. İnsan gerçeğine, insan haklarına, onun demokratik gelişimine, özgür gelişimine, gerek kendiliğinden, gerek ideolojisiyle imkan sağlamak isteyen özgün bir harekettir. Hiçbir zaman alışageldiği marksist-leninist formüller temelinde gelişen bir hareket olmamıştır. Çıkışı da, gelişimi de ve şimdiki hali de böyledir. Etkilenme olmuştur. Fakat biz bu etkilenmeyi, kendi tarihi, sosyal, ulusal kimliğimiz kadar, insanlığın temel özgürlük ihtiyaçlarını göz önüne getirerek yorumladık. Bize göre olmayanı bir tarafa bıraktık, uygun olan bazı yaklaşımları da aldık. İnsanı ilgilendiren diğer tüm düşüncelerden etkilendiğimiz kadar etkilendik. Sosyalist anlayışımız özgündür, ulusaldır. İnsan gerçeğine son derece yakındır. Bu anlamda da biz, en ileride olduğumuzu söylüyoruz. PKK'nin ideolojik-politik gerçeği mutlaka doğru kavranmalıdır. Buna kılıf giydirmek pek de akılcı veya gerçekçi bir çözüm yolu değildir. Avrupa'da uydurulan resmi bir görüş var; "katı-ortodoks, marksist-leninist, hatta stalinist örgüt" diye değerlendiriliyor. Bunlar yakıştırmadır. Kendi ön yargılarını bize mal etmektir.

Bizi anlamaktan uzak değerlendirmelerdir. PKK'yi incelemek için olanaklar vardır. Bizi bizzat içimizde yaşayarak öğrenebilirler. Ama böyle kılıf uydurmaktan da, bu tip bakış açılarını temel alıp bize yaklaşmaktan da vazgeçilmelidir.

Orak-çekiçli bayrak meselesine gelince: Biz putçu değiliz. Bazı şemalara, sembollere dayanarak kendimizi adlandırma, bir kimlik gibi gösterme tutuculuğunda değiliz. Bu sembolleri, daha çok reel sosyalist partiler kullandı. Bu partilerin de çözümsüzlüğü ortaya çıktığına göre, bu partileri kabul etmemekle birlikte bu amblemi de kullanmamak bizim açımızdan uygun görülmektedir. 5. Kongre bu anlamda, daha uygun bir sembolü benimsemeye çalışmıştır. İdeolojiden vazgeçme diye bir tutum yoktur. Sadece çözümsüzlüğe gitmiş partilerin sembollerinden olumsuz etkilenmememiz için, bu pratik ihtiyacı göz önüne getirerek yaptığımız bir değişikliktir.

PKK şimdiye kadar, farklı düşüncelere karşı uzlaşmaya yanaşmayan sert bir tavır takındı; PKK bir anlamda lider olma savından vazgeçip Sürgündeki Kürdistan Parlamentosu'nun kararlarına uyacak mı?

– PKK'nin, liderlik savından vazgeçip geçmemesi öyle kendiliğinden verilecek bir karar olamaz. PKK çağdaş Kürt uluslaşmasında, ulusal dirilişinde, ulusal kurtuluşunda ve halkın iktidarlaşmasında tarihi bir kurum olarak çoktan yerini almıştır. Vazgeçtim derse de vazgeçemez. Gerçek, PKK'nin tarihi bir önderlik kurumu olarak rolünü büyük oynadığı, büyük oynamaya devam edeceği biçimindedir. PKK, dağa-taşa sinmiştir, insanın ruhuna-beynine sinmiştir; hatta yüz yıllara sinecek kadar da etkilidir. Böyle olunca da PKK'nin liderlik savından vazgeçmesi diye bir hafif iddiada bulunmak, gerçeklerle alay etmektir. Kürdistan'da PKK'nin siyasal gelişmesi olmazsa, Türkiye'nin eliti bile politika yapamaz. Yine Kürdistan halkının düşmanları maaş bile alamaz. Bu, günlük bir gerçekliktir.

Batı kamuoyu, PKK'nin ağırlığını doğru bir biçimde henüz anlamak istemiyor veya anlama gücünden yoksundur. PKK'nin, gerek Türkiye politikası üzerindeki, gerek Kürdistan halkının hemen hemen bütün kesimleri üzerindeki büyük etkisini görmek gerekiyor. Bu etki gün geçtikçe gelişiyor. İstesek de istemesek de bu önderlik etkisinden uzak kalamayız. Rolünü daha politik olarak oynayabilir. Diğer yurtsever çevreler ve örgütleri de bu genel gelişmeye bağlamak isteyebilir. Bunun için özveride bulunur, olgun davranır. Hemen herkesi temel ulusal amaçlarda, demokratik amaçlarda, kurumlarda birleştirmek isteyebilir. PKK bu konuda son derece olgun ve esnektir. Temel ulusal demokratik kurumlarda yer almak isteyen bir kişi de olsa buna yüksek değer biçer. Sanıldığının aksine asla sekter değildir. Kendinden başka kişi, örgüt tanımama gibi bir yaklaşımı da yoktur. Yeter ki, halkın bazı temel ulusal-demokratik değerlerine saygılı olunsun, "ben varım, ben de mücadele etmek istiyorum" denilsin. Bunu isteyen her kuruluşa gerçekten kendimizden daha fazla değer vereceğimizi ve gücü oranında nasıl istiyorsa öyle rolün sahibi olması için her türlü desteği göstermekten çekinmeyeceğimizi belirtebilirim.

Sayın Öcalan, Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu Ortadoğu coğrafyasında federal çözümler, halklar için ideal olabilir mi? Artık Türkiye'de federal bir çözüm için siyasi bir güç, bir muhatap karşınızda bulabiliyor musunuz? Mevcut hükümetin bu konudaki politikalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Mevcut yapı yetmiş yıllık kemalist, totaliter, biraz reel sosyalizmden, ama çoğunlukla da Mussolini ve Hitler'den esinlenerek kurulmuş bir üniter devlettir. Çağdaş devlet anlayışıyla hiçbir alakası yoktur. Son derece tekçi, otoriter, anti-demokratik bir temeldedir ve dünyada tek kalmıştır. Bunu ben söylemiyorum, Başbakan'ın kendisi söylüyor; "dünyada tek sosyalist devlet bizim devlettir." Burada dile getirmek istediği aslında üniter devlet yapısıdır.

Bütün sorunların kaynağında bu devlet anlayışı vardır. Son derece şoven olan halkların kültür ve demokratik haklarını inkar eden, çok bağnaz bir bürokratik elite (askeri ve sivil) çıkar sağlamaktan başka bir değeri olmayan ve halklara çok kaybettiren, gelişmelere set çeken bir devlet oluyor. Ne kadar ağır bir bunalıma yol açtığı da günümüzdeki ekonomik krizden, sosyal tıkanmadan, hatta askeri çözümsüzlükten de daha iyi anlamaktayız. Var olan krizin ne kadar geri olduğunu herhalde bilmeyen yoktur. Biz buna çözüm istiyoruz. Bu anlamda Türkiye ile geliştirilecek federatif bir yapılanma hem mümkündür, hem de krizden çıkışın en sağlam güvencesidir. Hiç kimse federatif oluşum sağlanmadan Türkiye'de krizlerin çözüm bulacağını sanmasın. Biz bu temelde çözümsüzlüğü değil, çözümü dayatan bir hareketiz. PKK bu anlamda en demokratik, en federatif, en özgürlükçü gelişmenin kanalını teşkil etmektedir. Üniter devlet ise çözümsüzlüğün, tıkanmanın kanadını teşkil etmektedir. Avrupa, özellikle bunu görmek istemiyor. Ama doğrusu da böyledir. Bu anlamda Türkiye'deki yeni bir federatif yapılanma, Ortadoğu'daki otoriteci yapıların da aşınmasına ve geniş federal sistemlerin, örneğin bir Avrupa Birliği'ne benzer biçimlerin gelişmesine önemli katkılarda bulunabilir. Örneğin, ABD bir federatif yapıdır. Yine Amerika Birlliği, Afrika Birliği, Arap Birliği var. Bu anlamda esnek, gevşek birlikler dünyanın her tarafında giderek oluşmaktadır. Neden Ortadoğu gibi tarihi, toplumsal, kültürel değerleri son derece birbirlerine yakın olan ve birbirlerinden etkilenen halklar arasında buna benzer bir birlik oluşmasın? Araplarla, örneğin Irak somutunda olduğu gibi, yine İran'la ve esas olarak da Türkiye ile böyle bir federatif yapı geliştirerek, Ortadoğu'da bir halklar federasyonuna dönüştürülebilir.

Bizim böyle bir görüşümüz var. Ve bu görüşümüz bir gün hayatın bir gerçeği olarak da karşımıza çıkacaktır. Özellikle Türkiye'nin, bundan sonra, eğer krizden kurtulmak istiyorsa, çıkış bulmak istiyorsa böyle bir yapılanmaya kendini onaylatmaktan başka bir kurtuluş şansı yoktur. Ortadoğu halkları için de daha ileri bir aşamaya ulaşmak istiyorlarsa, böyle bir federatif bütünleşmeyi geliştirmekten başka şansları yoktur.

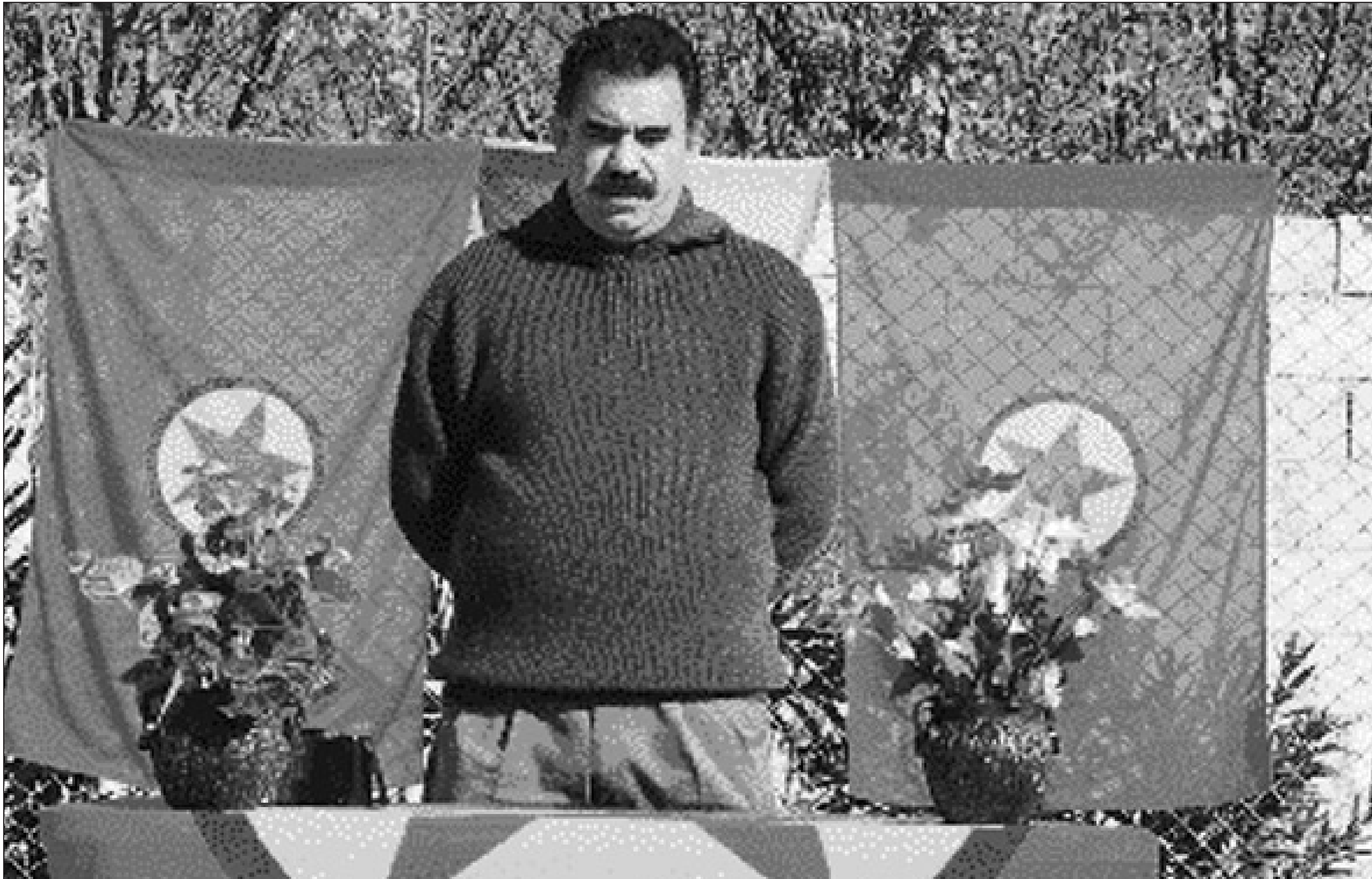
Dar devletler, bir nevi aşiret şovenizmi gibi devletlerdir ve halkların hiçbir temel ihtiyacına cevap vermezler. Bu anlamda bizim partimizin gerek Türkiye için, gerek Ortadoğu için öngördüğü halkların ileri demokrasisine, onların ekonomik-kültürel açılımlarına en uygun cevabı teşkil etmektir. Belki, bu biraz hayal gibi gözükebilir, ama demokrasi çok gerekliyse, yine ekonomi ve çok gerekliyse, kültürel haklar çok gerekliyse, bunun gerçekleşecek biçimi; Ortadoğu halkları federasyonudur; Kürt-Türk federasyonudur.

Kurulacak bu federasyonda Türkiye çevresinde hangi güç buna aday görünüyor veya diğer bir deyişle PKK'nin siyasi çözümünü nerede görüyorsunuz? Yine Cem Boyner'in Yeni Demokrasi Hareketi'yle müşterek görüşleriniz var mı, varsa-yoksa hangi noktalardadır?

– Bizim anlayışımıza paralel Türkiye'de henüz güçlü bir oluşum çıkmış değildir. Üniter devlet yapısı, çok katı bir biçimde yaşatılmak isteniliyor. Hatta bize karşı savaşı yürüten ekip, üniter devlet anlayışı dışında her şeye ihanet gözüyle bakıyor. Örneğin, Özal, "federasyon da tartışılabilir" dedi diye adamı yerle bir ettiler. Özal, sırf federasyon istediği için ve bizimle (öldüğü gün) öğleden sonra görüşmelere başlayacağı için faili meçhul bir biçimde öldürüldü. Ondan sonra da, hiç kimse ağzına bir daha böylesi bir söz alamadı. Örneğin Başbakan DEP'li milletvekillerini bile hain ilan etti ve haklarında ceza verdirdi.

Bu, devletin özel savaş çekirdeğinin aldığı çok insafsız, vicdansız bir kararın sonucu olarak gerçekleşti. Hala bu savaşı yürüten ekip de bu devlet anlayışından vazgeçmek, Kürt kimliğini bile kabul etmek istemiyor. Hiçbir kesim, özellikle sermaye kesimi de böyle bir devleti taşımak istemiyor. Bu devleti sermaye gelişmesine çok aykırı buluyorlar.

Cem Boyner hareketi bu anlamda gerçekçi bir harekettir. Özellikle sermaye bu katı devletçi politikadan kurtulmak için (ki sermaye ayakta durmak istiyorsa, gelişmek istiyorsa, bu gereklidir) bir çıkış olarak kendini politikaya taşımak istiyor. Bu anlamda olumludur. Bir sermaye hareketi olduğu halde, bu çıkmazı siyasi yöntemle aşmak istediği için, biz olumlu buluyoruz ve bu aşamada karşı durmayacağız dedik. Hatta tutarlı olursa demokrasi konusunda destekleyebileceğimizi bile söyledik. Giderek bu yönlü gelişmeler beklenebilir. Çünkü bu devlet modeli, bu özel savaş politikaları, bugün % 150 enflasyon, yetmiş milyar dolar dış borç, bir katrilyon yine iç borç ve sosyal-siyasal yönden tam bir tıkanmanın sorumlusu olan bir rejimdir. Daha fazla süreceğini sanmıyorum, sürerse daha fazla çürütür, krizi derinleştirir. Dolayısıyla çözüm için Boyner hareketi türünden gelişmeler beklenebilir ve biz de bunlarla diyaloğu aramak isteriz. Türkiye için demokrasiyi, yeniden yapı-

lanmayı birlikte gündemleştirebiliriz. Son derece esnek de olacağız ve Türkiye'nin krizden kurtulmasına ne kadar katkıda bulunacağımızı da çok açık bir biçimde göstereceğiz yeter ki siyasi yönteme itibar edilsin, bu özel savaş politikasından vazgeçilsin.

Sayın Başkan, uluslararası platformda Amerika'nın görünürde Güneydoğu'daki savaşı sona erdirmek için siyasi çözümü felç ettiği anlaşılmaktadır. Bunun bir nedeni de planlama aşamasındaki Azerbaycan-Türkiye petrol boru hattıdır. Rusya'nın böyle bir sorunu olmadığı söyleniyor. PKK de daha önceki Kürt örgütlerinde olduğu gibi bu iki gücün ilgi alanlarında tahrip olmakla yüz yüze kalabilir mi? PKK, bu iki gücün (Amerika ve Rusya'nın) arasında diğer Kürt örgütleri gibi kullanılabilir mi?

– PKK, bağımsız iradeye büyük değer vermektedir. Politikasını da şimdiye kadar büyük güçlerin talimatlarıyla belirlemedi, buna fırsat vermedi. Tam tersine büyük güçlerin tahripkar politikalarını göz önüne getirerek kendi yapıcı politikalarını geliştirdi. Örneğin Güney'de bu devletlere bağlı (gerek Irak rejimi olsun gerek Kürt örgütleri olsun) Irak'ın tahribatına, Güney Kürdistan'ın tahribatına yol açtılar. Biz bağımsız olduğumuz için bu devletlerin (ki buna komşu sömürgeci devletler de dahildir) iradesine göre hareket etmediğimiz için, halkın temel çıkarlarını sürekli göz önüne getirerek, kendimizi politika yapan bir örgüt olarak yaklaştığımız için hep geliştik ve halkımızın desteğini sürekli tırmandırdık.

Şimdiye kadarki gelişmeler bizim bu büyük devletlerin ilişki ve çelişkilerini halkımız için daha uygun hale getireceğimizi göstermektedir. Yine Kürdistan'ın tahribatına yol açan böl-yönet politikalarına alet olmayacağımızı göstermektedir. Tam tersine ulusal yurtsever özellikleri olan bütün güçleri de doğru yola sokabileceğimizi göstermektedir. Bunu Güney Kürdistan için de geliştireceğiz. Büyük devletlerin ve sömürgeci devletlerin birbirleriyle ilişki ve çelişkilerinin kurbanı olan ve her zaman da büyük tahribatlara yol açan Kürt işbirlikçilerinin eliyle yürütülen bu yıkım ve tahribat haraketlerine PKK izin vermeyecektir. Şimdiye kadar vermediği gibi bundan sonra da vermeyecek ve birlik politikasını, halkın kendi ülkesine biraz daha hakim olmasını ortaya koyabilecektir. Şimdiye kadarki gelişmeler olumlu yönde ve başarılı olabileceğimizi göstermiştir. Daha fazlasını da inanıyorum ki, önümüzdeki dönemde göstereceğiz.

Peki Sayın Öcalan, petrol boru hattının Güneydoğu'dan geçmesi söz konusu. Planlamalar, projeler, görüşmeler buna yönelik. Bu konuda herhangi bir tavrınız olacak mı?

– Petrol, su yolu Kürdistan'dan geçmektedir ve kaynağının çoğu da Kürdistan'dadır. En az adı geçen devletler kadar, bu yol hattı üzerinde bizim de etkinliğimiz, giderek otoritemiz gelişmektedir. Bu hatları açmak isteyen Dünya Bankası gibi, başka uluslararası ekonomik kuruluşlar yatırımlarını boşa çıkarmak istemiyorlarsa, bizim otoritemizi dikkate almak zorundadırlar. Açık söylüyorum, biz bu gelişme seviyesinde oldukça ne su meselesinin, ne petrol meselesinin tek taraflı olarak halkımızın çıkarları aleyhine kullanılmasına izin vermeyeceğiz, hatta engelleyeceğiz. Ama bizimle de görüşerek halkımızın da lehine olabilecek bazı hükümleri bu anlaşmalara, koyarlarsa uluslararası anlaşmalara dokunmayız. Hiç kimse de bu güç de nereden çıktı, duymadık demesin ve aleyhimizde de bazı kararlar almasın. Ne kendileri çok zarar görsün, ne de biz zarar görelim. Yapılması gereken en az diğer devletler kadar bizim de muhatap kabul edilmesi ve bu yolların emniyetinin nasıl sağlanacağına dair buna anlaşmalarda yer verilmesidir.

"PKK çağdaş Kürt uluslaşmasında, ulusal dirilişinde, ulusal kurtuluşunda ve halkın iktidarlaşmasında tarihi bir kurum olarak çoktan yerini almıştır. Vazgeçtim derse de vazgeçemez. Gerçek, PKK'nin tarihi bir önderlik kurumu olarak rolünü büyük oynadığı, büyük oynamaya devam edeceği biçimindedir."

İsrail'in de son dönemlerde Ortadoğu'ya farklı bir girişi söz konusu. Bu bağlamda Türkiye-İsrail ilişkilerini nasıl değerlendirebilirsiniz? Yine İsrail'in Kürt politikasını tatminkar buluyor musunuz?

– Bu noktada ilk defa görüş belirtmeye çalışıyorum. İsrail Türkiye'yi Ortadoğu'da, demokrasi ve istikrar adası olarak göstermesi gibi bir politikayı sürekli lanse etme durumu var. Bu temelde de Amerika'yı kullanmak istiyor. Biz İsrail'in Araplarla sorunlarını çözmesine olumlu bakıyoruz. Arap-İsrail çelişkisinin çözümlenmesi, savaşmasından daha iyidir. Hem İsrail, hem Arap ülkelerinin mevcut tıkanma noktalarını da aşarak kalıcı bir barışa gitmeleri olumludur. Fakat haklı, taraflar açısından güvenceli bir barış olmalıdır. Yalnız İsrail'in bu konuda sırf kendisini destekliyor diye Türkiye'yi uluslararası sahada ekonomik, askeri ve siyasi olarak tüm yönleriyle desteklemesi, Kürt halkına en büyük zararı vermiştir. İsrail sanıyor ki Kürtler bunu bilmiyor veya gizliden yürüttükleri için farkında değildirler. Bu doğru değildir. İsrail, özellikle son 15 yıldır bize dayatılan bu özel savaşın arkasındaki temel destekleyici güçtür. Gizli desteklemiştir ve tek amacı da Türkiye'yi Ortadoğu dengesinde yanında tutmak içindir. Maalesef Türkiye de bu politikayı çok kötü istismar etmiştir. Dünyada bitecek bir Türkiye İsrail sayesinde bugüne kadar var olmuştur. Türkiye'nin şu anda tek desteği, İsrail'in gizli ve açık politikalarıdır. Amerika'nın bile bu kadar Türkiye'yi desteklemesi İsrail yüzündendir. Türkiye de İsrail'e; "seni İslam ülkeleri içinde destekleyen tek ülke benim" demektedir. Fakat bunun faturası Kürt halkına mal olmaktadır. Kürt halkı üzerindeki soykırım savaşı 15 yılda çok büyük mesafe aldı. İsrail, dolayısıyla onun etkilediği ABD ve hatta Avrupa ülkeleri bunu görmedi. "Türkiye yaşasın", yine "Türkiye İsrail'i desteklesin" diye, bir halkın soykırımına onay verilmemeli, izin verilmemeli! Amerika da aslında bu konuda çelişki içindedir. Bir yandan, "Kürtleri Saddam rejiminden korumaya çalışıyorum" derken, diğer yandan Saddam rejiminden yüz kat daha tehlikeli, imhacı olan politikasına da sınırsız destek göstermektedir. İsrail, sözümona yine Ortadoğu'da Arap devletlerinin kendisini imha niyetlerinden bahsederken, Kürt halkının imha olmasına her türlü desteği sağlamaktadır. Böyle ikili bir yaklaşım kesinlikle doğru değildir. Maaselef, bu konuda tehlikeli bir politika İsrail ile Türkiye arasında sürüp gitmektedir. Sanıyorum ABD ve İsrail bunun tehlikesini görmüşler ve biraz Türkiye'nin bu dizginsiz politikasından uzak durmaya, onu tümüyle ve oldukça da açık bir biçimde göstermemeye önem veriyorlar. Son zamanlarda böyle bir gelişme olduğu anlaşılıyor. Bu, çok tehlikeli bir politikadan vazgeçilmelidir veya en azından sınırlandırılmadır. Kürt halkı bu politikadan çok çekmiştir. Eğer Türkiye bu kadar şiddet politikasında ısrarlıysa, bu desteğin de belirgin bir yeri vardır.

İsrail'in Türkiye'yle ilişkileri halkımızın çok aleyhine sonuçlar vermektedir. Biz bu nedenle ileride bunun ne anlama geldiğini Amerika'ya da, İsrail'e de göstereceğiz. Haksız oldukları, çok tehlikeli, gizli bir politikayı bize dayattıkları, Türkiye'yi başımıza bela ettikleri için gereken tavrı göstereceğiz. Türkiye İsrail'i destekliyor. Bu destek karşılığında Kürt imhasını onaylamak çok tehlikelidir. Bu tehlikeli politikadan kurtulmak için, sözümona Irak Kürtleri destekleniyor. Bu da doğru değildir. Doğru bir destek, Kürtleri imha etmeyi amaçlayan Türk özel savaşımının arkasındaki desteği çekmektir. Tek doğru tutum budur. Böyle olmazsa, biz ne su yollarını, ne petrol yollarını sağlıklı bir biçimde denge lehine kullandırtmayız. Bu durum Ortadoğu'daki bu devletlerin politikalarının sağlıklı olmasını, kendi çıkarlarına uygun gelişmesine fırsat vermeyecektir. Bu konuda bizim gerçekleri gördüğümüzü bunlar kabul etmeli. Biraz haklı (en azından soykırıma varmayan), biraz da demokratik-siyasi çözümü esas alan gelişmeleri desteklesinler. ABD'nin de, İsrail'in de bunu yapması kendi çıkarlarınadır.

Sayın Öcalan, İsrail'den Balkanlara geçmek istiyoruz. PKK'nin Balkan politikası var mıdır? Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

– PKK'nin Balkan politikası geleneksel Osmanlı politikasına, yine TC'nin tehdit politikasına karşıdır. Gerek Kıbrıs işgalinde, gerekse Yunanistan üzerindeki tehdit somuttur. Hatta son Bosna sorununda da Türkiye ağırlığını koymak istemektedir. Dolayısıyla Balkan halkları, TC'nin tahripkar politikalarından çekinmektedirler. Ben bununla, Bosna'da Sırpların yürüttüğü savaşı tüm yönleriyle destekliyorum demiyorum. Ama Türkiye'nin de bu konuda Sırplar üzerinde yüzyıllardan beri bir tehlike teşkil ettiği ve fırsat bulursa bunu bir kez daha deneyeceğini belirtmek istiyorum. Bu nedenle Balkan halklarının da haklı endişeleri var. Zaten bizim üzerimizde TC'nin imha politikası vardır. Özellikle Yunan halkının, Helen kültürünün Türkiye'nin bin yıllık politikasından neler çektiğini biliyoruz. Hala Kıbrıs'ta işgal var. Ege sorunu var. Bütün bunlar bizi bazı ortak noktalarda tutum belirlemeye, görüş birliğine götürüyor, ama öyle çok gelişmiş ittifaklardan da bahsedemeyiz. Kaldı ki, biz bu konuda Türkiye'ye karşı haksız bir ittifak politikası içinde de değiliz. Halkların çıkarına olan, işgale karşı olan bir ittifakı biz dünyanın her tarafında ararız. Bu yönlü ittifakları bazı Balkan halklarıyla da aramaktayız. Bu konuda bazı adımlar da atılıyor. Yunan halkıyla son derece dostane ilişkiler içindeyiz. Bulgaristan halkıyla da ve hatta Sırp halkıyla da dostane ilişkilerimiz gelişmektedir. Ama Bosna halkına haksız bir biçimde uygulanan savaşa da karşıyız. Bir an önce haklı bir çözüm yoluna gidilmesinden yanayız.

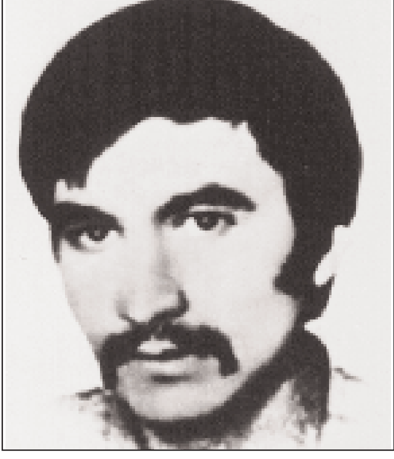
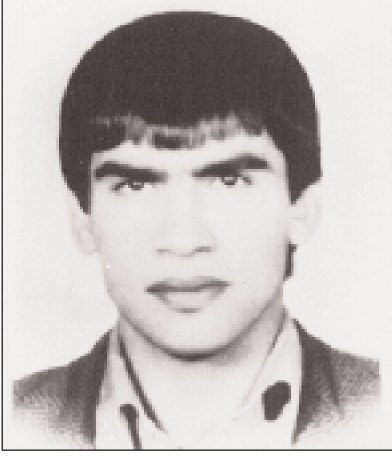
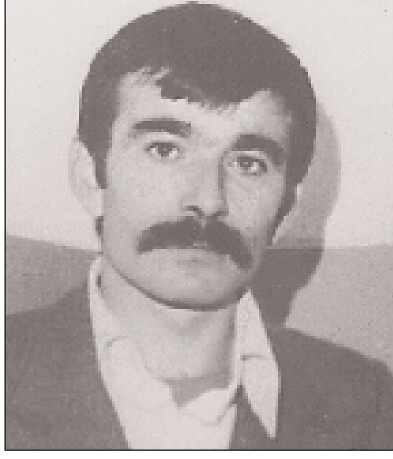
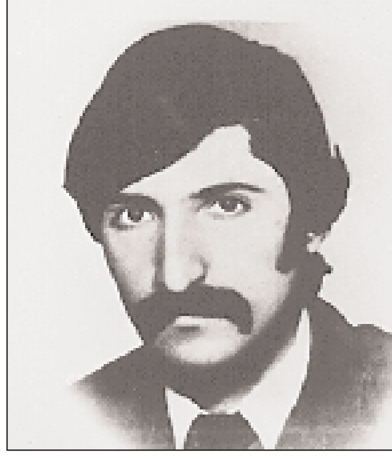
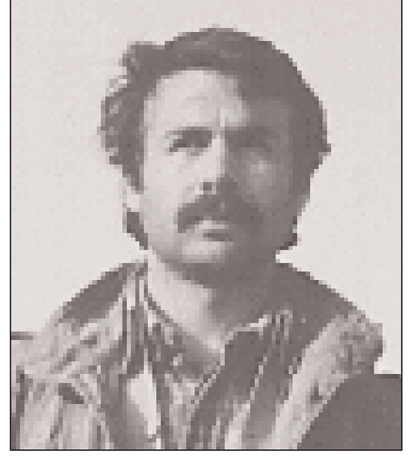
1993 yılında PKK silah bırakacağını ilan etmişti. Fakat arkasından otuz kadar silahsız kişi öldürüldü. Defalarca sivil halkın zarar görmesini kınadığınızı ifade etmiştiniz. Fakat, buna rağmen savunmasız kadın ve çocuklar öldürülüyor. Bu çerçevede, PKK Batı ülkelerinde yaşadışı eylemlere de karşı çıktı, ama sık sık PKK üyelerinin haraç topladığı da belgelenmiş durumdadır. PKK başkalarını bu sefer verdiği sözde duracağına ilişkin nasıl ikna edebilir?

– Evet, sözünüze ben bir deyimle karşılık veriyorum; "siz kadının kızında kusur arama" gibi bir sevda içindesiniz. Yani, PKK'nin küçük bir kusuru varsa, onu temel soru olarak yöneltiyorsunuz. Karşı taraf yalnız otuzüç kişi değil, bütün bir halk üzerinde amansız bir terör uyguluyor. Binlerce köy boşaltıldı. Binlerce faili meçhul cinayet işlendi. Yerinden, yurdundan edilmeyen tek bir aile kaldı mı? Onbinlerce kişi zindanda her türlü işkence altında tutulmuyor mu? Almanya'ya bile bir milyondan fazla Kürt göç ettirilmedi mi? Bunlar hangi politikanın ürünüdür? Ki onlar askerdi, hem de özel savaş ordusunun askerleriydi, silahlıydılar, bunların öldürülmesini bu kadar mesele yapıyorsunuz da, neden o günlerde yüzlerce sivil ve yine PKK'linin öldürüldüğünü görmüyorsunuz? Her gün radyo haber veriyor, "günde elli kişi ölü ele geçirdik" diye. Şimdi bunlar şiddet değil mi, terör değil mi?

Biraz vicdanlı olmak gerekir. Avrupa'daki halkın desteği bağıştır, gönüllü olmayan tek bir bağış yoktur. Bu halk Kürdistan halkıdır, dostumuz olan Almanlar da vardır. Yardım yaptılar diye, biz haraç mı topluyoruz? Tekrar söylüyorum, yani ülke içinde dört bin yıllık yerleşim yerleri var, belki de insanlığın en eski yerleşim birimleri yerle bir edildi. Tarihten silindi. Bunları görmeyeceksiniz, bunlardan hesap sormayacaksınız da PKK ne kadar sözünde durmuyor gibi yakışıksız, haksız yaklaşımlar içinde bulunacaksınız ve bunu da bir devlet politikası olarak kendi kamuoyunuzu zehirlemek için kullanacaksınız!

Bu çirkin politikalardan ve yaklaşımlardan vazgeçilmeli. Biz her zaman söylüyoruz. Biraz demokratik taleplerimiz, ulusal kimliğimiz kabul edilsin biz bir günde bu uyguladığımız meşru savunmanın silahlı şiddet temelinde olmasına da son vereceğiz. Biz hazırız, sizin desteklediğiniz Türk devleti hazır mı? Bunu işbirliği içinde olduğunuz Türk devletine sorun. Eğer alacağınız cevap olumluysa ben hazırım, bir günde ateşkes ilan ederim.

BÜYÜK AMAÇ UĞRUNA ÖLMEK

HER ZAMAN YAŞAMAKTIR

Baştarafı 1. sayfada

dökmüştür. Kendisi için, kendi topraklarında dökülmeyen kan temiz bir kan değildir. Bunun için Kürt halkının düşmanları hep Kürtlerin kendileri için **"döktükleri kanlardan, yiğitliklerden, kahramanlıklardan"** bahsederler gerektiğinde.

Tarihi değiştirme, kötü gidişe dur demenin adı olma hedefiyle savaşıma atılan hareketler zorlu bir mücadelenin öncüsü olunması gerektiğini de bilirler. Büyük hedefe ulaşmak için büyük savaşım, büyük direniş ve kahramanlık şarttır. Böylesine ayağa kalkan halkların ilk öncüleri kendilerini feda etmekten çekinmemişlerdir. Şahadetleriyle, akıttıkları kanlarıyla tarihi değiştirmişlerdir. PKK şehitleri, böyle bir özelliğe sahip olan kahramanlardır.

Devir değişti. Kürdistan'da ölüm, yiğitlik, kahramanlık hepsi değişti. Hepsi yeniden adlandırılmakta ve PKK'de yeni tanımını bulmaktadır. **"Kahramanlık, yiğitlik"** kelimeleri Kürt toplumunda çok sık kullanılsa da, gerçek anlamından uzak ele alınır. Tarihten silinmekte olan ve bunu bir kader olarak kabul eden, ayağa kalkmaya veya kaldırılmaya cesaret etmeyen, her bireyinin bundan korkunç bir hastalıkmış gibi kaçtığı bir halkı şahlandırmak, ulusal kurtuluş mücadelesine yöneltmek Kürdistan'da gerçek kahramanlığın temeli olmuştur. PKK kahramanlığın, yiğitliğin düşmana karşı savaşmak belirlenebileceği tüm yaşam ölçülerinin de buna göre olduğunu ortaya koymuştur. Kürdistan şehitleri bu yönüyle gerçek kahramanlığın yaratıcıları olarak tarihi yeniden yazmışlardır.

Eskiden de Kürdistan'da ölümler vardı. Ama nasıl bir ölüm? **"Bu dünyadan gitti diğer dünyaya"** biçiminde anlamsız, içi boş ölümler vardı. PKK bu felsefeyi reddetmiştir, değiştirmiştir. Bu yaşam felsefesinin reddiyle mücadelesine başlamıştır. Yeni bir felsefe, şehitler felsefesini yaratmıştır. PKK sadece bir ulusun doğuşunu gerçekleştirmiyor, Kürt ulusuna dayatılan ölümü durdurarak insanlığa yepyeni bir yaşama başlangıç yapma felsefesini de sunmuştur. Bu anlamıyla PKK ölümü ortadan kaldırmıştır, ölümü öldürmüştür. Ölümün yerine ölümsüzlük felsefesini yaratmıştır. Başkan APO ***"Biz yaşamı düşmanın dayattığı gibi ele almıyoruz. Düşmanın dayattığı faşizmdir. Yaşam olarak sunulan, esasında ölümün kendisi olan bu dayatma karşısında kişi biraz nefsini körelttiğinde, böyle bir şeyi iyi bir orta sınıf yaşamına kavuşma biçiminde anlamaktadır. Böylesi bir tutum sadece faşizmin kabul görmesi demektir"*** diyor. PKK bu anlamda şerefi şerefsizliği, onuru onursuzluğu, namusu namussuzluğu yeniden tanımlamıştır. Tüketen, sömüren düzenin tanımlamalarıyla içleri boşaltılan bu olguların ayırt edilmesini sağlamıştır. Küçük dünyaları kurtarma peşinde koşan sefil insancıklar olma yerine, büyük, onurlu ve içine sonsuzluğun sığacağı dünyaları kurtarmayı hedefleyen savaşçılığın ölçülerini tanıştırmıştır insanlara. Bu yüce duygu ve düşünceleri yaratma uğruna toprağa düşülmesinin ancak insanca yaşanıldığının kanıtı olabileceği açığa çıkarılmıştır.

Hiç kimse PKK'nin şehitleri için **"ölmüştür"** diyemez. Onlar yaşayan ve yaratılanların gerçek sahipleridir. ***"Gerçekte ölüm nedir? Eğer seni yücelten, sana ait olan bir yolda değilsen, kesin gidersin, vurulursun. Sen de öldürürsen, vurursan, o zaman olur. Fakat diğer biçimiyle ölümün fazla bir kıymeti olmaz. Ama eğer insan büyük bir amaç uğruna tüm yaşamını sonuna kadar adarsa ve bu yolda şahadete ulaşırsa buna ölüm denilmez. Bu yaşamdır, yaşamın ta kendisidir"*** diyor Abdullah Öcalan yoldaş.

Şehitleri anmak; ağlamak, duygulanmak demek değildir. Bu PKK'de ve Kürdistan'da bir anlamda suçtur. Nitekim çoğu zaman yapılan da bu oluyor. Şehitlere layık olmak ancak başarılı bir mücadele vermekten, kazanmaktan ve kolay ölmemekten geçmektedir. ***"Şehitlerin anısına en iyi cevap, onların borçlu ve eksik olan yönlerini tamamlamaktır"*** diyor Başkan APO. Şehitlere lafta, biçimde bağlı olunamaz. Büyük pratikle, büyük kişilikle, büyük PKK'lileşerek bağlı olunabilir. Bunun dışındaki bütün bağlılıklar gerçek dışıdır, sahtedir. Şehitlere sözde bağlı olup, onun gerektirdiği ölçülerin savaşçısı olmamak ise "yalancı kişiliğin" bir göstergesidir.

Yaptığı bir değerlendirmede; ***"Bir düşünün, kimlerdi bunlar? Nasıl başladılar bu direnişe? Ki bunlar doruk noktalarıdır. Her doruktan diğer doruğa kadar da binlerce küçük doruk vardır. İyi düşünün, bu zincir halkası nasıl örülmüştür? Bunu bilmeyen PKK tarihini bilir mi; bunu bilmeyen direniş tarihini anlar mı; bunu bilmeyen asker olabilir mi; bunu bilmeyen genel doğruyu bir savaşa yatırır mı?"*** diyor Başakn APO. Gerçekten şehitlerin eksik yönleri ne kadar tamamlanıyor? Onların anısına doğru bir temelde bağlı olunabiliyor mu? Pratikler, kişilikler bu konuda ne kadar gerçekçidir? Bu sorulara doğru cevaplar verilmeden ne şehitlere, ne şehitler hareketine doğru sahip çıkılır, ne de eksiklikleri giderilerek vasiyetleri yerine getirilir.

Eğer bugün PKK ve mücadelesi uluslararasılaşmışsa, yine emperyalistler tarafından **"PKK dünyanın en tehlikeli terör örgütü"** olarak nitelendiriliyorsa, bu karşımızdaki güçlerin duydukları korkuyu, çekinceyi, PKK'nin ve PKK şehitlerinin de büyüklüğünü gösterir. Şehitlerimiz sadece Kürdistan'ın değil, insanlığın şehitleridir. İlk şehidimiz olan **Haki KARER** yoldaşın Türk oluşu PKK'nin insanlık boyutunu da içerir. Bu yönüyle de PKK şehitleri uluslararasılaşmış, dünyaya mal olmuş şehitlerdir.

İlk şehitlerin kahramanlığı, inancı, cesareti ne derece yüce olursa, haklılık ve zafere yürüyüş de o denli net, kesin ve yücedir. Partimiz PKK'nin ölçüleri, yaşam çizgisi, davaya bağlılık, inanç ve ideolojisinin büyüklüğü bu ilk şehitlerimizin şahadetleriyle biçimlenmiş ve bir temel kazanmıştır. Abdullah Öcalan yoldaş **"önderlik şehitler"**den bahseder. Şahadetleriyle büyük ve hassas dönemlerin kurtarıcısı olmayı bilerek, atılımlar gerçekleştiren, davanın sürekliliğini sağlayan şehitlerdir onlar. **Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ** yoldaşlar önderlik şehitleridirler.

Yine hiçbir harekette veya devrimde görülmeyen diğer bir olay da, PKK'nin Kürdistan'da olduğu kadar Kürdistan toprakları dışında da onlarca şehit vermesidir. Bu yönüyle bile hedefleri, amaçları büyük olan bir harekettir PKK. Ortadoğu'da bulunan PKK şehitliği bunun abidesi durumundadır.

PKK öncülüklü devrimimiz kadın özgürlüğünün de anahtarıdır. Genel Başkanımızın pek çok değerlendirmesinde bu konu önemli bir yer tutmaktadır. PKK'deki Kürdistan kadınının kahramanca şahadetleri ve direnişleri özgürlüğe en iyi cevaptır. de görmek mümkündür. Önderliğe bağlılığın şehitleri arasında bayan şehitlerimiz de önemli bir yeri almaktadırlar. Son şehitlerimizden, Beritan, Ronahi, Berivan ve Azime yoldaşlar bunlardandır.

Yaratılan bütün değerlerin sahipleri şehitlerdir. Nedir şehitlerin değerleri? Vasiyetleri, ilkeleri ve yaşam tarzlarıdır. Kürdistan ülkesini, Kürt insanını ve diğer her şeyi şehitler yaratıyor. Hiç kimse şehitler ve değerler üzerinde ucuz iktidar, ucuz yaşam hesapları yapamaz. Ucuz bağlılık edebiyatları hiç mi hiç yapılamaz. Şehitlerin ismini ağızlardan düşürmeyip, yaşamda onları çabuk unutmak en büyük hakarettir. Nice şehit yoldaşlarla omuz omuza kalıp, onlardan uzak kalınca düşkün özelliklerini yaşatmak sefilliğin, yaşamda ölümün temsilcisi olmaktır. Yine ucuz bağlılık eski Kürt insanının ölülerine bağlılığı, sahip çıkması gibidir.

Şehitlerin kanla yarattıkları yeni yaşamı, değerleri mutlaka korumak gerekiyor. Bu herkesin, her Kürt bireyinin görevidir. Vatandaşlık, yurtseverlik, Kürt olmak şehitlerin yarattıkları değerlere sahip çıkmaktan, korumaktan ve geliştirmekten geçer. Başka hiçbir şekilde bağlılık yapılamaz. Her şey Kürdistan halkı için yapılıyor, onun şahsında insanlık için yapılıyor, onun için kan dökülüyor. Bu yüzden daha fazla çalışmalı, daha fazla ulusun, devletin inşasına katılınmalıdır. Savaş büyüyor, büyüdükçe de değerler artıyor. Tam devletleşmeye ulaşılmasa da, **"değerler, olanaklar artıyor, güçleniyoruz"** diye rehavete, zafer ve iktidar sarhoşluğuna kapılmaya hiç gerek yoktur. Kim, nerede, hangi konumda olursa olsun eğer değerler üzerine, şehitler üzerine oynuyorsa, ucuz yaşam hesapları yapıyorsa ona gereken cevap en amansız bir şekilde verilmelidir.

"Şehitleri unutmak ihanettir" diyor Başkan APO. PKK, şehitleriyle yaşayan bir harekettir. Şehitler isimleri anılarak hatırlanmaz. Şehitlere ihanet etmemek ancak gerçek PKK kişiliğine ulaşmaktan geçer. Yine pratikler, kişilikler, ölçüler ne kadar tutarlıdır? Tutarlı olmayan pratikler, ölçüler, erken ölümler hepsi şehitlere hakarettir. Şehitlere değer biçmek isteyenlerin ölçüleri de büyük olmak zorundadır. Bu konuda ölçülerimiz ne kadar büyük? Ne kadar anlamlı? Ne kadar gerçek?

Bu mücadele bugünden kazanılmak zorundadır. Yarın çok geç olabilir. Tarihi yaratan kişilikler yarattıkları altında ezilmeye izin vermemelidirler. Tarih kaybedilmek için yaratılmaz. Devrim şimdiden kazanılmazsa, özgür toplumun temelleri şimdiden atılmazsa ileride her şey kül olup gidebilir. 70 yıllık reel sosyalizm deneyimine bakalım; neden yıkıldı? Çünkü devrim en başından sağlıklı bir temelde gerçekleştirilmedi, faşizme karşı direnen, şehit düşen milyonlarca insan erken unutulduğu, gerçek bağlılığın gerekleri yerine getirilmediği için devrim kaybedildi.

Bir davanın yüceliği ve ciddiyeti dökülen şehit kanlarıyla ölçülür. Şehit verilmeyen büyük davaların kazanılması mümkün olmadığı gibi değer de görmez. Savaş büyüyor, savaş büyüdükçe de şehitlerimiz daha da artacaktır. Kürdistan gibi bir ülke ancak çok bedeller verilerek kurtulabilir. Önemli olan bu noktadan sonra erken ölmemektir. Artık sadece şehit düşmek yetmiyor. Hele hele erken şahadete gitmek, küçük yanlışlıklar sonucu şehit düşmek PKK'de kabul görmüyor. Aynı zamanda bir PKK'li ne zaman şehit düşeceğini de önceden hesaplamak zorundadır. Ölünmesi gereken anı bilmek bir devrimcinin devrimle tam anlamıyla bütünleşmiş olmasına bağlıdır. Şahadetini bile anlamlı ve planlı düzenlemek zorundadır. ***"Ölüm kendini çok kötü dayattığında veya düşman sahte bir yaşam temelinde ucuz bir kurtuluş yolunu dayattığında, bu da ihanete kadar gidecek bir yaşam yolu olduğunda ve başka çare kalmadığında, tıpkı Mazlum'da, Kemal Pir'de, Hayri'de olduğu gibi, ölümü tercih etmek dışındaki ölümler kabul görmez. Çünkü ölüm burada artık yaşamın tek şerefli sonudur"*** diyor Başkan APO. Mazlumlar, Kemaller, Hayriler çok zor koşullarda, bir halkın imhası gerçekleştirilmeye çalışılırken, buna karşı tek silah olan yani şahadeti seçtiler. Fakat direkt düşman kuşatmasının olmadığı ortamlarda yetmez pratikler ve yanlışlıklar sonucu şehit düşmek ne tarihe, ne halka, ne de partiye bir şey kazandırır. Tam tersine büyük kaybettirir. Büyük amaçlar, büyük hedefler yolunda şahadete ulaşmak ölüm değildir. Tam tersine yaşamın kendisidir. Şerefli bir ölümdür.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin her bir anı şehit kanlarıyla yaratıldı. Kürdistan'ın her bir karış toprağı bu kanla temizlenip özgürleşiyor. Ne mutlu bu vatana oğul ve kızını verene; ne mutlu özgürlük ve bağımsızlığın ölümsüz komutanlarına; ne mutlu şehitlere bağlılığına, son sözüne dek leke sürdürmeyen yoldaşlara! ***"İşte şehitlerimizin temelleri üzerinde Kürdistan'da yeni bir yaşam doğacak. Yeni özgür toplumda her biri bir gül gibi, hani derler ya 'Muhammed gülü' gibi dipdiri yaşayacak, kıpkızıl bir gül gibi herbiri toplumun bir köşesini süsleyecek. Onlar özgür Kürdistan'ın, vatanın çiçekleridirler"*** diyor başkan APO.

Savaşın oğlu

Adı, soyadı: **Şahin CANDURAK**
Kod adı: **Plıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Mumujdin köyü-Cizre, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Mart 1994, Ağrı Dağı-Girê Stila**

PKK savaşçıları arasında "isimsiz generaller" olarak anılan, sayısız kişi çıkmıştır. Bunlar, Başkan APO'nun yarattığı yeni kişiliğin, yeni insan tipinin en sade, en temiz ve en soylu temsilcileridir. Öyle şatafatlı namları yoktur. Özgürlük tutkusuyla yanan çıplak bir yürek, bir beyin ve beden, bir de kalaşnikoftan başka... Evet, dünyanın en ahım şahım dedikleri TC ordusunun korkulu rüyası olan PKK savaşçılığının tanımı budur. İşte bu isimsiz kahramanlarımızdan birisi de Cizreli ***Plıng (Şahin Candurak)*** yoldaştır.

Hiçbir insanın, muharebenin en kızgın ortamında dans yaptığı duyulmuş mudur? Yahut savaş dansı nasıldır? Anlatabilecek olan var mı? Hayır, hiç kimse anlatamaz. Çünkü savaş dansı anlatılamaz, sadece oynanabilir. Ama silahın dilinden, merminin ritminden de anlamak gerekir. Hep söylenir ya "kalaşnikofun umut melodisi", "savaş türküsü" olduğunu, ama hiç kimse de bu sihirli sanatı yaşamadan öğrenemez, anlam veremez. Bunu anlamak, tanımak için, Cudi'de, Herekol'da, Govende'de, Agirî'de güneş ülkesi Kürdistan'ın "savaş çocukları" ile yaşamak, onların o sihirli yaşamına girmek gerekir.

Plıng yoldaş, 1974 yılında yurtsever bir ailenin çocuğu olarak Cizre'nin Mumujdin köyünde dünyaya gelir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin 1984 15 Ağustos Atılımı'nın alanda yaptığı etki Plıng yoldaşın ailesine de yansımış, aile kurtuluş mücadelesi içerisinde değişik biçimlerde yer almıştır. Bu dönemlerde Plıng yoldaş, daha küçüktür. Yaşama anlam vermeye başladığı andan itibaren kendini mücadelenin sıcak ortamında bulmuştur. Faşist-sömürgeci rejimin baskıları ve göç ettirme politikası sonucu Cizre'ye göç eden ailesi burada da yurtseverlik duygularının verdiği coşkuyla serhildanlara katılır. Bu dönemde Plıng yoldaş büyümüştür. Serhildanlarla Cizre sokaklarında artık "eli taşlı general"dir. Daha küçüklüğünden beri isyanı gören, katliamı, zaferi yaşayan Plıng yoldaş bir "isyanın çocuğu" olarak büyümüş, dostunu, düşmanını iyi tanımış, bir anlamda acıyı, sevinci, katliamı, yaşamı, öfkeyi ve isyanı öğrenerek büyümüştür.

Belli bir süre sonra yaşı ilerledikçe, kendine tam güvendiğinde artık savaşını daha bilinçli ve profesyonelce sürdürme kararını verir. 1992 baharında Cudi üzerinden özlemini duyduğu, her gün düşünü kurduğu gerillaya ulaşır. Bu, çocukluğundan beri devam eden düşüdür.

Plıng yoldaş gerilla saflarında tüm çabasını iyi bir savaşçı olarak, yoldaşları arasında uyumlu, fedakar, çalışkan bir kişiliğe ulaşmak için sarfeder. Aslında bunlar kendisinde var olan özelliklerdir. Çünkü O daha çocukluğunda PKK ile tanışmış, PKK'yi, Başkan APO'yu her gün duyumsamış. Bu da kendisinde güçlü bir şekillenmeyi oluşturmuştur. Fiziki yapısından duygularına kadar sanki savaş için yaratılmıştır.

1992 Ekim ayında ihanetçi-işbirlikçi uşakların sömürgecilikle el ele verip güçlerimize saldırmaları ile Güney Savaşı başlamıştı. Saldırıların Haftanin alanında yoğunlaşması üzerine Çukurca alanından bir bölük güç Haftanin'deki çatışmalara takviye amacıyla gönderilmişti. Bu bölüğün içinde Plıng yoldaş da vardı. İhaneti-işbirlikçiliği iyi tanıyordu. *"İhanetten nefret ediyorum. Şimdi onlarla savaşmanın, onları ezmenin bir anlamda kurtuluş olacağına inanıyorum. Düşman zaten düşmandır. Ya, bu halkımızın onurunu kirleten soysuzlar! Onlara olan kinim TC'ye olan kinimden daha fazladır. Ve şimdi ihaneti* (Batufa Tepesi'ni göstererek) *şu tepeye gömmek istiyorum, gömmem gerekir"* diyordu.

Bir aylık Güney Savaşı'nda verilen direniş aslında Kürdistan'ın başına örülen ihanetin artık eskisi gibi yaşam bulamayacağının en kapsamlı ifadesidir. Bunu en iyi biçimde işbirlikçiler Batufa Tepesi'nde öğrendiler. Plıng yoldaş bu süreçte tam bir savaş makinası gibi rolünü oynar. 1994 baharında Kars'ta şehit düşen *Yusufê Sersipi* o durumu şöyle anlatıyordu: *"-Plıng arkadaş savaştaki cesareti, çevikliği ve atikliği ile arkadaşlar arasında tam bir hayranlık uyandırmıştı. Saldırı oldu mu O her zaman öndeydi. Dans edercesine kayalıklar arasında oradan oraya sıçrar, adeta havada vızıldayan mermilerle alay edercesine bazen kendini toparlar, yuvarlanır, bazen dikleşir öne fırlar, hafif eğilir yan yatar, ileri doğru yan çizerek nereden geldiği belli olmayan bir anda düşmanın başına yıldırım gibi inerdi. Onu uzaktan seyredenler hareketlerine bir anlam veremezler, nefeslerini tutup Plıng'ın ne zaman bir mermi ile devrileceğini beklerlerdi. Bu bir kez olmuştu. Ama O düşmezdi. Sanki mermilerin, roketlerin ne zaman silahın ağzından çıkacağını bilir gibi, ilginç bir zamanlamayla davranışlarını ayarlar, ona göre hareket ederdi. O andan itibaren bu* 'savaşın oğludur' *dedim. Evet O, savaşın oğludur."*

Ağır başlılığı, fedakarlığı ile arkadaşları arasında moral ve güven kaynağıydı Plıng yoldaş. Kendisine verilen görevi büyük bir sorumlulukla yerine getirir, zamanında ve istenilen düzeyde başarılması için elinden gelen her çabayı gösterirdi.

1993 yılının baharında Serhat Eyaleti 2. Bölge savaş faaliyetlerinde yer alan Plıng yoldaş, kısa sürede komutanlığa yükselmişti. İlk olarak manga komutanlığı görevine getirildi. Yaşanan savaş pratiğinde mangasıyla üstlendiği görevleri başarıyla yerine getirdi. Kendisine daha büyük görevler üstlenmesi gerektiği vurgulandığında ise, *"hayır, ben mangamla büyük işler yaparak daha yararlı olurum"* cevabını vermişti.

1993-1994 kış sürecinde düşmanın Ağrı Dağı'na yönelik geliştirdiği sürekli saldırılar karşısında, büyük bir özveriyle mevziden mevziye koşmuş, yorulmak bilmeyen bir çabanın sahibi olmuştur. Ağrı Dağı'nın sert soğuğu ve acımasız fırtınalı havasına meydan okurcasına direnmiş, en zorlu anlarda tüm canlılığıyla yoldaşlarına hizmet etmiş ve ufak bir yılgınlığı yaşamamıştır. Gösterilen bu büyük çabalar düşmanı önemli oranda inançsızlığa sürüklemiş ve kış operasyonları fiyasko ile sonuçlanmıştır.

1994 baharında sömürgeci-faşist ordunun binlerce asker, tank, top, uçak ve helikopterlerle kudurmuşçasına saldırıya geçtiği günlerde beyaz örtünün üstünde kızıl kan renk buluyordu. Bu günlerin en şiddetli çarpışmasının yaşandığı Girê-Stila tepelerinde güçlerimiz düşmanla iç içe, göğüs göğüse bir muharebeyi yaşıyordu. Plıng yoldaşı, bu süreçte tutmak mümkün değildir. O en önde düşmanı biçercesine bir saldırının komutanıyken şehitler kervanına katıldı. 5 Mart 1994 tarihi, Girê Stila tepelerine bir daha silinmemecesine yazılmıştır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Soldan üçüncü şehit Bager

Yüce insanlar kervanına katıldı

Adı, soyadı: **Sadık KIYANÇ**
Kod adı: **Bager**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **1994, Grana-Rızê**

Bager heval, 1991 yılında Adana'dan saflara katılır. Katıldıktan sonra belli bir süre Uludere alanında savaş ortamında kalır. Özellikle, Adana gibi düşmanın her türlü özel savaşının ve taktiklerinin yoğun olarak uygulandığı ve adeta Kürtlüğün en ince oyunlarla eritilmeye çalışıldığı, ayrıca kişiliksizleştirme ve şekilsizleştirmenin yaşandığı bir merkezden gelmesine rağmen özünden fazla bir şey yitirmemiştir. Bu yönüyle çok asil ve özlü bir kişilik yapısına sahiptir.

Uludere'de belirli bir süre kaldıktan sonra O da, her yeni savaşçı gibi temel eğitim almak için Haftanin'e geçer. 1991-92 kış eğitim devresini burada tamamlar. Uzun bir eğitim devresi geçiren Bager heval mücadeleyi, partiyi daha iyi kavramış, bu yönüyle kendisini oldukça geliştirmiştir.

Pratik düzenleme yapılırken Bager heval, her arkadaş gibi oldukça heyecanlanmıştır. Çünkü bir an evvel pratiğe çıkma yönündeki istemi nihayet gerçekleşecektir. Düşmanla savaşmanın ve içinde yüzyılların intikamıyla başladığı kasırgayı artık estirmenin zamanıdır. Düzenlemeden hemen sonra Nerveh (Taşdelen) karakolunun tümden imhasında O da yerini alır. Bu eylem sürecinde sergilediği tutum ve gösterdiği cesaretle ileriki süreçlerin komutanı olarak kendisini gösterir. Güney Savaşı'na kadar katıldığı bazı eylemlerde yaralanır. Bu yaralanmalar O'nun savaşçı ve saldırı ruhunu geliştirdiği gibi, büyük tecrübe sahibi de kılar.

Güney Savaşı'na kadar girdiği eylemlerde böylesine başarılı bir pratiğin sahibi olan Bager heval, ihanetçilerle savaşta takım komutanlığı görevini üstlenir. Burada da kendisinden bekleneni gücü ölçüsünde vermeye çalışır, olumlu bir pratiğin sahibidir. Özellikle saldırı gruplarında, komutası altındaki gücü inisiyatifli bir biçimde düşmana karşı savaştırır ve mutlaka sonuç alıcı bir tarzda konumlandırır. Savaşın sonlarına doğru kolundan yaralanan Bager heval bir süre hastanede tedavi görür. Bu süreci onunla birlikte geçiren bir yoldaş o günleri şöyle anlatır:

"Bager heval yaralı olmasına rağmen özellikle tüm arkadaşlara moral verirdi. Savaşçı ruhu ve partiye bağlılığı o kadar yüksekti ki, sürekli doktora 'bir şeyim yok, niye savaş cephesine beni göndermiyorsun' derdi. Kolunun durumunu iyi bilen doktorun, 'Söz, kolun iyileşsin en kısa zamanda seni göndereceğim' demesi O'nu biraz rahatlatır ve sakinleştirirdi."

Güney Savaşı sonrası tedavi ihtiyacı nedeniyle Güney Kürdistan'a gider ve bir süre tadavi görerek oradan Zelê'ye geçer. Zelê'de 2. Tabur'da manga komutanı olarak görev alır. Tabur yaşamında, yoldaşlarına yardım etmede, sorunları çözmede, askeri eğitimde, tecrübelerini yapıya aktarmada, ortamı her türlü olumsuz koşullarda sıcak ve moralli tutmada canlı bir karaktere sahiptir. Düzenlemeler yapılıp güçlerin pratik sahalara gönderilme işlemi başlatılırken, tetik parmağı sakat olduğu için geçici olarak ulusal meclis güvenliğinde kalır.

1993 yılında tekrar pratiğe yönelen Bager hevalin bu seferki pratik sahası, Şemzinan-Gerdi mıntıkasıdır. Kemikleşmiş bir çeteciliğin örgütlendiği bu mıntıkada, gösterdiği cesaret ve fedakarlığıyla, arkadaş yapısı içerisinde saygın bir konum kazanmıştır. Bu süreci beraber yaşayan bir yoldaşı şöyle anlatıyor:

"Bager heval, zaten Güney Savaşı'yla Kürdistan'daki ihaneti ve gerçekliğini canlı olarak görmüş, böylece kendisini düşmana satan bu işbirlikçiliğe olan kin, öfke ve intikamı artmıştı."

Gerdi mıntıkasındaki korucu köyleri, kendilerini üç-beş kuruş karşılığında, efendilerine satan köleler gibidirler. Bu yüzden, tarihin bütün pis hastalıklarını bünyelerinde taşıyan bu güruha yönelik her eylemde mutlaka saldırı grubunda yer almak ister. Böylesine gelişkin ve önü açık olan bir arkadaş olması nedeniyle manga komutan yardımcılığı görevini üstlenir.

1993-94 kış eğitimini güçlenerek geçirir. 1994 bahar düzenlemesinde takım komutan yardımcısı olur. Artık 1994 yılında zayıf kalan ve güçsüzleşen ihaneti tam olarak tasfiye etmenin zamanıdır. Azılı çete köylerini (Grana-Rızê) arkadaşlar basar ve düşman taburu taciz edilir. Böylesine kapsamlı bir eylemde, Bager heval saldırı kolu komutanı olarak köye girer ve korucuların bulunduğu evleri tarar. Kısa süre sonra köyden açılan ateş durur ve korucuların direnişleri kırılır. Bu esnada evlerin birbirine bitişik olmasından dolayı nereden geldiği belli olmayan, serseri bir kurşunla yaralı düşer. Çevresinde kimse olmadığı için cihazla arkadaşlara konuşur. Çok kan kaybettiğini belirtir ve tiz bir bağırma ardından **"Bijî Serok APO"** sloganıyla, yüce insanların yeri olan ve en erdemli konum olan şehitler kervanına katılır.

O'nun anısını mücadelemizde yaşatacağız.

Silah arkadaşları

Yüce Bandozlarda küçük bir yürek

Adı, soyadı: **Ertan TAÇ**
Kod Adı: **Cuma**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğuçanak köyü-Silvan, 1977,**
Mücadeleye katılış tarihi: **20 Mart 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1994, Yedisu-Bingöl**

Tarih 7 Temmuz 1994. Bingöl'ün engin ve görkemli dağları bir yiğidi daha bağrına bastı. Henüz onyedisinde, gençliğiyle tanışmadan düşman gerçeğiyle tanışmış, halkının kurtuluş savaşına onbeşinde adım atmış, küçük bir gerilla, yiğit bir kahramanımız. Ülkenin bağımsızlığı ve özgürlüğü için birçok şehit gibi canını hiç düşünmeden feda etmiş. Şeyh Sait ve binlerce özgürlük şehitlerinin vasiyetlerini yerine getirmek için, Amed'de dünya ile tanışırken, köyünün kuzeyinde kalan Lice'nin sıradağlarına ulaşmanın özlemini çekmiş ve gelişen savaşla birlikte bu hasretini gidermek ve halkın kahramanları arasına girmek için bu dağlarda görkemli yürüyüşe çıkmış. Lice-Genç-Bingöl merkez derken Yedisu'nun sarp, ormanlık, geçit vermeyen, engin olduğu kadar ulaşılmaz dağlarında toprağa başkoymuştur.

Bingöl'ün engin ve sarp dağları O'nu ve hevallerini tarihi düşmanlarından korurken, Kürdistan ülkesinin kurtuluşu için onları bağrına basmaktan geri durmuyordu.

Bingöl'ün kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına uzanan dağlar, güzel ülkemizin yüreği gibidir. Bu dağlar tarihin derinliklerine uzanan isyanlara tanıktır. Şeyh Sait isyanıyla birlikte görkemlileşen bu dağlar, şimdi de ARGK gerillalarının sürdürdüğü insanlık savaşıyla sarsılıyor. Faşist-sömürgeci düşmanın korkunç vahşeti, tarihi katliamları, yıllardır sürüp giden ihanet ve uşaklık bu dağları mücadeleden alıkoyamadı.

Ve dağlar yüzyıllardır direnişçileri koruyor, savaştırıyor, bağrına basıyor. Geçmişte Bingöl insanına barınak olan bu dağlar, günümüzde ülkenin dört bir yanından akın akın gelen ARGK gerillalarına savaş alanı oluyor. Bu dağlarda nice yiğit günlerce çatışmış, destanlar yazmıştı. Nicesi savaşın acımasız, belki de kaçınılmazlığı sonucu toprağa başkoymuştur. Gün olmuş düşman üstün gelmiş gerillalar dağlara sığınmış, gün gelmiş gerillalar üstün gelmiş, düşman soluğu şehirlerde almıştır.

Dünyaya gözlerini amansız bir sömürü, vahşet ve katliam ortamında açmak bütün Kürdistanlılar için kaçınılmaz bir başlangıçtır. 1977 yılında Doğuçanak köyü, yıllar sonra savaşa katacağı evladını karşılarken, O'nu, görkemli bir savaşta ülkenin bir başka yerinde gencecik yaşında geri alacağını düşünmemişti. Nereden düşünecekti ki, o zaman sindirilmiş, korkutulmuş, sahipsiz kalmış kanlı postalar altında ezilmiş küçük bir köy. Nereden aklına gelecekti ki, yıllar sonra başlayacaktı özgürlük savaşımı ve evlatlarını bu savaşa katmak.

Doğuçanak köylüleri belki düşünmemişlerdi, belki akıllarına gelmemişti. Ama ülkenin bir başka köşesinde düşünenler ve kör karanlıklara ışık olmayı hedefleyenler vardı. **Cuma** heval henüz bir yaşındayken, köyünün 60-70 km ötesinde PKK'nin kuruluşu gerçekleşir ve kurtuluşa doğru yolculuk başlar. Yedi yaşında özgürlük savaşının ilk kurşunu patlatılır. Ondördünde bu savaş ülkenin dört bir yanına yayıldığı gibi Amed Eyaleti'ni de içine almış ve halkı ayağa kaldırmıştı. Serhildanlar, eylemler, savaşa katılımlar derken, mücadele düşmana korkunç anlar yaşatmaktaydı. Cizre ve Şırnak'ta başlayan serhildanlar dalga dalga tüm Kürdistan'a yayılırken, Amed'in ilçeleri Lice, Kulp, Hazro ve Silvan da serhildanları devam ettirmişti.

Cuma heval de böyle bir ortamda büyümüş ve daha çocuk yaşta olmasına rağmen olup bitene anlam vermiş, yurtseverlik duygularıyla tanışmış. Yurtseverlikle tanışması O'nu, bulunduğu yörenin ağır dini etkilerinden korumuş, babasının çokça istediği gibi imam olmasını engellemiş ve böylece özel savaşa alet olup halkının karşısında bir kontra elemanı olmaktan kurtarmıştır.

Cuma heval, Silvan'ın bu küçük köyünde doğarken kendisini çok şey beklemekteydi. Bunlardan en somut olan iki önemli olgu vardı; ya onurlu ya da onursuz bir yaşam. O tercihini düşmanın tüm dayatmalarına rağmen onurlu yaşamda kılmıştı. Silvan'ın bu küçük köyü de düşmanın oyununa azçok alet olmuştu. Ama Cuma heval ve birkaç arkadaşı bu oyuna alet olmamış, yıllar sonra **Ziya** arkadaşıyla birlikte mücadele saflarına katılmıştı. Cuma heval yaşının verdiği saflık ve düşmanın fazla kirine pasına bulaşmamış kişiliğiyle saflara katılırken, bu katılımın ilk adımı olan onbeş günlük yürüyüşte fiziki olarak yorulmamış, ama moralmen biraz da olsa zorlanmıştı. Onbeşini henüz bitirip onaltıya adım atarken, 1993 Newroz'unda saflara katılmıştı. Yaşının küçüklüğü, onbeş gün sürecek gerillaya ilk adım sürecinde önünde büyük engeller çıkartıyordu. Fakat o, kararını vermiş, ne pahasına olursa olsun savaşacaktı. Ne anası yerine geçen kadınlar, ne de babası yaşındaki erkekler O'nu savaştan alıkoymayacaktı; partili arkadaşları ikna etmişti ve bu O'na yetiyordu.

Mücadeleye ilk adım attığında O'nunla Lice'nin bir köyünde karşılaşmıştık. Cepheci arkadaşlar, O'nu ve ondan dört yaş büyük Ziya arkadaşı birlikte götürmemiz için bize teslim etmişlerdi. Birlikte karargaha gidene dek, dört-beş gün köylerde kaldık. Gittiğimiz hemen her evde köylüler, O'nun çocuk olduğunu söyleyip, yanlarında kalmasını istiyorlardı. Köylüler böyle söyleyince kızıyor ve köylülere, "Mademki ben çocuğum, bana çocuk diyorsunuz neden zamanında büyüklüğü gösterip savaşmadınız da, bugün bizi savaşmak zorunda bıraktınız" diyordu. Köylüler bu sözler karşısında bir şey diyemiyor, susmayı tercih ediyorlardı.

Karargaha ulaştığımızda köylülerin söylediği bu sözleri karargah komutanımız onaylar gibi yeniden söylemişti. "Ziya arkadaşı alabiliriz. Fakat, seni alamayız" demişti. Cuma heval, bu sözler karşısında; "Hayır, öldürseniz de ben gitmem. 11-12 yaşında savaşanlar da var. Ben onaltı yaşındayım, neden savaşamayayım ki" dediğinde, karargah komutanı, "ordulaşıyoruz, askere almada yaş sınırı var, hem sen 11-12 yaşında gösteriyorsun, senin yaşın tutmuyor" diyerek, ikna etmeye çalışmıştı. Cuma heval ise, "Siz ister kabul edin ister kabul etmeyin, ben böyle bir şey bilmiyorum. Benim bildiğim düşman, senin de düşmanın benim de düşmanım. Ve ben, bu düşmanla savaşacağım. Sen almasan ben başka bir bölüğe giderim" demişti.

Gerçekten korktuğu şey başına gelmiş, köylülerin devamlı söylediğini karargah komutanı tekrarlıyordu. Kendi kendine "gitmeyeceğim" diyordu, ama onu gönderselerdi ne yapacaktı, nasıl direnecekti. Ne yapacağını bilemiyordu ve geceleyin sabaha kadar yürümenin verdiği yorgunlukla Lice dağlarının en ücra köşelerinin birinde kurulan, her tarafı yeni yeşillenmeye başlayan, gelin gibi süslenmenin telaşında olan küçük

BEN ARGK GERİLLASI CUMA'YIM

Ateş almış barutum silah namlularında,
Kovandan fırlayıp
Düşmanın bedenine
Saplanan kurşunum.
Kürdistan dağlarında coşkun
Nehirler olurum,
Akıp giderim özgürlüğüm için.
Her geçen gün,
Yeni ırmaklarla kucaklaşırım
Önümde engel tutunamaz, yıkılır,
Bilir misin ben gerillayım.
Ben gerillayım dağlarında ülkemin,
Takipçisiyim büyük komutanın,
Savaşçısıyım ARGK'nin,
Umuduyum halkımın,
Ben toprağa başkoyan CUMA'yım.
Amed-Silvanlıyım, Yedisuluyum,
Serhatlıyım, Botanlıyım,
Ben Kürdistanlıyım.
Amed'de doğmuşum ben,
Kıpkızıl bir sabah vakti
Koşarım güneşe doğru
Bingöl'de, Dersim'de, Xozat'ta.
Gencecik bir bedenim,
Dünyayı tanımadan düşmanı tanımış.
Baskıyı, sömürüyü görmüş,
Yedisu'da toprağa düşen CUMA'yım.
Dağlarda uçan şahiniz,
Vuruşumuz aslan vuruşudur.
Düşmana aman tanımak
Yazmaz defterimizde,
Ölüm kusar makinelilerimiz,
Savaş cephelerinde destan yazan
ARGK gerillalarından biriyim.
Bunaltıcı Temmuz sıcağında,
Makinelimden uçuşan kurşunların,
Keskin barut kokusu
Yakmıştı genzimi
Fakat dur-durak bilmedim,
Çünkü durmak
Yazmazdı defterimizde.
Öncüsüydüm mangamın
görevimizdi.
Görevimizdi
Yürümek üzerine düşmanın.
Yürüdüm heval yürüdüm.
Korkum yoktu benim.
Yürüdüm ve
Midesine oturdum alçağın.
Bilir misin yoldaş söz verdik bir kere
Ya kazanacağız
Ya kazanacağız!
Kaybetmek yazmaz defterimizde.

"Aç göğsünü korkma Bandoz! Bu ayaklar potinli hainler, kardeş katilleri, insanlık düşmanları değil. Biz ki taptaze yüreklerimizi sana feda etmeye geldik. Bizleriz üzerindeki belirsiz sisi kaldıracak olanlar. Bilirim yaşlısın, intikam, kan istersin, feryadına kulak verince. Zağroslar'dan, Andok'tan, Cudi'den, Çiyaye Sıpi'den, Gabar'dan sana binlerce selam getirdik. Artık matemli değiliz, halaylar çekiyoruz. Köle değil, özgürlük türkülerini söylüyoruz. Başsız değiliz, başımız Serok APO'dur."

dağ köyü Pranze'nin yakınlarında uykuya dalmıştı. Uyandığında onları karargaha getiren kuryeler de ortada yoktu. Şimdi ne yapacaktı? Çaresiz beklerken kafasından onlarca soru gelip geçmişti. Birçok soru yanıtsız kalmış, beklemenin de verdiği sıkıntıyla başı ağrımıştı o gün. Nihayetinde bir gün sonra kendisine eğitim takımına gideceği söylenmiş ve böylece O'na kalabileceği garantisi verilmiş ve rahatlamıştı.

Temmuz ayının ortalarında Genç ilçesine bağlı bir köyde çıkan bir çatışmada karşılaşmıştık. Gece karanlığında düşman karakoluna yakın bir köyden lojistik alıp, köyün dışında bunları torbalara yerleştirip yük yaparken, köyün aşağısından O'nun da içinde yer aldığı bir takımlık arkadaş gelmiş, onları düşman sandığımız için mevzilenmiş, yine her ihtimale karşılık "Tu Kiye" diye sorduğumuzda "Heval" cevabı alınca mevzilendiğimiz yerden kalkarak merhabalaşmıştık.

Cuma arkadaşla konuştuğumuzda, bölüklerinin Lice alanından yeni geldiğini ve takımlarının eyleme gittiğini öğrendim. O karşılaşmadan sonra, bir ay boyunca aynı alanda kalmış, hatta bir-iki kez saatlerce süren çatışmalara girmiştik. Çatışmaların birinde, kaldırılan on silahtan beşini kaldırmıştı. Takımlarımız aynı alanın değişik mıntıkalarında faaliyet yürütüyor, arasıra eylem hazırlığı için karargahta toplanırken karşılaşıyorduk. Boyunun kısa, yaşının küçük olmasına rağmen, fedakarlığın bir sembolü olan Cuma heval kleş vb. hafif silahlar taşımıyor, ağır ve uzun olmasına rağmen BKC taşıyordu.

Temmuz ayının sonlarına doğru yapılan düzenleme ve planlama ile Erzurum Eyaleti'ne doğru yola çıktık. Cuma heval eyalet koordinatörlüğü güvenliğinde yer almıştı. Bir haftalık yol ve bir aylık Bingöl kuzeyi pratiğimizde her karşılaşmada pratiğe gelme isteğini dile getiriyordu. Son olarak Ağustos ayının sonlarına doğru koordinatör arkadaş O'nun bu isteğini kabul etmiş ve takımımıza manga komutan yardımcısı olarak göndermişti. Bir-iki ay aradan sonra tekrar yan yana gelmiş; Kulp, Lice, Genç derken Bingöl'ün kuzeyinde, ülkenin bir başka köşesinde onlarca gün süren yüzlerce km'lik yolculukta birlikteydik.

Pratiğe yeni gelmiş, daha aradan 4-5 gün geçmemişti ki, akşam karanlığının çökmesiyle saat 7.30'da şimdi korucu olan Ferxan köyüne doğru yola çıkmıştık. Bir saat sürecek yol boyunca düşmanın alandaki hareketliliğini de göz önünde bulundurarak çok dikkatli olmak zorundaydık. Yol boyunca öncü olmama rağmen köyün girişine geldiğimizde, hızla önüme geçmiş, öncü olmak istemiş, tüm dayatmalara rağmen isteğini kabul edememiştim. Bir saatlik yürüyüşten sonra köyün içine girdik. Köyün dışındaki evden düşman olmadığı istihbaratını alınca malzeme siparişi verdiğimiz eve doğru yürümeye başladık. Uğradığımız ilk evde kimse olmayınca, ikinci eve doğru arka sokaktan dolanarak gitme şansına sahip olduk. Çünkü evin önünden gitseydik, düşman çemberinin içinde kalacak ve belki de hiçbirimiz kurtulamayacaktık.

Dolunay her tarafı aydınlatıyor, ortalıkta kimse görünmüyordu. Evlerin önündeki bahçeliklerden yükselen ağaçlar ve tek katlı köy evleri gölgelik yapıyordu. Fakat, bu gölgelerin karanlığı da bizi saklamaya yetmiyordu. Silahlarımızın namlusunda yeni temizlenmiş mermiler son birkaç gündür ısınmamış namlusunu ısıtmak için adeta can çekişiyordu. Çok değil, birkaç dakika sonra silahlarımızın namlusundan kurşunlar uçuşmaya başladı. Pusuya düşmenin verdiği şaşkınlıkla birlikte hızla bulunduğumuz yeri terk ettik. Bu hızlı hareket, birkaç saniye sonra başlayan bomba patlamaları ve makinalı takırtılarından bizi korumuş, ancak 40-50 metre yol katettikten sonra girdiğimiz ikinci bir pusuda bir arkadaşımız şehitler

"Kurşunlarımız düşman mevzilerini dağıtırken, nereden, nasıl ve nereye atıldığı belli olmayan serseri bir kurşun bedenime saplanırken, kendi kendime ayrılık vakti veya sonsuz kucaklaşma anı geldi diye düşündüm."

kervanına katılırken, ben yaralanmış, Cuma heval yara almadan kurtulmuştu. İlk pusuda biz üstün gelmiştik, el bombaları, otomatik ve makineli tüfekler ortalığı cehenneme çevirmiş; bu cehennem ateşi ve şarapnel parçalarından arkamızda kalan evler sayesinde kurtulmuştuk. Fakat ikinci pusuda, deyim yerindeyse gafil avlanmış ve küçük bir dikkatsizliğimiz bize pahalıya mal olmuştu. Gerçi bir su kanalına sığınıp ölü taklidi yaparak mevzilerinden kalkan sömürgeci güçleri bin pişman etmiştik ve daha sonra Cuma arkadaşla geri çekilmiştik. Fakat geride bir yoldaşımız kalmıştı.

Silahlar patladıktan ve yaralandıktan sonra kendimi bahçeleri sulamak için yapılan su kanalına atıp mevzilenmiştim. Silah sesleri azalıp tepemizde yanan aydınlatma fişekleri sönünce, arkama baktığımda Cuma arkadaşı gördüm. Yerinin savunmasız olduğunu görünce, yanıma çağırdım ve nasıl olduğunu sordum. İlkin bir şey olmadığını, daha sonra sırtından yaralandığını ve acı hissetmediğini söyledi. **Xemgin** arkadaşı sorduğumda, kendisinin şehit olduğunu söyledi. Yaralı olduğumu söyleyip, çatışacağımızı söyledim. Aldığımız karar sonucu ölü taklidi yaparak üzerimize gelen düşmanı vuracaktık. Yaklaşık yarım saat sonra, düşman askerleri mevzilerinden kalkınca "bunları vuralım, sabaha kadar üzerimize gelemezler, biz de belki geri çekilip kurtuluruz" dediğinde önerisini kabul etmiştim. Arkadaşın önerisi yerindeydi ve gerçekten de düşman bu mevzinin üzerine gitmeye cesaret etmiyordu. Aldığımız karar sonucu ateş açmıştık, düşman mevzilerine çakılıp kalmıştı. Biz de bu fırsatı değerlendirerek, yavaş yavaş ilerlemeye başlamış ve ikinci pusuyu da atlatarak kurtulmuştuk.

Taktiğimiz gayet basit fakat şansımız çoktu. Onbeş-yirmi metre gidiyor önümüze çıkan su kanalında mevzileniyor, birbirimizi bekliyor ve aynı zamanda savunmamızı yapıyorduk. Böylece yaklaşık 100-150 metrelik mesafeyi geçmiş ve düşmana da hiç hissettirmemiştik. Bulunduğumuz yer tepenin hemen altı. Aşağımızda çok uzaklara uzanan bir yol, yolun yukarısında son derece dalgalı sıra dağlara benzeyen bir tepe var. Arkadaşlara ulaşmamız için mutlak suretle buradan geçmemiz gerekiyor. Çünkü, sağ tarafımızda aşağılara uzanan yolun sonunda Hamamlar karakolu var. Bu karakol karşımızdaki yükseltiyi onun altında uzanan yolu ve yamaçları görebiliyor. Sol tarafımızda ve arkamızda kalanlar yollar düşman tarafından tutulmuş.

Yolumuzun uzaklığını göz önünde bulundurup, hem yaralarımızı bağlamak, hem de çevremizi kontrol etmek için durduk. Ayağımı bağlamaya çalışırken, Cuma arkadaşı yanıma çağırıp sırtına baktığımda, sırtında ne çantası, ne de kurşun izi vardı. Mermi çantasının kolunu koparmış ve O da yaralandığını sanmıştı. Yaralanmadığını görünce epey sevinmiştik. Cuma arkadaş çevreyi kontrol ederken, ben de ayağımı bağlamaya çalışıyor ve önümüzdeki yolu kontrol ediyordum. Karşımda bulunan tepenin orta yerlerinde silah parladığını farkedince, Cuma arkadaşı yanıma çağırıp silahın parladığı yeri gösterdim. Muhtemelen tüm sırt tutulmuş ve düşman bu kez epey tedbir almıştı. Bu halimizle bir pusuya daha girmemiz mümkün görünmüyordu. Yaralı olduğum için yürüyemiyor, ancak dizlerime basabiliyordum.

Cuma hevalin kurtulabilme umudu vardı. Sağlam olduğu için rahatlıkla gidebilirdi. Ben olsa olsa, O'na yük olur ve şahadetine yol açardım. Oysa bir arkadaşımız şehit düşmüş, ikimizin şahadetine gerek yoktu. Pusudan en az zararla kurtulmak en iyisiydi ve şimdi Cuma hevalin gidip, benim de yanıltma amaçlı çatışma çıkarmam gerekiyordu. Cuma hevali yanıma çağırıp kendisinin gitmesini ve çatışmaya gireceğimi söylediğimde arkadaş karşı çıkıp, "nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin" diyerek tepkisini gösterdi. O'nu ikna etmek için "Heval bak ben yaralıyım, yürüyemiyorum. İkimiz gidersek düşman kesin bizi farkeder ve çatışmaya girersek ikimiz de şehit düşeriz. Zaten bir arkadaş şehit düştü. İkimiz şehit düşeceğine, birimizin şehit düşmesi ve birimizin kurtulup durumu arkadaşlara iletmesi en iyisidir" dedim. Ben böyle deyince "Heval ne olursa olsun birlikte gideceğiz ve kurtulacağız. Seni burada hem de yaralı halinle, düşmanla karşı karşıya nasıl bırakabilirim? Seni böyle bırakırsam partiye, halka, her şeyden önce kendi kendime nasıl hesap veririm. Hayır heval geleceksin ve birlikte gidip kurtulacağız" diyordu Cuma heval.

Arkadaşla hiç gereği olmadan tartışmaya giriyor, ısrarla gitmeyeceğimi söylüyordum. Cuma arkadaş da dediğim dedik diyordu. Nihayetinde "ya gelirsin gider birlikte kurtuluruz, ya da ben de gitmiyorum birlikte kalıp şehit düşeriz" diyordu. Nuh diyor peygamber demiyordu. Bu sözler karşısında bırakalım kızmayı, gitmeyi, hiç moralini bozmadan "Heval neden bu kadar tartışıyoruz" diyerek kararlılığını gösteriyordu. En sonunda bildiğinde ısrarlı olmuş ve beni yola getirmişti. Çaresiz pıt-pıt ede ede arkasına takıldım. Fakat her onbeş-yirmi metrede, yine "illahi burada kalacağım" demekten de geri durmuyordum. O bazen duymazlıktan geliyor, bazen de "haydi heval az kaldı biraz daha dayan" diyordu. Benim yaptığım "heval ben ölmeyi kabul etmişim, bir kere ne istiyorsun benden" dediğimde "hayır sen silah arkadaşımsın, yaralı olmanın sıkıntısıyla kendinden vazgeçmişsin. Ama ben senden vazgeçmeyeceğim ve seni kurtaracağım" diyordu. Savaşta henüz yeni sayılırdı ama en değme düzenli ordu generalini bile yenilgiye uğratabileceğini de gösteriyordu. Bu davranışıyla ilk gerillaya katılımında O'nu almamakta ısrar eden karargah komutanını utandırıyor, tarihi düşmana binlerce yoldaşı gibi bir şamar daha vuruyor ve yoldaşından ölümü pahasına kopmuyordu.

Ben her konuşup O'nu gitmeye zorladığımda, gidemeyeceğimi, gücümün kalmadığını söylediğimde O "Heval berxwedan jiyane, hindek di berxwe bide, eme xelas bıbın" diyordu. Tüm kurtuluş isteğim, azmim yok olmuş, kan kaybetme ve beş saatlik sürünme beni epey yıkmış, güçsüz bırakmıştı. Fakat O'nun her defasında, adeta yalvarırcasına kulağıma fısıldadığı "An serkeftin, an mirin" şiarı; her şeye rağmen süren canlılığı ikimizi zafere götürmüş, bu da yetmezmiş gibi düşmanı geçip uzaklaşmıştık. Düşman mevzilerindeki askerler de birbirine ateş açıp çatışmaya girmişti. Otomatik ve makineli tüfeklerin sesiyle kendimizi yere atıp ateşin nereden geldiğini öğrenmek için arkamıza baktığımızda, düşman mevzilerinin birbirine girdiğini görmüş, epey sevinmiştik. Biz ise düşmanla aramızı çoktan açmıştık.

Ormana yetiştik. Epey ilerledikten sonra uygun bir yere gizlenip, bir sonraki günü bekleyecektik. Ben uykuya dalarken Cuma heval yatmamış, sabaha kadar nöbet tutmuştu. Uyandıktan sonra, düşmanın epey yakınımızda olduğunu ve çevreyi kontrol ettiğini görünce ses çıkarmamak için yerimizden kıpırdanamazken, adeta nefes alışverişimizi bile kontrollü yapıyorduk. Nihayetinde saat iki sularında düşman ordusu çekip gitmişti. Kürdistan'ın engin doğası, özgürlüğü için savaşan çocuklarını bir kez daha, her gün kendisini tahrip eden düşmana karşı korumuştu. Düşman çekip gittikten sonra Cuma arkadaş uykusuzluğun etkisiyle uykuya dalmış, bir-iki saat sonra uyanmış, gece karanlığının çökmesi ile gidip arkadaşları bulmuş ve gelip beni götürmüşlerdi.

Gece saat iki sularında karargaha ulaştığımızda uyanık olan arkadaşlar, bizi sevinçle karşılamışlardı. Sabah içtimasıyla birlikte uyanan arkadaşlar da şehit olmadığımızı öğrenince yanımıza gelip geçmiş olsun diyor, bize moral vermeye çalışıyorlardı. Tabii ki, en güzel moral silah arkadaşlarının yanında olmaktı. Bundan daha yüce bir şey olamazdı. İlk gün akşama kadar karargahta birlikte kaldıktan sonra Cuma heval görevinin başına, takımına dönmüştü.

Cuma heval bu fedakarlığından dolayı manga komutanlığına getirilmiş ve yaklaşık iki ay daha alanımızda kaldıktan sonra Ekim ayının sonlarında yanıma gelip, takımlarının daha kuzeylere, Yedisu taraflarına gideceğini söyleyip son bir kez "Serkeftin" deyip ayrılmıştı. Son bir kez birbirimize özgür Kürdistan topraklarında buluşma sözü verip ayrılmıştık. Bu sözü verirken, şahadetin de kaçınılmaz olduğunu biliyorduk. Ama hangimiz düşersek diğerinin mücadeleyi devam ettireceğinin bilincindeydik.

Cuma heval kuzeye, yeni savaş cephelerine doğru yola çıkarken, yaralı halimle O'na sadece başarılar dilemekle yetinmiştim. Yaşının küçüklüğü, sevecen, cana yakınlığı, dinmeyen canlılığı ve küçük çakır gözlerinden dolayı arkadaşlar O'nunla şakalaşıyor, bazen "Sincap" lakabıyla çağrılıyordu. Arkadaşlar böyle deyince kızıyor, fakat arkadaşları kırmamak için de sesini çıkarmıyordu. "Bakın heval sincap bana bu lakabı takmışsınız ama sincap kolay avlanan bir canlıdır, ben ise kolay avlanmam, ben olsa olsa şahin gibi olabilirim" demekten de geri durmuyordu. Bazen de "Sincap gibi hareketli ve küçüğüm fakat onun gibi kolay av olmayacağım. Şahadetimde bile düşmanın midesine oturacağım. Onu beni yuttuğuna bin pişman edeceğim" diyordu.

Silah arkadaşlığı kadar güzel ve onurlu bir şey olabilir mi? Hayır. Düşmanı altüst eden ve düşmanın hiçbir zaman anlamayacağı ve ulaşamayacağı bu ilişkiyi, ancak ve ancak sömürülen ülkelerin özgürlük savaşçıları yaşamlarında hakim kılabilir. Bu ilişki gerçekliğini ne özel savaş kurmayları, ne de savaş cephesinden kaçıp düşmana sığınanlar anlayabilirler. Bu sır çözülmedikçe sömürgecilerin savaşta galip gelmesi de mümkün değildir. İşte bizi tarihi düşmanımız karşısında üstün kılan, PKK gerçeğinin ortaya çıkardığı bu yaşam biçimidir. Kimi zaman bizde bu yaşama anlam veremiyor, gerçekler karşısında şaşıp kalıyoruz. İşte Cuma heval böyle bir yaşam gerçekliği içinde büyümüş, serpilmiş ve özgürlük savaşında yoldaşlarıyla birlikte omuz omuza çatışıyordu.

Artık Cuma heval yeni bir yaşamı ruhunda ve duygularında hissediyordu:

Yeni bir savaş cephesinde umuda doğru yolculuğum devam ediyor. Beş günlük bir yolculuktan sonra silah arkadaşlarımla birlikte Yedisu dağlarındayım. Tarihi Yedisu dağlarında belki de ilk defa karşılaşıp, uzun bir süre birlikte çarpışacağım, savaşta adım atacağım, yoldaşlarla birlikte olacağım.

Yedisu küçük bir ilçe, sadece asker yerleştirilmesi için işgalci güçler tarafından ilçe yapılmış. Her tarafı dağlarla örtülü, Kiğı ile Kani Reş arasında üçyüz evlik işbirlikçilerden oluşan, gerisi kolluk kuvvetlerine ayrılmış bir merkez. Mücadelenin ilk dönemlerinde **Hüseyin DURMUŞ, Mehmet GÜLER** ve arkadaşlarına mesken olmuş bir alan. İşbirlikçiliğin yoğun olması nedeniyle komplolar birçok yoldaşın şahadetini de beraberinde getirmiş. Sağında Bandoz Dağları, solunda Çavuşlu Dağları arasında akıp duran hırçın Peri suyu. Köyler çoğunlukla sarp yerlerde, evler tek tek veya mezra biçiminde yalnız başına, adeta dağların arasında yutulmuş bir yer. Doğrusu ilk Bandozlara çıkarken bu köylerin yok olması insana normal geliyor. Çünkü Bandozlar, hırçın bir ejderha gibi, ayağının altında yıkılmaya yüz tutmuş evlere karşın başı dimdik, sarp ve yüksek. Kışı amansız, yazı amansız. Rus ordusunu dondurmuş tepesinde. Duvağı açılmamış gelin gibi sisten bir perdeye bürünmüş. Zaten düşmana boyun eğmeyen tek yer orası olsa gerek.

Kimisi Bandoz der, kimisi de Banagündüz; kim ne derse desin buranın yeni adı Bandost dağı. Evet Cuma bu dağın yeni isyankar çocuğu.

Ta aşağılardan akan küçük bir su görünüyor. Bandoz tepesinden daha aşağılara iniyoruz, indikçe su büyüyor. Peri Suyu nereden geliyor, nereye gidiyor belli değil. O kadar su içiçe ki tıpkı bizim takıma benziyor. Dört parça Kürdistan'dan ayrı yörelerden savaşan gerilla birliğine benziyor. Zaten Yedisu adını oradan alıyor. Hayret Bandozlarla ne kadar da birbirlerini tamamlıyorlar. İsyandan geriye kalan son sağlam parçalar gibi. Yıkılan, yerle bir edilen bir kalenin sarsılmamış burçları gibi. Bizler o kalenin yeni isyancıları, yeni savaşçıları. Peri kan, Bandoz intikam istiyor. Bandoz yüce, ulu, bir savaşçı Cuma ise ondaki küçük bir yürek.

Daha yirmisinde, onbeşinde savaşçılar süslemiş etrafını, kuş uçmaz kervan geçmez derler senin için. Aç göğsünü korkma Bandoz! Bu ayaklar potinli hainler, kardeş katilleri, insanlık düşmanları değil. Biz ki taptaze yüreklerimizi sana feda etmeye geldik. Bizleriz üzerindeki belirsiz sisi kaldıracak olanlar. Bilirim yaşlısın, intikam, kan istersin, feryadına kulak verince. Zağroslar'dan, Andok'tan, Cudi'den, Çiyaye Sıpi'den, Gabar'dan sana binlerce selam getirdik. Artık matemli değiliz, halaylar çekiyoruz. Köle değil, özgürlük türkülerini söylüyoruz. Başsız değiliz, başımız Serok APO'dur. Şehitlerimiz ölmez diyoruz, aç kucağını bütün temizliğinle sana geliyoruz. Aç ki koca göğsünde küçük bir yürek olalım. Artık ne senin yüksekliğin, ne Peri'nin hırçınlığı kaybettiremez Cuma'yı. Kanım karışmış Peri'ye, başım düşmüş toprağına, yıkılmam ben, çünkü ben zaferi müjdeleyen kıpkızıl bir bayrak gibi en yüksek yerinden arşa dek yükseliyorum.

Sıcaklığın ortalığı kasıp kavurduğu, susuzluğun dudak çatlattığı, kızgın güneşin alınlarımızdan boncuk boncuk ter akıttığı bir günü daha geride bıraktık. Gece karanlığının çökmesiyle akşama dek hareketsiz beklediğimiz yerden yavaş yavaş harekete geçip düşman mevzilerinin üzerine yürümeye başladık. Silahlarımızın namlusunda pırıl pırıl mermiler, yüreğimizde tarihi kin, düşüncemizde görev bilinci ve karşımızda vurulmayı bekleyen işgalci güçler. Manga komutanı olduğum için doğal olarak yine en önde yoldaşlarımın savunmasında düşmana vurma şansına sahip olacağım. Evet manga komutanıyım ve atılacak ilk kurşunda sorumluluğumun yanısıra halkımın umudu olduğumun bilincindeyim.

Gece karanlık, gece sessiz, gece ıssız. Gece ölüm, gece kan, gece sömürü ve gece işgal kokuyordu. Bir eksik olan silah sesleriydi. Bizler, yani özgürlük savaşçıları adım adım ilerlerken... Tedirginlik ve sinmişlik vardı. Şimdi geceydi ve hakimiyet biz özgürlük savaşçılarındaydı. Şimdilik iktidar gündüz-gece el değiştiriyordu. Fakat iktidarın tek ele geçeceği günler de epey yakınlaşmıştı. Düşüncelerimiz yoğunlaşıp, hedefin vurulması kaçınılmazlığını haykırınca silahlarımız kin kusmaya başladı. BKC, kleş, bisiving sesleri birdenbire karışmış, ortalığı keskin barut kokusu kaplamıştı. Kurşunlar çılgınca sağa sola savruluyor, roket patlamaları kulaklarımızı çınlatıyordu. Düşman panik ve korku içinde köşeye sıkışmış ve kurtulmak için pençe savuran kedinin ruh halini andırıyordu. Karşımızda duran mevzilerden nereye atıldığı belli olmayan kurşunlar ve toplar yüzlerce metre gerimize düşüyordu. Çatışma esnasında binlerce, belki onbinlerce mermi patlamış kurşunlar sağa sola savruluyordu. Kurşunlarımız düşman mevzilerini dağıtırken, nereden, nasıl ve nereye atıldığı belli olmayan serseri bir kurşun bedenime saplanırken, kendi kendime ayrılık vakti veya sonsuz kucaklaşma anı geldi diye düşündüm. Evet iki yıldır omuz omuza çatıştığım yoldaşlarımdan ayrılık vakti gelmiş. Ama olsun uğruna iki yıldır nice zorluğa katlandığım özgürlüğüm ve Kürdistan'ımın topraklarıyla kucaklaşıyordum. Dudağımda ülke topraklarıyla kucaklaşmanın gülücüğü ve yoldaşlarımdan ayrılmanın yarattığı hüznün yüzümde oluşturduğu tebessümle son bir kez "Bijî Serok APO; Bijî ARGK; Bijî Kürdistan" sloganlarını haykırdım.

* * *

Tarih 7 Temmuz 1994. Kürdistan ülkesi bir evladını daha bağrına bastı. Yer Bingöl'ün Bandoz dağları. Ama ülkenin diğer köşelerinde; Amed'de, Botan'da, Garzan'da, Dersim'de, Serhat'ta silah sesleri yükseliyor. Canlılığından bir şey yitirmiyor ve özgürlük için haykırılan sloganlar susmuyor. Her zaman söylediğim gibi ölümümde bile düşmanı pişman ettirip, intikamımı aldım. Damla damla akıttığım kanımla bedel yaparken, her yoldaşım gibi devrim bayrağını gerideki yoldaşlara devrederek, onlardan bağımsız, birleşik Kürdistan kurulana dek savaş sözü aldım.

Silah arkadaşları
Rewan ve Şoreş

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

PKK'NİN DİYALEKTİĞİ

sürekli mücadele ve sürekli başarmaktır

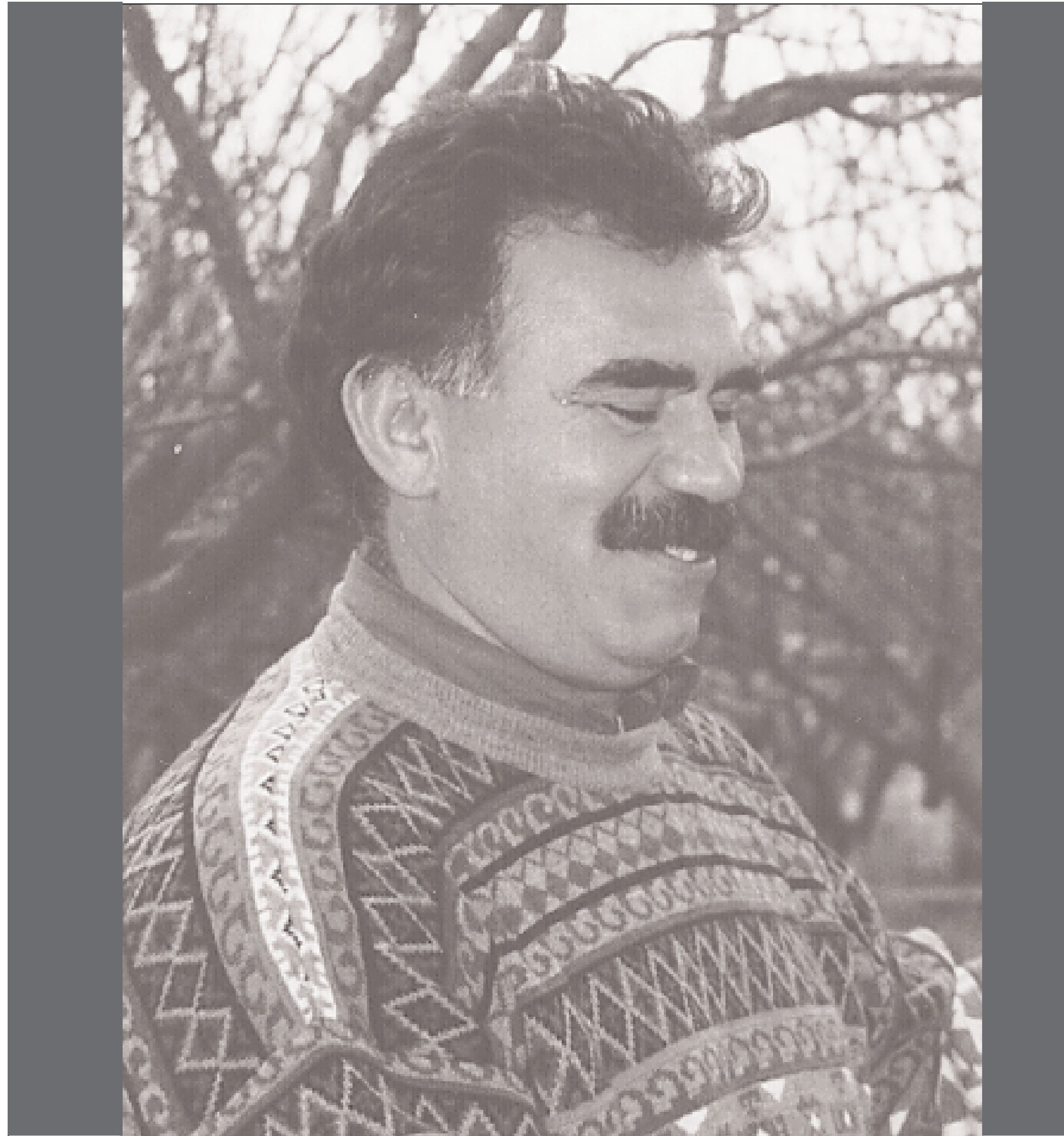
n Ben yaşamda yanılmam, benim yanılmam imkansızdır, ben burada kazanıyorum. Kendimi sizin gibi asla ne yorarım, ne de çalıştırırım. Benim politika yapma tarzım, ideolojiyi iyi ele alış tarzım; insana bakış ve yönetim tarzım vardır. Benim marifetim budur.

1995 yılı umutları büyük olan, planı büyük olan, hazırlığı büyük olan, bizim için büyük bir ulusal kurtuluş yılıdır, baharıdır. 1995 yılının çok büyük çalışmasını bu geçen kış boyunca, burada yürüttük. Bu çalışmalar umudun çalışmaları, özgür yaşamdan vazgeçmemenin çalışmalarıdır. Geçen yıl, düşmanın "bitiriyoruz, son isyanı da bastırdık, bitireceğiz" dayatmasını yaptığı ve bunun için de tarihinin en güçlü baskı, şiddet, topyekün savaş yöntemlerini devreye sokarak bizi, yenilgiye götürmek istediği bir yıldı. Düşmanın hala da iddiası budur. Dikkat edilirse, bütün bunlar bizim etrafımızda cereyan ediyor. Bir yandan müthiş özgürlük umutları, özgürlük tutkuları, özgürlük çabaları, özgürlük savaşı; diğer yandan da müthiş bastırma, boşa çıkarma ve yenilgiye uğratma çabaları.

Sizler ne tarihten, ne de güncellikten anlıyorsunuz. Militan, savaşçı bunun bilinciyle, bunun sorumluluğuyla yeterince hareket etmiyor. Tamıtamına kendini sorumlu görmüyor, bilinçsiz bırakıyor. Bu da köleliği aşmamaktadır. Bunun etkilerinin çok güçlü olduğunu, dolayısıyla savaş tarzınızın da istediğimiz gibi gelişmemesinin temelinde bunun yattığını ortaya koyduk. Biz kış boyunca neden bu kadar kendimizi çözümledik? Bilinç ve sorumluluk sorunlarını halletmek için. Şimdi biraz daha hakimiyetle söylüyoruz ki, her şey bir yana, böyle bilinçli, sorumlu olmak bir yana. Ya onu ya bunu esas alacağız. Karıştırarak, zayıf bırakarak bu işlere girişilmez. Yorgunuz da demeyeceğim, bu çabalarımızın sonuçlarını layıkıyla anlamamanızın bizde yarattığı bir öfke, bir rahatsızlık var. Yoksa çalışmaktan bıkmak, yorulmak düşünülemez. Ama buna bir türlü layık olamayışınız, kendinize bile anlam verremeyişiniz asıl bizi zorlayan etkendir. Benim yaşamı karşılayışım biraz farklıdır, bunu size biraz vermek istedik. Sizin, kendinize yakıştırdığınız bu yaşam, bizim ölçülere göre, yanılgılar ve yanlışlıklarla doludur; daha fazla da düşmana yarıyor. İçinde büyük iddia büyük umut yok. Çok bencilce, bönce geçiyor.

Yanılmayı imkansızlaştıracaksın ve kazanacaksın

Kendimi özlü değerlendirdiğimde, bütün kıymeti harbiyem; bir yaşam tarzı olarak bu düzeyi yakalamam ve sürekli geliştirmemdir. Ben en büyük savaşın bu olduğunu görüyorum. Bu elde silahlar (aslında onu düşünmüyor değiliz, yapmıyor da değiliz, nitekim belirleyici olan biziz de) fazla ilgimi çekmiyor. Asıl ilgimi çeken; bir kişiliğin kendi duruş şeklini, kendi pozisyonunu yaratmaktır, yakalayabilmektir. Bu sizde yok. Yani savaşçının kişiliği, savaşçının duruşu, savaşçının-militanın olaylara bakışı, olayları ele alışı, düzenleyişi bu işlere katılıyorsunuz. Bunu açmaya da çalıştık. Hatta "acaba ben anlatamıyor muyum, acaba anlatıklarım yeterince anlaşılır değil mi? Neden bu kadar inat ediyorlar, doğru-dürüst bir tartışmaya giremiyorlar?" dedim. Anlıyorum, eğitime biraz ihtiyaç var ama, burada gerçekten olağanüstü böyle fazla cevap vermemeyi de sinemize kolay oturtamayız. Hiçbir arkadaş "benim teorik gücüm fazla yok, ben bu işlerin altından kalkamam" dememelidir. Sorun o değil. Benden daha iyi yapabilirsiniz. Fakat sizi yanıltan, engelleyen, hayat şartları ve alışkanlıklarınızdır.

yok. Nasıl ki köylü kazma, kürek alır, gider rastgele kazımaya başlar, iş yaptığını sanarsa, sizin ki de biraz bir eğitim verdik. Büyük tartışma gücünü sunduk. Aslında içinizde fazla tartışmaya gelecek adam da yok.

Yine söylüyorum, benim bütün kıymeti-harbiyem şu: Ben yaşamda yanılmam, benim yanılmam imkansızdır, ben burada kazanıyorum. Kendimi sizin gibi asla ne yorarım, ne de çalıştırırım. Benim politika yapma tarzım, ideolojiyi iyi ele alış tarzım; insana bakış ve yönetim tarzım vardır. Benim marifetim budur. Sizde bu yok. Çok kötü. Ben bir topluluğun içine gireceğim, bir toprak parçasının, bir kaya parçasının içine gireceğim de sizin gibi hareket edeceğim; bu düşünülemez. Bazı insanlarla ilişkilerim olacak da, bunlar böyle çözümsüz, bilmem karışık, ne idüğü belirsiz kalacaklar; bu düşünülemez. Kendinizi düşünün, nereye gidiyorsunuz, hangi ilişkileri devralıyorsunuz? İkinci gün hepinizde hastalık çıkıyor, çözümsüzlük gelişiyor.

Bunu aşmak zorundayız. Ben çok marifetli olduğumu da söylemiyorum. Ama bu işleri yürütecek kadar da yeterliyim. İdeolojik, siyasi gerçekliğimizin dışında kendi yetersizliğiyle hareket edenler, fazlasıyla ağırlık oluşturdular. Bazıları bunu hala çok kötü dayatıyorlar. Sizi bundan alıkoymak için çok değişik yöntemlere mi başvuralım? Hayır. En iyi yöntem iknadır, sözle anlaşmadır. Diğer yöntemler daha çok feodalizme ve burjuvaziye aittir. Feodal düzenin yöntemleri vardır. Sizler sıkça ona başvuruyorsunuz, ama ben sizin yöntemlerinize baş vursam bu örgüt biter.

Örgüt içinde alışkanlıklarınızla yaşamak size kolay geliyor, ama hepsi bitiricidir. Her şeyden önce bu gelişmeye inanmalısınız, kesin gelişmeye ihtiyacınızın olduğuna emin olmalısınız. Sizde çok erkenden iktidar olma hastalıkları boy veriyor. Benim bile cesaret edemeyeceğim şekilde kendini iktidar sanma anlayışı sizde çok gelişmiştir. Yetersiz bilinç, olmayan pratik, bunun karikatürünü çıkarıyor ortaya. Bu da hemen hepinizi başarısız kılmıştır. Ne iktidar olmayı biliyorlar, ne iktidara varmayı biliyorlar, ama yanılgısını da çok kötü yaşıyorlar. Kendilerinin bile inanamayacağı durumlarla karşı karşıya geliyorlar. En çok da kaçıyorlar. "Biz adam olamayız, biz iktidar olamayız" diyorlar. Bu tip kaçış da kesin iflah etmez. Bunu aşmak gerek. Sizin yaşamınız, aslında devrimi genel anlamıyla da kavrayamamış. Bu konuda pratik yaklaşımlar daha tehlikeli. Ama yine de içine girmişsiniz, hem de ölümüne.

Biz bunu düzeltmek istiyoruz. Hevesleriniz, göze aldığınız fedakarlıklar, cesaretler iyidir. Bayağı da sevinçli ve coşkulusunuz. Ama her zaman söylediğim gibi onun tarzı, temposu, nasılı, ifadesi, bütünüyle başarıya götürebilecek olan biçimi konusunda deli gibisiniz, bundan yoksunsunuz. Bu kargaşanın böyle gelişmesine, gücümüzün doğru kullanılmamasına ben mi yol açıyorum? Hayır, benim her şeyim ortadadır. Bunu bozan kimdir? Ben her zaman şunu arzuladım: Biraz seviye kazanan, ciddi askeri, siyasi sorunları tartışmaya götürüp sonuç çıkarabilecek bir topluluk yaratmak. İşte ilk çocuk topluluklarını oluştururken de çabam buydu. Çocuklarla hareket

Siyasi, askeri açıdan durumunuz komalık kişilerin, acil servislere kendinlerini taşıtması gibidir. Savaş yaşamına hükmetmeyen kişi böyle hareket etmez, böyle konuşmaz, böyle yol yürümez, hele sizin gibi hiç mi hiç kelimeleri kullanmaz, sizin gibi batmaz insana.

öyledir. Silahı almışsınız omuza, nerede, nasıl vuracağınızı fazla öngörmeden, patlatıp duruyorsunuz. Şimdi benim buna da "en iyi tarzdır, iyi yapıyorlar" demem imkansızdır. Bana göre savaşçılık daha farklı bir şeydir. Ama siz çok köylüce, çok kendinizce Sözle mücadele yürütecek, onu gözetecek kişilik fazla yok. Bu olmadı mı pratik düzenleyiş de sağlam gelişmez.

Biz, şimdi bunun sıkıntılarını yaşıyoruz. Burada, bunu çözmeye çalıştık. Oturup ağlayacak değiliz ama,

düzenlemek, hücum düzenlemek, avcılık yapmak, bitki toplayıcılığı yapmak, benim için birer savaştı. Yılan avlamak, kartal avlamak o zamanki savaşımımdı. Bayağı da örgütlüydüm. Sizin savaşçılığınıza bakıyorum, bana yine o çocukluk dönemini hatırlatıyorsunuz. Benim düzenlemek istediğim savaşla, sizin buna katılımınız biraz çocuklara benziyor. Herhalde kusur bulamazsınız bende. "Neden bizi kattı" diyemezsiniz. Katmak, benim görevimdir. Ben buyum insanları bir yerlere çağırıyorum. Adına devrim, özgürlük, ne derseniz deyin kandırılarak gelmediniz. Öyle küçük teşvikler, küçük çıkarlar sunularak da gelmediniz. Belki bugün bile izah etmekte zorlandığınız, işte adını hep onur, şeref, yücelik, özgürlük, kurtuluş, vatanseverlik, tümüyle devrim diye tabir ettiğim bir kavram altında geldik. Dediğim gibi hiçbirisi bizim gibi bu kavramların peşine düşmedi, gereklerini yerine getirmek için kendini patlatmadı. Bunlar önemlidir ve biraz saygılı olmanız gerekiyor.

Düşünün yani, bize dayatılan hiç kabul edilemeyecek bir yönetim, hiç kabul edilemeyecek bir yaşamdır. Üzerimizde tehditler var. Alçaklar, şerefsizler, düşkünler, soytarılar, lanetliler cirit atıyorlar. Geçen gün bir programda seyrettim; bir TRT ekibi Urfa'ya gelmiş, "biz sonuna kadar Türk olarak şöyle şeyiz, insancılık bilmem şefkatliyiz" diyor. Yine "bize karşı direneni de böyle yerle bir ederiz" diyor. Bu bir anlayış, bir ideolojidir. Yayılma ideolojisi; şoven, faşist ideolojidir. Bizim insanımıza bakıyorsun, hepsi aval aval dinliyor, hatta alkışlıyor. Bu insan tipi namusuzun en büyüğüdür, bu insana ne yapmak gerekir. Ben her zaman söylüyorum bunlara, sokakta rastladığımda (eski zamanda kılıçlarla olurdu) tarardım hepsini. Tararım derken kaba anlamda kesip biçerim demiyorum, iki sözle hizaya getiririm. Önderlik tarzım budur. Bu insanlarla birliktesiniz, rahatlıkla onlarla uzlaşıp gidiyorsunuz. Benim için bu imkansızdır. Ne anlayışta, ne pratikte kolay kolay uzlaşmam. Zaten ben kendimi öyle örgütlemişim ki nereye gitsem safları ikiye yararım, bir kısmı ölümüne bağlanır, bir kısmı hedeftir. Yani nereye gitsem savaş vardır. Kişiliğim budur. Dikkat edin komutanın kişiliği de ayrıdır, böyle olmak zorunda. Gerçek bir komutan gittiği her yerde safları ikiye böler; bir bu tarafa, bir o tarafa. Cepheleri ikiye böler. Bir şu cephe, bir bu cephe. Yaşamı ikiye böler. Bir şöyle yaşam, bir böyle yaşam. Her şeyi ikiye böler; bir özel savaşa göre, bir devrimci savaşa göre. Dikkat edin. Beni görüp de hemen safa gelmeyen kalmayacağı gibi, tepkisi olan da düşmanlık edememezlik yapamaz. Neden ben böyleyim? Örgütçülük, politik gücüm bunu sağlamıştır. Siz saflarımız içinde bile hangi cephede olduğunuzu kestiremiyorsunuz. İrade felç, bakış çok muğlak. Ondan sonra da diyorsunuz "biz savaşçıyız, komutanız" Bu kavramlar doğru anlaşılmalı. Her şeyden önce kendinizle bu temelde uğraşmayı, bunu belli bir aşamaya getirmeyi bilmelisiniz.

Ben iki tür varım: Bir kurum olarak, bir de militan olarak

Bu savaşı yürütmeye yürüteceğiz, geliştirmeye geliştireceğiz. Ama sizler de biraz bunu geliştireceksiniz. Şimdi ben, sizi idare edeyim, savaşımınızı da geliştireyim, ama her şeyin benimle olmayacağını da iyi anlamalısınız. Siz diyeceksiniz ki, "ya, ne kadar da anlıyoruz." Hayır. Kimse bizi anlamamıştır. Beni anlayan dört tane adamım olsaydı, her şey değişik yürürdü. İşte kongremizde başkanlık ve altı tane yardımcı oluşturuldu. Saygı duyuyorum bizim yardımcı arkadaşlara. Ama onlara ben yardımcı oluyorum, onların bana fazla yardımcı olacak güçleri yok. Yardımcı olabilmek kolay bir şey değildir. Şimdiye kadar sürüklediğim gibi bundan sonra da sürükleyeceğim. Yardımcı olabilmek büyük yetenek ister. Sürekli tekrarlıyorum, hala yardımcılarım anlayamıyorlar.

Neden böyledir? Bunu kendinize sormalısınız. Alışmışsınız benimle yürümeye, yaşamaya. Aile yaşamı, ahbap-çavuş ilişkileri gibi. Namus olayı gibi, "söyle ağam, öl de öleyim" tarzı. Hayır, bizim tarz açık. Arkadaşları küçümsemiyorum, bayağı güçlü yönleri de var. Benden bile güçlü yönleri var. Fakat önderlik tarzını yürütmeye güçleri yetmiyor. Yetmesi için dövüneceksiniz, çatlayacaksınız, kendinizi mutlaka yeterli kılacaksınız.

Bu militanlık için de geçerli. Sözümona komutanlık taslayanlar, ben bu kadar eleştireceğim, bu kadar yetersizliğin üzerinde duracağım ve hala da kendilerine "komutanım" diyecekler. Kendilerini böyle kabul ediyorlar. Dövecek, öldürecek değilim, ama fazla ciddiye alacağım bir komutan da böyle olamaz. Benim ölçülerim var. Yabana atılacak ölçüler de değildir bunlar. Hem tarihten, hem güncel gerçeklikten süzülmüş özelliklerdir. Başarısı kanıtlanmış tarzdır. "Ben komutanım, ben örgüt temsilcisiyim" diyeceksiniz, bu yanılgıdır.

Güçlenmeleri için bazılarına ben yirmi yıl sabrettim. Fuat'ın en eski arkadaşımız olduğunu size söyledim. Biraz kendine geliyor. Yardımcı olmaya da çalışıyor. Hassasiyetini gördünüz, duyarlılığını gördünüz, ama yine de çok yetersiz, çocuk gibi kaldığını gördünüz. Sanıyorum büyük oranda önderlik gerçeği için yaşamaya çalışıyor. Belki de ölüm onun için en kolayıydı, fakat yaşamı temsil gücü, mücadeleyi temsil gücü çok sınırlı. Nasıl yardımcı olacak? Gidemiyor da, kaçamıyor da, ucuz ölüm de yok. Gerisi artık adam gibi yüklenecek. Ben de kendimi öyle yapıyorum. Benim de devrime yardımcılığım var, önderliğe yardımcı oluyorum. Yani ben iki tür varım: Bir kurum olarak, bir de onun militanı olarak. Ben ikisini de geliştiriyorum. Hem kurumu geliştiriyorum, hem de bir militan olarak yardımcı oluyorum.

Bu kavramları artık anlamalısınız. Şimdi bunları biraz kendinize yakıştırıyor musunuz? Aşiret usülü gelmişsiniz, aşiret üyesinin bilinci ne kadardır? Teorik-pratik, politik olarak dar, fazla kafayı çalıştıramıyor. Politik düzey çok geri, yani aşiret adamıdır. Geri toplumsal düzen ve kurumların içindeki tiptir. Bu kişilik, siyasi savaşı da, askeri savaşı da veremez. Çoğu bunu sorun yapıp bilince dahi çıkarmamıştır. Bizim savaşçıların büyük bir kısmı böyle: "Gel de bizi savaştır!"

Devrim de esas itibariyle yaratıcı faaliyet, alışkanlıkları aşan harekettir. Neden yaratıcı olamıyorsunuz? Çünkü sizin köklü önyargılarınız, alışkanlıklarınız var. Bu bencilliktir. Buna kendine sevdalılık, kendini aşmama diyoruz. Onun için de yeniyi yakalayamazsınız. Düşünceye ihtiyaç duymazsınız.

Şimdi bunları savaştırmak yürek ister. Ben bu mücadeleyi çok yüksek bir yaşam biçimi olarak kendime kabul ettirdiğim için yürütürüm, ama ölen siz olursunuz, rolünü oynamayacak olan sizler arada kalırsınız. Benim dengelerim var, benim kendimi ayarlamam var, benim kendimi planlamam var. Kolay kendimi kaybettirmem, kolay kendimi düşürtmem. Ama aynı şeyi siz kendiniz için söyleyemiyorsunuz? Sizin böyle sözleriniz bile yok. İçinizde kendini kolay yanıltmayacak kaç kişi var? Siz savaşımımızı anlamak istiyorsanız, o zaman lafazanlığa, ölüme gerek yok.

Kimse ucuz pratiklerle bu savaşı kazanacağını sanmasın. Büyük inat, cesaret, fedakarlık kadar büyük yetenek, taktik isteyen bir savaştır bu. Açıkça söylüyorum, kim kime ucuzca yaklaşıyorsa, yüzeysel ele alıyorsa yanılıyor. İlk günde de söyledim şimdi de söylüyorum. Yapamıyorsanız çekilin. Ben tamam, dediğim gibi size sonuna kadar öğretmeye de varım. Görüyorsunuz hiçbir kişi bu kadar tartışmacı olamadı. Neden? Sizi doğru ikna etmek için. İknayı sadece umutta, fedakarlıkta, güzel bir şeyle katılmada görme değil, onun tarzını, başarısını yakalama olmalıdır. Bunun için tartışıyoruz. Siz namus meselesi yapmışsınız, "böyle yaşamaktansa ben böyle direnerek ölmeyi tercih ederim" diyorsunuz. Bu bizim yaklaşımımız değildir. Biz bunu istemiyoruz, böyle diyen gitsin başka yerde ölsün. Bu ölüm bize zarar veriyor. Birçok savaşçıya hakim olan bu anlayıştır. En iyi niyetlisi, en fedakarı ölme çizgisini temsil ediyor.

Alışkanlık tutuculuktur, yaratıcılığın düşmanıdır

Ucuz yaşayanlar var: "Örgüt ne de olsa beni yaşatır." Hayır! Örgüt sizi yaşatmaz. Örgütün ilkeleri planları vardır. Biz bunu yaşama geçirmek için varız. Planlı, örgütün ilkelerine göre yeterli olan kaç militanımız var? Hepsi birbirlerini geriletme temelinde yaşıyor. Plan dahilinde değil, onun dışında anlaşıyor, uzlaşıyor. Neden bizde çok yüksek komutanlar çıkmadı? Çok belirleyici rol oynayacak savaşlar geliştiremedi? Şimdi ben bunları tartışmaya getiriyorum; arkadaşlarımız geliştirmek bile istemiyorlar. Savaşı henüz düşüncede netleştirmemişsiniz. Düşüncede savaşı halledemeyen pratikte nasıl halleder? İlişkileri en hazır ortamda bile doğru götüremiyorsunuz. Yarın en sıcak, en gergin savaşta doğru ilişki ve kararları, yönetimleri nasıl ortaya çıkaracaksınız?

Halkın başına geçiyorsunuz, "ben PKK'liyim" diyorsunuz. Hiçbiriniz gibi halkın üzerinde, "ben PKK'liyim" dedim. Buna nasıl cesaret ediyorsunuz, kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz. Bunun çok büyük inceliği olmak zorunda.

Şikayet biçiminde rapor yazmayan tek bir kişi yok. Hayret ediyorum. Bu kadar yetersizliği nasıl kabul ediyorsunuz? Hiç sıkılma yok. Ben, şimdiye kadar yetersizlik anlamında, ne bir cümle yazdım, ne de kimseye bir şey söyledim. Büyük bir zevkle "her şeye yeterliyim" dedim. Bayılıyorum yeterli çalışmaya, yeterli olmaya. Siz ise şikayete, yetersizliğe bayılıyorsunuz. Büyük çelişki. Kimsiniz, nesiniz, nereden geliyorsunuz, soyunuz-sopunuz nedir, cinsiniz-cibiliyetiniz nedir, kültürünüz, bilinciniz nedir? Bunları fazla dikkate alarak konuşmuyorum. Ama çok temel ve herkes için geçerli, anlaşılır şeyler söylüyorum. Bunu ilk günde böyle anlayan olsaydı şimdi işler çok farklı olurdu. "Alışkanlıklar çok güçlüdür" denilebilir. En büyük tutuculuk alışkanlık gücüdür. Sigara alışkanlığını bile sizden kopartmak belki savaştan daha zor bir çabayı gerektirir. Diğer alışkanlıklarınız da öyle. Unutmayalım ki; alışkanlık hep tutuculuğa, gericiliğe gitmektedir. Alışkanlıklar yaratıcılığın düşmanıdır. Devrim de esas itibariyle yaratıcı faaliyet, alışkanlıkları aşan harekettir. Neden yaratıcı olamıyorsunuz? Çünkü sizin köklü önyargılarınız, alışkanlıklarınız var. Bu bencilliktir. Buna kendine sevdalılık, kendini aşmama diyoruz. Onun için de yeniyi yakalayamazsınız. Düşünceye ihtiyaç duymazsınız. Alışkanlıkta düşünce yoktur, kendini yeniden yaratma yoktur. Dikkat edin, kaderci yaşama bağlı olanlar, birkaç alışkanlığın esiridirler. Bin yıldır öyle toplumlar var ki, hiçbir yaratıcı yetenekleri yoktur.

Şimdi yaşamı temsil edemiyorsunuz. Düşünmek, çok zor bir iştir. Yeni işler yapmak, yeni planlar, çabalar gerçekten zordur, ama bunu yapamayanların da artık bu koşullarda, hele savaş içinde hiç şansları yoktur. Onun için kolay ölüyorsunuz. Onun için çalışmalarınızda anormal kayıplar çıkıyor. Niye nedenlerini anlamıyorsunuz? Neden kendinizi sorumlu tutmuyorsunuz? Anlamadan, kendinizi sorumlu hissetmeden hiçbir çalışma yapma gereğini duymazsınız. İşte uzlaşma, örtbas etme, problem yaratma, bunalımı derinleştirme denilen şey de bu yüzdendir. "Yanıltırım kendimi, bastırırım etrafımı, bu işin içinden sıyrılırım" anlayışının kendisi en büyük tehlikedir. Alışmışsınız, "böyle gelmiş böyle gider!" Neden böyle gelmiş, böyle gitsin? Bir savaşım veriyorsunuz, ama bunun içinde hiç yüksek başarı umudu görüyor musunuz? Kendinize bu yaşamı yakıştırmışsınız, ama bu hiç insanın hoşuna gidiyor mu? Onun için yaratıcı olamıyorsunuz, onun için yeniyi yakalayamıyorsunuz.

Bunu da bir kader olarak değerlendirmeyin. "Böyle gelmiş, böyle gidecek" diyerek bizi kavrayamazsınız. Biz, devrimciyiz ve yaratıcılığı esas alıyoruz. Esas engel içtedir, dışta değil. Esas gelişme de içte olur, dışta değil. Belirleyici olan iç çelişkilerin çözülmesidir, dış çelişkilerin çözümü de ancak bununla mümkündür. TC'yi çözmek için kendi gericiliğimizi çözmek gerekir. TC'nin zorunu çözmek için kendi zorumuzu çözümleyip örgütlemek gerekiyor. Dayatılan özel savaşı çözümlemek için, kendi devrimci savaşımımızı çözmemiz, düzenlememiz gerekiyor.

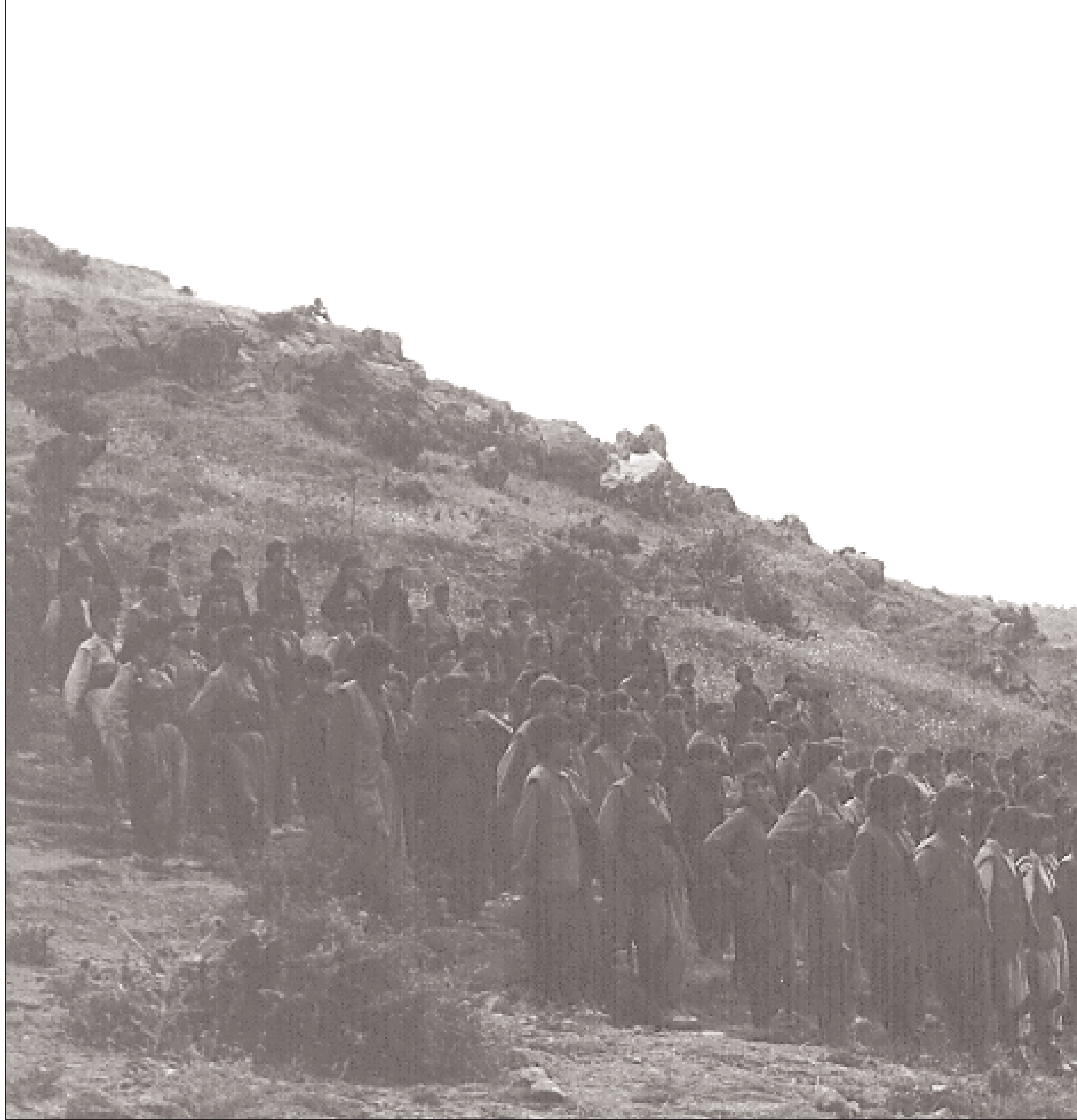
Şimdi, bu soruları hiç kimse kendine soruyor mu? Zor bela bir araya getirdiğimiz olanakları alıp, inanılmaz bir biçimde vicdansızca, rastgele, sorumsuzca dağıtıp duruyor. Bana göre tek bir damla kan bile sizin döktüğünüz gibi dökülmeyecekti, korkmuyor musunuz? Ben buna katılamıyorum. Bir fişek, bir silah bana göre hiç de sizin kullandığınız gibi kullanılmaz. Ben çok değişik kullanırım. Birkaç fişeğin patlatılması, mutlak düşmanın başında olmalı. Ama siz, yüzde doksanını boşa patlattınız. Bu çok açık. Enerjinizi boşa çarçur ettiniz. Fedakarlığınızın, cesaretinizin yüzde doksan beşi boşa gitti. Belki çok az gerekleri karşılandı.

Gücüm yapılacak eleştiriyi çoktan karşılamıştır

İşte bütün bunlar savaşın sorunlarıdır. Savaşın kişiliği, savaşın silahı, savaşın düzenidir. Başka türlü bu işleri geliştiremezsiniz. Bu kafayla, bu kişilikle siz savaş veremezsiniz. Size nasıl anlatayım kendimi, bu işin felsefesini? Bütün çözümlemeler bunun içindir. Her yaptığım günlük başlangıç bunun üzerinedir. Hiçbir çözümlemeyi dinlemeye yanaşmıyorsunuz. Ben öyle değilim; benim tarzımda insanlardan öğrenmek, çok büyük sorumluluk kadar, ilgiyledir. Yine kesin gereklerine göre yaşatırım. Kendimi böyle değerlere göre ayarlıyorum. Ciddiye almamazlık etmem. Benim sizin gibi bağlı olduğum önderlik yoktur. Ama sizin bin kat bağlı olduğunuz önderlik tarzından daha fazla bağlı olduğum insanlar vardır. Eğilimler, anlayışlar, tutumlar vardır. Zaten yanıltsam yaşayamam. Kendinizi benim yerime koyun ve düşünün. Hiç ciddiye almadığınız birçok şey var ve bir gün karşınızda "rap" diye durur, sizi aşar ve bitirir. Bütün dünya bize karşı durmaya çalışırken, hesap edememezlik edersem, sizin gibi inatçı, öfkeli, subjektif niyetlerle yaşamaya çalışırsam, ben böyle politika yapabilir miyim? Az engelle mi çarpışıyorum? Hayır. Engelleri sadece sopa, duvar olarak görmeyin, engel anlayıştır, engel ruhtur. Engel politikalardır, engel ruhu boğmadır, engel örgütsüzlüktür, engel her türlü anlayışsızlıktır. Duvar engelli nedir, hiçbir şeydir. Kaba engelleri biz engel olarak değerlendirmiyoruz. Ama hiçbirisine karşı da ne yanılgılı yaklaştık, ne de çarpışmada düşme gibi bir duruma yol açtık. Eskiden, orta çağda kılıç ustaları vardı. Ufak bir hata insanın canına mal olurdu. Bizde de öyledir. Bütün bu engellemelere karşı çok dikkatli olmasaydık, her gün öldürük, yenilirdik.

Alışkanlıkta düşünce yoktur, kendini yeniden yaratma yoktur. Dikkat edin, kaderci yaşama bağlı olanlar, birkaç alışkanlığın esiridirler. Bin yıldır öyle toplumlar var ki, hiçbir yaratıcı yetenekleri yoktur.

Sanırım anlamıyorsunuz. Anladığınızı varsayalım bir yere gittiğinizde (hatta burada birlikte yaşıyorsunuz), değil birlik sorumlusu-komutanı olmak, herhangi bir ortak yaşam düzeni içinde bile olamıyorsunuz. Dikkat edin tarzlar böyle birbirini boğucu, zorlayıcıdır. Herkes birbirini eleştiriyor, fakat birbirlerini düzenleme zayıftır. Bu kadar karmakarışık birbirine yönelenler hangi savaşı geliştirebilirler? "Söyledikleriniz doğru" diyecek-

siniz; doğru da neden bu kadar bu doğruları (ki çoğu da böyle yetersizliğe işaret ediyor) kendiniz de yaşatmadınız? Militan sıçrayış yok, birkaç militan sıçrayış olsaydı bu durumlar olmazdı. Yine yönetimde sıçrayış yok, yapıda sıçrayış yok; herkes birbirine giriyor. Bu eski Kürt çözümsüzlüğüdür veya kölelerin kendilerini düzenleyememe, karmakarışık olanların kendilerini ifade etme şeklidir. Bunu kendiniz ortaya koydunuz. Neden biriniz kalkıp da bana “sen de böylesin” diyemiyor. Dikkat edin sizi bastırmıyoruz. Sanmıyorum ki, korktuğunuz için beni eleştirmiyorsunuz. Benim gücüm, yapacağınız her eleştiriyi çoktan karşılamıştır. Ne söyleseniz anında cevap verebilirim. Gücünüz bu anlamda yok. Her şey çok önceden düşünülmüş ve yapılmıştır. Neyi eleştireceksiniz? Eleştirilecek hiçbir şey yok. Bin defa cevap verebilirim. Hepinizi net ve rahatlıkla tatmin edebilirim. Birisi kalksın eleştirsin. Ben her zaman da teşvik ettim. Eleştiriyi yapacak kişi ciddi olsun, karşımda dayanabilsin; buna cevap verebilirim. Ama siz birbirinize o kadar yükleniyorsunuz, ama hiçbirinizin de sağlam cevabı yok. “Yaz duvara kalsın bahara” diyerek geçiştiriyorsunuz. Bu büyük bir yanlışlık ve yetmezliktir.

Benim yaşamım halkın yaşamıdır

Yaşamı seviyoruz; zaten yaşamı çok sevdiğimiz için bu çok büyük zorluklarla dolu savaşı veriyoruz. Yaşam sevinci büyük olmasaydı, bu savaş bu kadar büyük karşılanamazdı. Yaşamla savaş arasındaki bağlantı budur. Yaşamı sevmek isteyenlerin; bu yaşamı çoktan yaşamamaktan çıkaranların karşısına büyük bir savaşla çıkma görevleri vardır ki yaşama saygıyı kanıtlamış olsunlar. Ben biraz böyle olduğuma inanıyorum. Ve istediğim gibi yaşamak için bu büyük mücadeleyi göze aldım. Bütün çabam keyfimce demeyeceğim, çünkü benim keyfim halkındır, insanlığındır. Kendime has keyfiliklerim yok. Toplumu dıştalayan, halkı dıştalayan en ufak bir keyfiyetim olmamıştır. Gücüm oranında halka bağlılık temelinde yaşamı esas aldım. Halkın önündeki engel benim önümdeki engeldir, benim önümdeki engel halkın önündeki engeldir. Bunu pratik kanıtlamıştır. Benim yaşamım kendi kimliğiyle, özgürlük tutkularıyla halkın yaşamıdır. Benim önümdeki engel, sadece ve sadece halkın önündeki düşman engelidir.

Yaşamı bu seviyeye getirmek, yaşama anlam vermek bir büyüklüktür. Böyle yaşayabilirseniz savaşın en temel koşulunu elde etmiş olursunuz. “Nasıl yaşamalı” sorusuna cevap veremediğiniz için, “nasıl savaşmalı” sorusuna da cevap veremiyorsunuz. Ondan sonra “kendimizi yere atarız” diyorsunuz. Ben bunu istemiyorum. Gidin kendinizi başka yerde atın. Ben bu savaşçılığı, daha doğrusu sizin savaşçılığınızı, taa yedi-on yaşında ailedeyken bıraktım. Siz, bana kırk yıl önceki aile içi kavgayı dayatıyorsunuz. Ben onları çözdüm, uzaklaştım. Farklı bir savaşı geliştirdim. Ne yapacağım sizin köylü tarzı, aile içi, aşiret içi yaşamınızın savaşımını? Metelik değer vermem. Ben ilk eylemimi bundan kurtulmak için yaptım. Önderlik diyorsunuz. “Şöyleyiz böyleyiz” diyorsunuz. “Bizim bu önder nasıl yaşadı acaba?” diye kendinize hiç sormuyorsunuz? Ben size epey veri de sundum. İnceleyin, sizin önderiniz kendini bugüne kadar nasıl getirmiş? Mutlaka birkaç noktayı öğrenin, temel süreçlere, temel dönemeçlere, temel aşamalara nasıl yaklaşmış? Gerçekten öğrenmeye çalışın.

Bir önderi, sıradan, ilgi çekici bir tip gibi ele alsanız da bu böyledir. Gazeteciler, bazen de ajanlar geliyor, onların ilgisi kadar bile inceleseniz çok şey öğrenirsiniz. Nasıl yaşadığımı kim biliyor? Nasıl mücadele yaklaşımlarına sahibim, hassasiyetlerimle, planlarımla, ruhumla acaba nasılım? Hiç bunu kendinize sordunuz mu? “Hep beni anlayın” diyorsunuz. Hep partiye dayatıyorsunuz. Kör hastalıklarıyla, komalık hastalar gibi kendilerini atarlar. Siyasi, askeri açıdan durumunuz komalık kişilerin, acil servislere kendinlerini taşıtması gibidir. Savaş yaşamına hükmetmeyen kişi böyle hareket etmez, böyle konuşmaz, böyle yol yürümez, hele sizin gibi hiç mi hiç kelimeleri kullanmaz, sizin gibi batmaz insana. Beni biraz ciddiye alıyorsanız anlamaya çalışmalısınız. Ben kendimi ahımşahım ilan etmiyorum. Ben bu tarzla işi buraya kadar getirdim. Ciddiye alınması gerektiği de açık. Çünkü düşman beni çok ciddiye alıyor. Varını yoğunu benim için harcıyor. PKK'den çok benim peşimde; PKK'yi bir günde avlayacağını düşünüyor hala. “Ah o çocuklar; ah o bizim köleleri” nasıl kandırdı diyor. Sizler için yargısı bu. Düşmanın bütün derdi benim.

> Biz dağ halkıyız. Dağ halkının dağla diyalektik bir bağı vardır. Ondan kopamaz. Onun gereklerine göre kalmışsa özgürdür. Yine özgürlüğü zorluyoruz. Bu da dağın gerçeğine göre oluyor. Yaşamı orada özgürleştirmeyi bileceksiniz. Kürt diyalektiğinin özü budur.

Ardımızdaki düşman canavardır, tazıdır, kartaldır

Eski arkadaşlar bizi biraz ciddiyetle anlarlardı. Yeni dönemin kadroları veya savaşçıları ise kendilerini dayatıyorlar. Farkında olmadan “sen bizi anla” diyorlar. Sizi anlıyorum, çözüyorum ama “daha fazla anla” diyorsunuz. Bebek gibi, meşhur bizim bebek teorisi. Abbas arkadaşa bu teoriyi daha önce söylemiştim. Önemli bir adım atacağı zaman, baktık ki yapması gereken iş yerine tali şeylerle uğraşıyor. O zaman, aklıma geldi. “Bu altına eden bebeğe benziyor” dedim. Hem pisliyor, hem de bağırıyor. Ardından teoriyi geliştirdik. Bu sizin şikayetleriniz, yetmezlikleriniz, işte böyle çınlayıpçabalayıp sonuç vermeyişinizdir. Ardından sunduğunuz yaşam savaş bebekliği. Güç yetiremiyor, gerekeni yapamıyor ve sonra ya kendini birden ölü gibi yere atıyor, ya da bol bol ağlıyor. Durumunuz böyledir. Şikayet eden, kendini düzenlemeyen, mevzilendiremeyen hep ağlıyor, hep şikayet ediyor. Böyle olmayan kaç birlik komutanı var? Kaç birlik, bölge sorumlusu-yönetimi var? İşlere hakim olan kaç kişi var? Bebek değil de nedir bunlar? Hem de mama istiyorlar. “Beni besle, beni doyur, gel pisliğimi de temizle” diyorsunuz. Bu kadar eleştiri-özeleştiri nedir? Pisliğin büyüklüğünü gösterir. Yetmezlik, yanılgı ve yanlışlık, siyasi pislik, askeri pisliktir.

Yine benim bu konuda durumumu değerlendirelim. Hiç böyle eleştiri-özeleştirilerim yoktur. Sizinle hiç kıyaslanamaz bile. Ben en büyük eleştiri-özeleştiriyi çoktan yapmışım. Çok az anladığınız veya anlamaya yanaşmadığınız buradan anlaşılıyor. Ağlamayacak kim, savaş bebeği olmayacak kim? Sizin bütün bu durumlarınıza rağmen yine “bunlar hep kahraman savaşçılardır” demek zorundayım. Öyle olmazsanız da, size inanmak zorundayım. Bu inançla götürüyorum. Yani kendinizi ne kadar dayatırsanız dayatın, ben size kahraman savaşçı gerçeğini dayattım. Kahraman savaşçı olacaksınız. Bu büyük özel savaşa karşı çok az olanakla, büyük halk savaşçısı olacaksınız. Önderlik budur. Mutlaka anlamalasınız.

Beni hiç yanlış anlamaya gerek yok. Ne iyi niyetlerim, ne inadımı, ne eğilimlerimi hiç yanlış anlamaya gerek yok. Benim her şeyim bu konuda bir savaş yetkinliğidir. Yaşamın her cephesi benim için savaştır. Öyle bir an boşa gidecek nefesim bile yok.

Belki insanlar kolay anlayamaz, kolay ulaşamaz, ama mevcut düşmana göre de başka çare yok. Bu düşünceyi bile yetersiz görüyorum. Değerli dost hocamız İsmail Beşikçi, “bu kadar hızlı düşünmek ve çok hızlı yapmak” diyordu. Bunu fark etmiş. Düşmana cevap veriyorum. Çünkü hızlı düşünüp, hızlı yapamazsan düşman ulaşır ve yok eder seni.

Bütün Kürt isyanları neden ezildi? Çünkü düşünce, davranış çok ağır, belki de yok. Düşman hızlı düşünüyor, hızlı karar veriyor. Bir de işini hızlı yürütecek tekniğe sahip. Bunu neden anlamamazlık edeceksiniz? Savaş bir hız olayıdır. Kaba bir benzetme yaparsak; bir tavşan var, bir tazı var veya bir şahin var. Yine avlayacak bir yılan var veya bir canavar var, bir de ondan kaçmak isteyen insan var. Bunların başarılı olmaları için ne gerekli? Birinin hızının diğerini geçmesi gerekir. Bunun için kartal müthiş süzer, tazı müthiş kaçar. Bütün savaş sanatı da böyledir. Ardımızdaki düşman da canavardır, tazıdır, kartaldır. Eğer onun etkisinden kurtulmak istiyorsak hızımız onu aşmalıdır. Şimdi düşmanı zorluğa düşüren nedir? Benim hızımdır, tempomdur.

> Engelleri sadece sopa, duvar olarak görmeyin, engel anlayıştır, engel ruhtur. Engel politikasızlıktır, engel ruhu boğmaktır, engel örgütsüzlüktür, engel her türlü anlayışsızlıktır.

Tarhte hiç kimse böyle yapmadı ve hepsi kaybetti. Ben hızlı düşünüp hızlı yaptım ve kaybetmedim. Bu çok açık. Neden anlamayacaksınız? “Kafamız yok” diyebilirsiniz. Kafa var hem de omuzun üzerinde, iyi çalıştıracaksınız. “Yormak istemedim kendimi” diyeceksiniz. Çoğunuz “rahatlık” diyorsunuz. Ama karşındaki düşmanın durumunu takip et, nasıl saldırıyor, kendi sömürgesi içinde nasıl düşünüyor. Sen neden düşünmeyeceksin? Düşünmezsen hangi savaşı kazanmaktan bahsedebilirsin? Kendini büyük aldatanlar, büyük aptallar, büyük yanılgı sahipleri böyle ortaya çıkıyor. Bunları kendinize uygulayın. Düşmanın size dayattığı imhadır. “Biraz şeref, onur, kimlik, kişilik” dediniz, onu da size gösterdik. Düşman gerçekliğini inkar edemezsiniz. Düşman gerçekliğini bir tarafa iten komutan, hangi savaşçılığı yapabilir? “Düşmanı ya abarttık, ya da küçümsedik” diyorsunuz. Siz ne abarttınız, ne de küçümsediniz, düşünmediniz bile. Ufkunuza yerleştirmediniz bu düşmanı. Düşmanı bazen melek yerine koyma, bazen baba yerine koyma, bazen çok abartma, bazen de çok küçümseme var. Hepsi de yanlıştır. Düşman böyle ele alınamaz. Siz, kendinizi de anlamayı bilmiyorsunuz. Halk neden size gelmiyor? Ne kadar kaçırttınız, vurdunuz, dövdünüz, ne kadar yanlışlıklar yaptınız.

Parti gücünü, binbir emekle hazırladığımız gücü de doğru ele almadınız. Canınız sıkıldı, çar-çur ettiniz. Kendinizi tanıyamadınız. Yüzde yüz çok büyük bir bağlılıkla, dikkatle ele alınması gereken değerlerimizi ne tanıdınız, ne yaşamayı ne de savaşı düzenlemeyi bildiniz. Ondan sonra da, “ben savaşçıyım, ben komutanım” dediniz. Buna kimi inandırabilirsiniz? Dikkat edin, bütün bunları niçin söylüyorum? Siz bir kördüğüm gibi kendinizi dayatıyorsunuz. “Bu savaş ancak bu kadar olur; geliştirilemez, dönüştürülemez” tarzında bir yaşam sürdürüyorsunuz. Ben buna karşıyım. Çünkü tarzınızda yüzde yüz yenilgi var, ölüm var. Ben neden size alet olayım! Ben kendimdeyim, yaşamaya çalışıyorum. Hala yenilmedim

Kaç sefer yenilmişsiniz? Yenilmedik nereniz kaldı? Diri olan nereniz kaldı? Bu soruları size sormak gerekiyor. Yaşamın neresindesiniz? Bazı cevaplar vermek istedim ama kaçıyorsunuz. Dikkat edin! Bütün bu değerlendirmeler sizi savaş ve örgüt gerçeklerimizin esaslı noktalarına doğru yaklaştırmak içindir. Benim, insanlara saygım var. En temel hussuslarda gerçekleri anlatmazsam, saygıyı ifade edemem. Diğerleri gibi kandırabilirim.

Akı kara, karayı ak gösterebilirim. Bu konuda benden üstünü yoktur. Diyalektiği kullanarak, kandıramayacağım tek bir insan bile yoktur. Ama onu yapmam, gerçekler çok zor da olsa benim için kavratmak esastır.

Bazı şeylere inanmalısınız ve iradenizi biraz ortaya koymalısınız, dürüst olabilmelisiniz. Fanatizmi, subjektif niyetlerle kendini dayatmayı artık bırakın. Yaşama biraz çırılçıplak bakmayı bilin Tüm olumlu-olumsuz, gerekli-gereksiz yanlarıyla görün. Çünkü başka türlü düzeltemezsiniz. Büyük körlükle, şaş gözle yaşama bakıyorsunuz. Tabii bunun da savaşla bağı vardır. Savaş derken neyi kastediyorum? Fuat arkadaşımız özeleştirisinde ortaya koydu. Ben savaş diyordum, o "mavzeri ver, ben karakola saldırayım" diyordu. Hala anlayış budur. Sen mavzerle nasıl karakola saldıracaksın? En iyi savaşçımızın felsefesi, hakim olan tarz budur. Hiç kimse "incelik vardır, biz dönüşüm sağlamışız" demesin. Ben erken yaşta bu savaştan kaçtım. Köyde ilk tabanca patladığında ödüm koptu! Ama diğer yandan değişik bir mücadele biçimine de girdim. Köylüler hala yerinde duruyor, silahlar hala öyle patlıyor. Savaşsız mıyım? Mücadelesiz miyim? Hayır! Çok iyi biliyorsunuz ki bu halk için tarihin en büyük savaşını ben hazırladım. Yani sizin tarzınızdan kaçarak halk savaşını hazırladım. O köylü tarzı, aile içi yaşamdan, savaştan ben kaçarım. İster bir korkak gibi değerlendirin, ister büyük bir usta gibi, nasıl değerlendirirseniz değerlendirin, benim savaş tarzım böyle gelişti. Neden anlamaktan kaçacaksınız? Unutmayın ki ben sizi savaşa gönderiyorum. Tepeden tırnağa her şeyinizi hazırlayan benim. Anlamazsanız kendinize yazık edersiniz.

Örneğin Abbas ve Fuat arkadaşlar bağlı olmaya çalışıyorlar. Yine Cuma arkadaşı da görüyorsunuz. Nefes nefese bizi teneffüs etmek istiyor. Ama hala ne kadar yetersiz olduklarını özeleştirilerinde bir kez daha gördünüz. Biraz bizi tanıdılar, fazla değil. Hata yapmayın, bizim bir komuta gücünde olduğumuza inanmalısınız, ama sandığınız gibi de değil. Bizi gerçek bir komuta gibi görseydiniz dağda böyle mi yapardınız? Siz tanımamışsınız başkomutanı! Peki başkomutanı tanımayan komutan olabilir mi? Dünyada hiç bunun başka bir örneğini görmüş müsünüz? Her kafadan bir sesin çıktığı, herkesin "ben komutanım" dediği yerde, kargaşa ve yenilgi çıkar ortaya. Ben yine de hizmet etmekte çok ustalaşmış bir insanım.

Komutanlık hevesleriniz var. İnsanların hevesini kırmamakta ben iddialıyım. Komutanlık, savaşçılık iyi bir hevestir. Besleyen benim. Zaten benim en büyük çabam da bu yönlü oldu. Çok sevdiğim bir meslek olduğu için, daha doğrusu yaşamın bununla kazanılacağını, temel çelişkinin bununla çözümleneceğini bildiğim için tüm enerjimi, gücümü bu savaş ve ordulaşma işine verdim.

Yaşamak için bu büyük mücadeleyi göze aldım. Bütün çabam keyfimce demeyeceğim, çünkü benim keyfim halkındır, insanlığındır. Kendime has keyfiliklerim yok. Toplumu dıştalayan, halkı dıştalayan en ufak bir keyfiyetim olmamıştır. Gücüm oranında halka bağlılık temelinde yaşamı esas aldım. Halkın önündeki engel benim önümdeki engeldir, benim önümdeki engel halkın önündeki engeldir.

Rahat yaşam sunsak ikinci gün düşersiniz

Tarihte hiç kimse bu kadar olanaksızlıklar içinde savaşı geliştirmiş midir? Bizim halk gerçeğini göz önüne getirelim; düşünmekten bile korkuyorum. Biz neden bu kadar hizmet sunduk? Neden bu kadar uzun süreli oldu? Sizin eksikliklerinizden. Eksikliklerinizi gidermeyi bilmiyorsunuz. En büyük ayıbı, savaşçılık, komutanlık adına yakıştırıyorsunuz kendinize. Her türlü yetersizlikleri, her türlü yanlışlıkları buram buram taşırıyorsunuz, dobra dobra dayatıyorsunuz. Ondan sonra da "gel temizle" diyorsunuz. Ben de çalışmak zorundayım. Sizin gibi komutanları taşımak için gücümü ortaya koymak zorundayım. Şu anda en temel sorun, komutayı düzeltmek ve doğruyu dayatmaktır. Gözümü bile açamıyorum. Dikkat edin, bu savaşın bana bağlı olarak gelişmesini ben istemiyorum. En rahatsız olduğum, en nefret ettiğim konu, "sen gidersen her şey gider" sözüdür. Bensiz olmalıydınız. Hatta ben hiç olmadan olmalıydınız. Öyle bir durum yaratmışsınız ki, ben olmazsam yirmi dört saat ölen ölene, kaçan kaçana, biten bitene. Bu ne kadar kötü bir durum. İnsan bir kişiye kendini böyle bağlar mı? Çok büyük bir tehlike. Bağlılıklarınız olmasın demiyorum, bağlılıklarınız kutsaldır ve tarih sürdükçe sürmelidir. Ama bu tek taraflı olmamalı. Ben yine rolümü oynarım ve oynayacağım da, ama sizin de kesin rolünüzü oynamanız gerekiyor. Buna ulaşmalısınız. Bu mümkündür.

Benim başardığımı siz fazlasıyla başarabilirsiniz. Size en büyük destek nedir? Bu durumu yaratabilmektir; bu durumu ortaya çıkarabilmektir. Bu en büyük destektir. İddialı olan için her şey vardır. Alın kullanın. Sizi parayla, bilmem kaba güçle, hazır gücün başına koymakla besleyemeyiz. Hazır gücün başına koyarsak tembelleşirsiniz. Size rahat bir yaşam sunsak, ikinci gün düşersiniz. Zaten fazla olanağımız da yok. Sürekli üreten güç, sürekli mücadele eden güç. PKK budur. PKK'nin diyalektiği sürekli mücadele ve başarmaktır. Başka türlü PKK anlayışı, militanlık anlayışını kimse aklına getirmesin. Eğer bütün bu hususları ve kendinizi değil de söylediğimiz çerçeveyi biraz dikkate alsaydınız, bunun terbiyesi, bunun sağduyusu, bunun disiplini hakim olsaydı, her şeyi çok yüksek başarırdınız ve kazanırdık. Ama hala hanginizi düzelteyim diye kendime soruyorum. Neresini düzelteyim? Kendinizi çaresizliğe, düzensizliğe, muğlaklığa soktuğunuz için soruyorum. "Gel beni çöz, gel beni düzelt, gel beni rayına koy." Sürekli bunu dayatıyorsunuz. Adeta yetersizlik üzerinizden akıyor.

Mesele bilmek değildir, mesele onunla yaşamaktır. Sizin sorununuz bilmek değil, bile bile doğrulara ters yaşamaktır. Doğruların gereklerine göre değil de, yanlışın gereklerine göre yaşamaktır. Bu da pratiğinizi ortaya çıkarır.

Bunlar sizin için hayati değerlendirmelerdir. Ben, yaklaşımların ana felsefesini, temel yaklaşım esaslarını veriyorum. Bunu esas alsanız pratik sorunları, savaş sorunlarını doğru ele alıp geliştirmekten geri kalmayız ve rahat başarırız. En önemlisi temel anlayışta yanlışlık var. Bunun için taktik gelişmedi, bunun için savaş sorunları ağırlaştı. Biz yeniden doğru yaklaşmayı bilmeliyiz. Her gün düşünüyorum, hangi savaş sorununa cevap vereyim? Halen olanlar, sıradan bir köylünün düşmeyeceği hatalardır. Her gün kaza, doğru çalışmama, doğru hareket tarzından, doğru mevzilenmekten uzak kalma! Bunlar bizi isyana sevk ediyor. Bir gün, iki gün dinle, bir yıl, iki yıl dinle ama bu kadar uzun süre insan nasıl dayanır? Neden böyle oluyor? "Biz düşünmeyiz, biz temel esaslara dikkat etmeyiz, dağdayız, kimse bizi görmez, ne yaparsak bize göredir" vb.'ne ilkelleşme, maymunlaşma derim. Maymundan geldik, maymuna geri gitmektir! Maymun iyi bir savaşçı olabilir mi? Çok ucuz insan taklidi yapar. Savaşçılık, en gelişkin uygarlık aracıdır. Biz, onu geliştirecektik dağda. Dağ özgür savaşçının geliştirileceği yerdir. İlkelleşmenin, köylüleşmenin, maymunlaşmanın gelişeceği yer değildir. Savaş teorimize göre, tarihi, coğrafi, ulusal gerçekliğimize göre var olmamızın en temel nedenlerinden birisi dağdır.

Biz dağ halkıyız. Dağ halkının dağla diyalektik bir bağı vardır. Ondan kopamaz. Onun gereklerine göre kalmışsa özgürdür. Yine özgürlüğü zorluyoruz. Bu da dağın gerçeğine göre oluyor. Yaşamı orada özgürleştirmeyi bileceksiniz. Kürt diyalektiğinin özü budur. Özgürleşmek istiyorsak, dağ iyi değerlendirilmelidir. Dağa taşınan parti gücünü, halkın durumunu, dağın kendisini ölçülü değerlendiren yoktur. En vurulmadık biçimde dağda vurulmalar oluyor. Savaşmayı bilmiyoruz. Yıllardır dağlar koruyor, yoksa bu kişiliğe kalsa hiçbir şey kurtulamazdı. Basit bir savaş kuralını, bir yanıltmayı, bir düşmanı önceden görmeyi bile akıl edemiyor. Kısacası savaşın çok önemli kuralları vardır. Bunları biliyorsunuz.

Mesele bilmek değildir, mesele onunla yaşamaktır. Sizin sorununuz bilmek değil, bile bile doğrulara ters yaşamaktır. Doğruların gereklerine göre değil de, yanlışın gereklerine göre yaşamaktır. Bu da pratiğinizi ortaya çıkarır. Köylü usulü böyle olur. "Biz köylüyüz, ancak böyle yaparız" tarzını uygularsan, böyle yaparsan düşman seni vurur. Neden deve kuşu gibi kafanı kuma gömüyorsunuz? Böyle savaşçıya böyle sonuç. Bu savaş tarzını gerçekten düzeltmeliyiz. Anlayışta, felsefede düzeltmeliyiz.

Ben savaş tartışmalarımızı geliştirirken, aynı zamanda uyguladım da. Eğer başarılı olmak istiyorsak, düşmanın kontrolü dışına çıkmayı halletmeliyiz. Sadece düşmanın kontrolü dışına çıkmak da değil, her adımda düşmanı yanıltmayı sağlamalıyız. Dikkat ederseniz, ben kendi savaşçılığımda iki şeyi başardım; öncelikle düşmanın ideolojik, siyasi, ulusal, kültürel kontrolü dışına çıktım. Önderlik yaşamını inceleyin, ilk yaptığı iş düşmanın dayattığı, sosyal, kültürel, siyasal, ideolojik etkilenmelerine set çekmesidir. Bunu başardı. Başardığı için de parti oldu. İkincisi düşmanı yanılttım. Benim yaşamımın ikinci ana özelliği budur. Bütün süreçlere bakın, düşmanı yanıltan bir yaşamdır. Büyük çıkışlarım vardır. İlkokuldan günümüze kadar. Esasta, düşmanın tam bildiği ve tedbir aldığı bir durum değildir. Hala da büyük yanılgı içindedir. Bunu benim kişiliğim sağlamıştır. Hem teorik, hem pratik tüm becerilerimde, kısacası kendi konumumda düşmanı yanılttım. Ankara'dan çıkışımı, size bir roman akıcılığı içinde anlattım. En değme romana taş çıkartacak bir romandır. Benim her anım böyledir.

Düşman on beklerken bir, bir beklerken on ortaya çıkacaksın

Önderliğin düşmanı yanıltma durumunu yakalayacaksınız. Sizde ideolojik, siyasi, kültürel açıdan düşmanın etkisi ve kontrolü çok gelişkindir. Zaten bu yüzden hep kaybediyorsunuz. Bunu aştığınız oranda başarılı olursunuz. Ama siz savaşın içinde düşmanın direkt ordusunu, emniyet kuvvetlerini yanıltmayı başarma şurada kalsın, kendinizi yanıltıyorsunuz. Bu da kaybetmektir. Bir savaşçının, bir komutanın başarılı olması, düşmanı yanıltmasından geçer. Tam tersine düşman sizi yanıltıyor. Savaş içerisinde neredesiniz, nasılsınız, ne yapacaksınız; düşman yüzde yüz biliyor. Bu ne demektir? Düşmanın yanılma payı yoktur. Yani yanıltmamışsınız. Gerilla savaşında da yanıltma olmazsa başarı da olmaz. Bunu nasıl sağlayacaksınız? Yoğuracaksın kendini ve sağlayacaksın. Bu mümkündür. Düşman sağdan beklerken soldan, kuzeyden beklerken güneyden vuracaksın. Kısacası on beklerken bir, bir beklerken on ortaya çıkacaksın. Mutlaka düşmanı yanıltacaksın, şaşırtacaksın; birinci şart budur. Ondan sonra diğer taktiklere sıra gelir. En çok cesaret, fedakarlık gerekir. Onlar da var. Çabalarınız zaten var. Çabada kusur yok. Temel anlayışı böyle oturtacaksınız.

Şimdi düşmanı takip edebilmek için, düşmanın nefesini ensenizde hissedeceksiniz, düşmansız bir an bile yaşamayacaksınız. Yalnız kaba anlamda değil, korkmak için değil, hiçe saymak için değil. Nedir, ne yapmak istiyor, nasıldır, nasıl vurmak istiyor? Buna cevap teeşkil edeceksiniz.

Sizde bu yönlü muazzam eksiklik var. İşte fanatizm, dogmatizm, subjektivizm: "Ben düşünmem, ben gözü kör savaşırım, hiç kafamı yormama gerek yok." Teke tek köylüce, düşmanla asla savaş olamaz. Her şeyi yap ama böyle savaşma! Bu bizim savaşımız değil; bu tarzı biz kabul edemeyiz. Bu savaşçılık tarzında yüzde yüz kaybetme var. Kimse sizi böyle istemiyor. Kendinizi bela etmeyin, hatta içimizde de yaşamayın. Kurbanlık koyun gibi geliyorsunuz. Gidin başka yerde satın kendinizi. Gerçekten bizimle birlikte savaşmak isteyenler, bu söylediğim hususlara dikkat etmek zorundadır. Bizi aşiret örgütüne çevirmeyin. Sizin anlayışlarınızla örgüt yaşamının ne alakası var! Her türlü imkan var. Benim başardığımı sizler daha fazla başarabilirsiniz; çünkü yorulmamış, yıpranmamışsınız.

Biraz namuslu dürüst olacaksınız, biraz kafayı çalıştıracaksınız, ona göre adımlar atacaksınız ve bu işi başaracaksınız.

Şimdi dikkat edilirse değinilen hususlar çok basittir. Ama gerekleri yerine getirilmemiş. Peki bunu nasıl aşacağız? ABC'yi sökmeden üniversiteye atlanılır mı? Sizin tarzınız buna benziyor. Komutanlık gibi ancak üniversitelerde yoğunlaşılacak bir mesleği, siz ABC'yi sökmeden, "olur, hallettik" diyorsunuz. İşte sorun burada. Çok yaratıcı bir komutan olsa PKK'nin gücünü çok düşündüğü için, çok taşındığı için öyle bir savaş tarzı geliştirir ki, öyle bir hazırlık yapar ki, bir bakarsın bir yerde beşbin düşmanı götürür. Seçkin komutan biraz düşünmeli, artık böyle komutan gücü ortaya çıkmalıdır. Yani savaşta komuta sorunu diyorum. Basit bir savaş kuralını, bir yanıltmayı, bir düşmanı önceden görmeyi bile akıl edemiyor. Kısacası savaşın çok önemli kuralları vardır. Bunları biliyorsunuz. Yetkiyi eline geçir, rahatını örgütle! Komutan böyle olmaz; bu ihanet kadar çirkin bir durumdur.

Komutan, savaşı geliştirmenin tutkusudur. Daha büyük savaşmak istediği için komutan olmak ister. Bunda yeterli olmayanlar, derhal düşürülmeli. Yüksek azim ve iradesi olanlar komutanlık istemeli. Bir de başarı sözü. Biz üç ayda başarmak istiyoruz. "Verin bana şu kadar gücü, ben savaşı vermek istiyorum" diyen komutan istiyoruz.

Komuta sorununa da doğru yaklaşmalısınız. Ama şimdi kimin ne için komutanlık istediği belli değil. Ya rahatlığı içindir, ya da kariyerizmi içindir. Nitekim komutanlıkta temel ölçü "ben başarırım, ben geliştiririm", "bu kadar birlik isterim" yaklaşımıdır. İçimizde şimdiye kadar böyle bir komutan çıkmamıştır. Bunun için doğru yaklaşılmalı. Neden savaşı geliştirmiyorsunuz? Savaşı geliştirmeyen komutanları alaşağı etmeliyiz.

Bütün bunlar yakıcı sorunlardır. Daha buna benzer birçok soruyu kendinize sorabilirsiniz. Alanlar meselesi vardır. Ovada, şehirde yapılacak eylemler vardır. Yine dağın içinde yapılacak eylem vardır, yine şehir baskınları vardır. Düşmanı dağın göbeğine çekip vereceğimiz savaşlar var. Yarı dağlık alanlarda, vadilerde yürüteceğimiz savaş vardır, yine tepede yürüteceğimiz savaş vardır. Bunların hepsini kurala bağlayabilmelisiniz. En azından komutanımız bu hususları yoğun bir biçimde düşünebilmelidir ki, savaşı geliştirsin. Komutan, yüksek tarzı ve tempoyu tutturan kişidir, sürükleyendir. Bunun için net bir çalışmayı yapabilir ve yapar. Düşünerek yapar, yaparken düşünür.

9 Mart 1995

Hava bulutlu, gökyüzü karanlık ve serin serin esiyor rüzgar...

20 Mart 1993, Salı

O gün fırtına iki gün aralıksız devam etmişti. Sonra güneş açtı ve gün pırıl pırıl oldu. Rüzgar da yoktu. Her taraf fırtınanın getirdiği karlardan küçük tepeciklerle doluydu. Günün ilk ışıklarıyla birlikte tüm arkadaşlar çadırımızı tekrar kurmak için seferber olduk. Çadırımızın etrafını ve üstündeki karı attık. Etrafta biriken kar adeta bir kar dağını andırıyordu. Bizler çadırımızla uğraşırken bir kısım arkadaş köye inmiş gaz getirmişlerdi. Onca soğuğa rağmen çadırımıza girmek, sobamızı yakmak ve tekrar ısınmak ne kadar güzeldi. Ne kadar mutlu olmuştum. Tekrar çadırımızı kurmak bize zafer gibi geliyordu.

Sonraki günlerde bölüğümüz köye gaz getirmeye gitti. Tüm arkadaşlardaki göreve gitme isteği müthişti. Çadırımızdan köye kadar türküler söyleyerek gittik. Köye yaklaştıkça bahar geldiğini hissettiriyordu. Gecenin karanlığında, sessizliğinde, yıldızların altında bazen donan karın üstünde, bazen de karın olmadığı yerlerde yürüyerek noktaya ulaştık. Bir taşın yanında durduk. Hemen yanımızdaki karın altında şarıl şarıl akan suyun sesi çok güzeldi. Köye gittiğimizde evin sahibi kapıyı açıp kapayınca çıkan cırt cırt sesleri çok ilgimi çekmişti. Eskiden bu sese çok sinirleniyordum. Aynı coşkuyla gazımızı köyden alıp, tekrar küçük yuvamıza döndük.

Haber gelmiş, tekrar Xan Kûrkê'ye gitmemiz gerekiyordu. Artık kurtulacaktık papurlardan, onların isinden, dumanından, zaten kışı da atlatmak üzereydik. Zağrosları aşıp Xan Kûrkê'ye vardık mı bu kışı atlatmışız demektir. Tüm arkadaşlar hazırlık yapıyorlardı. Çantasını tamir eden arkadaşlar, sermilk yapan, raxtını tamir eden, silahını temizleyenler, Xan Kûrkê'deki arkadaşlara olan özlemlerini dile getiren arkadaşlar ve pratiğe hazırlıklar bütün hızıyla sürüyordu. Hemen hemen bütün arkadaşların elinde iğne-iplik olması çadırımızı terzihaneye çevirmişti. Ben de kendime sermilk yaptım. Ayrıca yağmurluktan bir de çanta yaptım. Öncülerimiz boğazı ve yolu kontrol ettiler. Geri dönen keşifçiler yolun uygun olduğunu, hava durumuna göre gidebileceğimizi söylediler. Biz de hazırlıklarımızı hızlandırmıştık. Her an hareket edebilirdik. Fakat yine havanın bozulmasından dolayı beklemek zorunda kaldık. Çılgın fırtına, tüm hızıyla sürüyor. Ulusal bayramımızda, özgürlük günümüzde, değil fırtına, soğuk hiçbir şey bizi çadırın içinde tutamazdı.

Newroz'u bugün kutladık. Hepimizin morali oldukça yüksek, neşeli ve coşkuluyuz. Bir kulağımız radyoda ülkedeki gelişmeleri takip ederken, diğer taraftandan da tüm yoldaşlar özgürlük bayramımıza en içten duygularla katılıp günümüzü güzelleştirmeye çalıştılar. Çok hareketli bir gece geçirdik. Tam bir Newroz gecesiydi.

Biz her zaman şehitlerimizle yaşarız. Onlardan aldığımız ruhla güçlenir ve adım adım zaferi yakalarız. Gecemize şehitler için saygı duruşuyla başladık. Her saygı duruşunda tüm şehitleri hatırlarım. Tanıdıklarımın yüzü gözlerimin önüne gelir. Dışarıdaki fırtına sanki bize "yakın Newroz ateşinizi ben de her tarafa götüreyim" dercesine esiyordu. Hemen cevap verdik. Yakacak bir şeyimiz olmadığı için tüm lastik ayakkabılarımızı, eski yırtıklarımızı, topladık. Üzerine bir bidon gaz dökerek Newroz ateşimizi yaktık. Benzin döktükçe alevler gürleşiyor, gökyüzüne doğru yükseliyordu. Gelen fırtına yükselen Newroz ateşimizi, dağıtmak istiyordu sanki. Yakmıştık bir defa Newroz ateşimizi hiçbir şey söndüremezdi. Ateşin etrafına geçtik. Hem fırtınaya karşı set oluşturduk, hem de halay çektik. Bir taraftan halay çekerken, zifiri karanlığı aydınlatan Newroz ateşimize önceden belirlenmiş arkadaşlar mermi atarak eşlik ediyor, soğuk, dondurucu fırtınaya rağmen geceye güzellik katıyordu. Ben elimdeki fotoğraf makinasıyla o güzelim manzaraları yakalamaya çalışıyor, bu tarihi geceyi ölümsüzleştirmek istiyordum. Fırtına şiddetlendikçe şiddetleniyordu. Fırtınaya "özgürlük ateşimizi her tarafa götür" dercesine ateşimizin başından ayrıldık. Gecemize çadırda devam etmek üzere içeriye girdik. Milli türkülerimizle, birçok dilden (Arapça, Almanca) şarkılarla Newrozumuzu süsledik. Hele hele Botanlı arkadaşların bir araya gelip Botan ezgilerini okumaları gecemize daha bir renk kattı. Tam bir savaş kültürü, insanı savaş meydanlarına götürüyordu bu ezgiler. Daha sonra Dörtleri canlandırdık. Bugün zafere bir adım daha yaklaştık.

Yaşasın tüm Newroz şehitleri!

Yaşasın çağdaş Kawa Mazlum Doğan!

Yaşasın halkımızın kurtuluş günü, ulusal bayramımız Newroz!

28 Mart 1993, Pazar

Her taraf bahar olsa, her tarafta çiçekler açsa, her tarafta sular şarıl şarıl aksa Zağroslar'da. Zağroslar'da yine kar, yine fırtına, yine dondurucu soğuk sürer gider. Zağroslar'da olursan baharın başlarında açan çiçekleri, yeni çıkan yeşillikleri, akan suları, eriyen karı göremezsin.

22 Mart sabahı boğazın açılmasıyla birlikte Xan Kûrkê'ye gitmek için hazırlıklarımızı tamamladık. Taşıyacağımız yük oldukça fazlaydı. Herkese belli miktarlarda yük verildi. Tüm arkadaşlar çantalarını hazırladıktan sonra, bazıları ayaklarına naylon sardılar. Arkadaşların çoğu iki yün çorap giydiler. Çünkü yol uzun ve amansız bir kar vardı. Ayaklarımızı yakmamalıydık. Erken yatmak gerekiyordu. Saat sabahın dördünde hareket edecektik. Ama hiçbirimizin gözüne uyku girmiyordu. Bir taraftan Xan Kûrkê'deki arkadaşları görme sevinci, Xan Kûrkê'nin sularını görmek, diğer taraftan da papurdan ve dumandan kurtulma mutluluğu gözümüze uyku girmesini engelliyordu. Saat dörde birçok arkadaş uyanık olarak girdi.Yola çıkacağımız için son defa papurların üzerinde yapılmış sıcak bir çorba ve çay içtik.

Gece gökyüzünde parlayan yıldızların altında yol düzenimizi aldık. Her tarafı karla örtülmüş, içinde her an yıkılır korkusuyla yaşadığımız çadırımıza, papurlara, dumana, elveda dercesine yola koyulduk. Güneş çıkmadan boğaza yaklaştık ve güneşle birlikte boğazı geçtik. Kar haddinden fazlaydı. Bir dozer gibi yarıp geçiyorduk. Omuzlarında silahları, sırtlarında çantaları öylece dağın doruklarına çıkan arkadaşları izlemek hem çok güzel, hem de yürüme zevki veriyordu insana. Yalnız biz yol aldıkça güneş daha da yakıcılaşıyordu. Bu da bizi yoruyordu. Üçgende mola verip yemek yedikten sonra tekrar yola koyulduk. Xan Kûrkê'nin görüldüğü sırta geldiğimizde tüm yorgunluğumuzu, susuzluğumuzu unutmuş, uzaktan baharın Xan Kûrkê'ye geldiğini bize çağrıştıran, simsiyah yamaçlarına, dallarına, ulaşmak için daha da hızlı yürüyorduk. Yol boyunca susuz kalmıştık. Susuzluğumuzu kardan gidermeye çalışıyorduk. Bazı arkadaşlar "Bugün Zağroslar'ın karını yiye yiye bitirdik" diyorlardı. Birbirimize moral veriyorduk. Komutan arkadaş "ha gerillalar, ha Apocular yürüyün, az kaldı" diyordu. O öyle söyledikçe biz daha büyük adımlar atıyorduk. Sonra Şehit Beritan kampının üstündeki sırta geldik. Birkaç el ateş ettik fakat cevap alamadık. Tepe dimdikti. Kendimizi tepeden dola bıraktık. Arkadaşların çoğu kayıyordu. Yukarıdan kendini bırakan arkadaşlar uzun bir mesafeyi katediyorlardı. Bazı arkadaşlar da kaymayı bilmediklerinden takla ata ata aşağı iniyorlardı. Bütün arkadaşlar kardan bembeyaz olmuşlardı. Düşe düşe bata bata dola inmeyi başardık. Bu arada Şehit Beritan kampındaki arkadaşlar da yanımıza geldiler. Yorulan arkadaşların çantalarını aldılar. Kampa yaklaştıkça dolun içinde akan suyun sesi beni çıldırtıyordu. Bir an önce ulaşmak istiyordum suya. En son suya ulaştığımda dört ay doğru dürüst su görmemenin verdiği acıyla, suya sarıldım, başımı o buz gibi suya koydum. Sonra doya doya içtim. Bir daha içtim, bir daha içtim. On iki saatlik bir Zağros yürüyüşünden sonra Xan Kûrkê'deki ilk kampa Şehit Beritan'a ulaşmıştık.

Kampa yetişinceye kadar bizde hal kalmamıştı. Çadıra girer girmez gözlerim sızlamaya başladı. Bu sızı gittikçe artıyordu. Diğer arkadaşlar da aynı durumu yaşıyorlardı. Sağlıkçı arkadaş gözümüze damla damlattı. Buna rağmen gözlerimizde yaşlar durmuyordu. Koğuşumuz bir hastaneyi, oradaki arkadaşlar da, hastabakıcılarını andırıyorlardı. Tüm gece boyunca arkadaşların inlemeleri, sızlamaları arttı. Ve sabaha kadar sürdü. Sabah olduğunda birçok arkadaş gözlerini açamıyordu. Benim de sol gözüm kapanmış, diğer gözüm de kapanmak üzereydi. Gözlerimi açmak istediğimde var olan acı ikiye üçe katlanıyordu. Durmadan yaş akıyordu. Öğleden sonra durumu bizden iyi olan üç dört arkadaş karargaha gittiler. Ayrıca yüzümüz güneşten yanmış, dudaklarımız çatlamıştı. Bugüne kadar Zağroslar hep arkadaşların ayaklarını yakıyorlardı. Bu defa ayaklarımızın yerine yüzümüzü ve gözlerimizi yakmıştı. Gözlerimizin ağrısı iyice belirginleştikten ve tamamen kapandıktan sonra ertesi gün karargah doktoru geldi. Gözümüze ilaç koyarak, gözlerimizi bağladı. Bağlı gözlerle elimiz ayağımız birbirine dolandı. Kör insanları düşünüyordum. Onların dünyasında yaşamak hiç de kolay olmasa gerek. Bir an önce bu dünyadan kurtulmak istiyordum. Birçok arkadaş geçmiş yaşamda körlerle olan anılarını anlatıyorlardı. Sigaramızı arkadaşlar sarıyor, yemeğimizi arkadaşlar bize yediriyor, ellerimizden tutup bizleri dışarıya götürüyorlar. O halimizle hepimizin fotoğraflarını çektiler. Ertesi gün gözlerimizi açtık, biraz düzelme vardı. Sürekli damla koyuyoruz. Zor bela biraz görebiliyoruz. Körler dünyasından yavaş yavaş kurtuluyorduk. Yalnız ışık gözümüze değdiğinde eski ağrı başlıyordu. Fakat suyun başına gidip gözlerimize su vurunca hem yanan yüzümüz, hem de gözler çok rahatlıyordu. Tüm arkadaşların gözleri açılınca sabahın erken saatlerinde karargaha hareket ettik. Xan Kûrkê'nin iç kısımlarına hareketimiz sonrası giriyoruz. Her taraf siyahlaşmış, kar, sırtlarda ve tepelerin başlarında vardı. Yine duru ve berrak sular akıyordu. Ben her geçtiğimiz sudan bir yudum içiyor, içimi ferahlatıyordum. Tekrar karın olmadığı patikalarda yürümek çok güzeldi. Düzenleme heyecanı bizi sarmıştı. Karargaha düzenleme için gidiyoruz. Karargaha gelinceye kadar yolda birçok arkadaşı gördük. Hepsini çok özlemiştik. Karargah komutanımız H... arkadaş bizi karşıladı. Bizim gelişimize tüm arkadaşlar gibi o da çok sevindi. Biraz dinlendikten sonra düzenleme alanına geçtik. Düzenleme hakkında kısa bilgiler verildikten sonra genel düzenleme okundu. Bizim bölük dağıtıldı. Her bölgede yer alıyorlardı arkadaşlar. Yapılan bu ilk geçici düzenlemede ben Xan Kûrkê'deki

takımlar içinde yer aldım.

Bugün büyük komutanımız **Mahsum Korkmaz (Agit)** yoldaşın şahadetinin 7. yıldönümü. Böyle bir günde O'nu anmak, O'nun anısına layık olmak her Kürt insanının görevidir. Hele hele PKK militanları yaşamımızın her anında Agit yoldaşı örnek alarak, düşmanın üzerine kararlı ve cesaretli bir şekilde giderek, bu dönemin ve tarihin önümüze görev olarak koyduğu ordulaşmayı sağlayarak O'na layık olabilir ve tüm şehitlerimize en anlamlı karşılığı verebiliriz. Cesaretin, bilincin ve kahramanlığın ifadesi olan Agit yoldaşa layık olmak, O'nun tüm yaşamını örnek almak hepimizin görevidir. Kürt halkı böyle bir komutanı olduğu, PKK de böyle büyük bir komutan yarattığı için gurur duymalıdır.

Yaşasın kahramanlığın sembolü, büyük komutan Agit yoldaş!

Önümüzdeki dönemde ordulaşma görevimizin üzerine amansız giderek ve ordulaşarak anına en iyi karşılığı vereceğiz!

Yaşasın ordumuz ARGK!

2 Nisan 1993, Cuma

Düzenlemeden sonra Şehit Hüseyin kampına yerleştik. Takımlar yerlerini aldıktan sonra eğitimimize başladık. Zağroslar'dan gelen arkadaşlar sıkı bir eğitim göreceklerdi. Eğitimimizi ağaçların altında yapıyoruz, ne kadar hoş, ne kadar güzel. Zağros çadırlarına göre ağaç gölgelerinin altındaki eğitim daha güzel, çekici geliyor insana. Yavaş yavaş buradaki düzene alışıyoruz. Zağros çadırlarında bir kışı geçirmemiz bizi hantallaştırmıştı. Görevlere gidip gelmek hem rahatlatıyor, hem de bizi açıyor. Büyük ateşler yakıp etrafında ısınmak, toprağın üzerinde yatmak ve toprağın üzerinde yatarken acı da verse batan taşlar çok güzel. Zağroslar'da gür bir ateş yakma fırsatı hiçbir zaman olamaz. Çünkü ağaç yok. Burada bu fırsatı en iyi şekilde değerlendiriyoruz. Zağros çadırlarında gürültülü fırtınanın sesiyle yatarken, burada hemen suyun yanıbaşında olan çadırımızda suyun şarıl şarıl akan sesiyle yatıyor ve uyanıyoruz. Burada lojistik imkanlar Zağroslar'daki gibi değil. Yalnız burada her sabah, istediğin an elini yüzünü yıkaman Zağrolar'ın birçok şeyine bedel. Bütün bu güzellikler içinde acı çay içmek bile güzel geliyor insana. Şekerimiz olmadığı için acı çay içiyoruz. Arkadaşlar bugün bal çıkardılar ağaçtan, şeker olmadığı için ballı çay içiyoruz. Bir özelliğimiz de doğayla bütünleşmiş olmamız. Doğanın tüm nimetlerinden yararlanmaya çalışıyoruz. Xan Kûrkê'de bu kış arkadaşlar ağaçlardan epey bal çıkarmışlardı. Biz bu balın ancak çok az bir kısmından yararlanıyoruz, çünkü tüm ağaçlardaki balı çıkarmışlar ve yemişlerdi. Baharın gelmesiyle birlikte birçok şey yetişiyor doğada. Doğaya karşı savaştığımız kadar, doğanın nimetlerinden de yararlanıyoruz. Onun için Kürdistan'da gerilla olmak başkadır, güzeldir ve gerilla Kürdistan doğasının sembolüdür.

6 Nisan 1993, Salı

Gerillanın motoru ayaklarıdır. Aylarca, günlerce, saatlerce yolu ayaklarıyla alır. Ayaklarıyla dağları, taşları, ovaları, vadileri aşar. Bir arabanın motoru bozulduğu zaman nasıl çalışmıyorsa, gerillanın da ayakları yaralandığı zaman, gerilla işlevsiz kalır. Xan Kûrkê'ye geldiğimizde dollardaki kar erimiş, dereler eriyen kar sularıyla taşmış, her taraf yeşil olmaya başlamış, çiçekler açmış ve ağaçların dalları filizlenmişti. Zağroslar'da sıcak bir güneşe hasretken, burada güneşin yakıcılığından ağacın gölgeliklerine kaçıyoruz. Yaklaşık dört aylık Zağros yaşamında, papur kiri, dumanı vücudumu yorgun düşürmüştü. Banyo için suyun başına gittiğimizde bir an önce suyumuzu ısıtıp vücudumuzu temizlemek istiyorduk. Bir taraftan suyumuz ısınırken, diğer taraftan elbiselerimizi yıkıyorduk. Sıcak suyla elbise yıkamak güzeldi. O kadar kire rağmen, kullandığımız çete (bit) ilacından dolayı bütün kış boyunca bizlere çete girmemişti. Yalnız burada çete vardı. Bunu biliyorduk. Onun için Zağros'tan ilacı kendimizle birlikte getirdik. Tüm elbiselerimize banyo günü bolca sürdük. Banyo için su ısınmıştı, artık dört aylık kiri-pası üzerimden atmanın zamanı gelmişti. Suyumu alıp uygun bir yere götürdüm. Güneş pırıl pırıldı. Sanki vücudumu ısıtmak için açmıştı. İliklerime kadar ısındığımı farkediyordum. Vücuduma ilk sıcak suyu döktüğümde titredim. Uzun süre sudan ayrı olsam gerek. Daha sonra kendimi sabunladım. Kiri üzerimden attığıma tam inandıktan sonra banyodan çıktım. İlaçlanmış elbiselerimi giydim. Yeni doğmuş gibiydim. Birdenbire hafiflemiştim. Gölgeliklere gidince üşüdüğümü farkediyordum. Herhalde vücudumu saran kir kalkınca birdenbire üşüyordum. Oldukça rahatlamış ve üzerimde bütün kış boyunca oluşan yorgunluğu, hantallığı atmıştım. Banyo ne kadar güzel ve dinlendiriciydi.

Erzak getirmek için Zedai'nin kampına gittik. Kar sularından dolayı taşan dereleri geçerken arkadaşlar birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Zedai'nin tepesini tekrar görmek, uzaktan da olsa Lelikan'ın tepesini görmek duygulandırdı beni. Beş gün boyunca direniş kalemiz olan Lelikan tepesi. Hemen o büyük direnişte şehit düşen yoldaşları anımsattı. Akşama doğru köprüye ulaştık. Gür bir ateş yakıp etrafında sohbet ettik. Yemek yedik. Ateşimizin etrafında kümelenerek yattık. Dışarıda tekrar yatmak zevk veriyordu insana. Sabah şafakla birlikte tekrar kampımıza döndük. Epey bir süredir böylesine uzun bir göreve gitmediğimden dolayı çok yorulmuştum. Banyo sırasında elbiselerime çok çete ilacı sürdüğüm için görev dönüşü terlediğimden dolayı vücudum yanmıştı. Son iki günde vücudumun birçok yerinde yara çıktı. Özellikle bacaklarım çok kötü yanmıştı. Yürüyemiyor ve büyük acı çekiyordum. Bundan dolayı eğitime de katılmıyordum. Yine çadıra hapsolmuştum. Arkadaşlar eğitime giderlerken çadırda yalnız kalıyordum. Bazen kitap okuyordum, bazen de çadırdaki fareleri izliyordum.

Burada gözüme çarpan çarpıcı şeylerden biri de buradaki imkanların azlığı ve buna karşı arkadaşların var olan imkanları çok iyi bir şekilde değerlendirmeleri, yine olanaklar dahilinde imkanlar yaratmalarıydı. Yırtık kazakların kollarından kendilerine çorap ve eldiven yapmışlardı. Halbuki Zağroslar'ın o çetin kışına rağmen imkanlarımız daha fazlaydı. Yanımızda birlikte getirdiğimiz çorapları arkadaşlara dağıttık. Zağroslar'da hava koşullarından dolayı nöbeti içeride sobanın başında tutuyorduk. Tekrar nöbetimizi dışarıda tutuyoruz. Bu nöbetin anlamı ve önemi açısından oldukça önemli. Burada her gün yeni güzelliklere tanık oluyor insan. Acı çaya tam alışmışken şekerimiz de gelmişti. Tekrar tatlı çay içiyoruz. Dışarıda serin havanın altında, akan suyun başında yemek yemek, yoldaşlarla sohbet etmek, sigara içmek çok güzel. Xan Kûrkê'yi güzelleştiren bir de şehitlerimizdir. Xan Kûrkê özgürlük savaşımızın kendisine atfettiği büyük bir rolün sahibidir. Tam bir doğa harikası. Meyvalarıyla, pınarlarıyla, yeşillikleriyle cenneti andırıyor.

9 Nisan 1993, Cuma

Düşman öyle bir kişilik şekillendirmişti ki bizde; düşürülmüş, ulusal değerlerine yabancılaştırılmış, korkak, köle bir kişilik. Böyle bir kişilikle düşman emellerine daha rahat ulaşıyordu Kürdistan'da. Parti Önderliği'nin ortaya çıkmasıyla Kürdistan'da yeni bir tip, devrimci bir tip yaratıldı. Yaratılan bu kişilik; yurtsever, cesur, ulusal değerlerine bağlı, yaratıcı, dürüst, kahraman bir kişiliktir. Onurlu, direngen, yenilmeyen bir kişiliktir.

Parti ortamına gelmeden önce düşmanın insanlarımızda yaratmak istediği kişilik birçok yönüyle bende de gelişmişti. Halkıma karşı sevgim tükenmiş, yurtseverlik duygularım yok denecek kadar azalmıştı. Bana "Kürt"sün dediklerinde yoğun tepki gösteren bir durumum vardı. Sertaç ve Cevahir yoldaşlar ne kadar benimle uğraştıysalar da, beni doğrulara çekmeye çalıştıysalar da, onların bu çabalarına gereken karşılığı veremiyordum. Taki İzmir'e sürgüne gidinceye kadar. Ülkemden uzak yaşadığım süreçte, halkıma, dağlarımıza, suyumuza, çiçeklerimize bir özlem başladı. Ben de Sertaç ve Cevahir yoldaşların istemlerine doğru cevap vermek için belli bir çabaya girdim. İzmir'den dağlarımıza doğru harekete geçerken arabada gözlerime uyku girmiyordu. Kürdistan sınırına yaklaştıkça heyecanım en üst doruğuna çıkıyordu. Kürdistan'a girişte, Ferhat yoldaşla birlikte arabanın camından geçtiğimiz yerleri izliyor ve bir daha ölümüne dek vatanımızdan ayrılmayacağımızı belirtiyorduk. Erzincan'da yemek molası verdiğimizde herkes lokantada yemek yerken biz dükkandan aldığımız bisküvileri o güzelim yeşillikler arasında, insanı rahatlatan serin havada, pırıl pırıl parlayan güneşin altında yiyerek, doğamızın güzelliklerine, ülkemize özlem gidermeye çalışıyorduk.

Parti ortamında düşmanın şekillendirdiği, düşürülmüş kişilikten kurtulup, devrimci kişiliğe kavuşmak, dönüşümü yapmak kolay değildir. Zaten kolay olsaydı, tüm sorunlarımız çözülürdü, devrim şimdi gerçekleşmiş olurdu. Düşman bu kişiliği yaratarak Kürdistan'da ömrünü uzatmış oluyordu. Partimizin yarattığı yeni insan tipi düşmana her gün amansız darbeler vurmakta ve onu çılgına çevirmektedir. Dünyada hiç kimse, hiçbir parti, hiçbir önder, kişilik çözümlemelerine, Parti Önderliği kadar ağırlık vermemiştir. Hiç kimse onun kadar emek harcamamıştır. Kürdistan'da devrim yapmak yeni bir insan yaratmakla mümkündür. Bu kişiliği yaratmakla, Parti Önderliği inanılmaz başarı elde etmiştir.

Mücadelemizdeki zorluklar, acılar hiç görülmemiş, hiç çekilmemiştir. Fakat yoldaşlarımız bu zorluklara karşı savaşarak yaşamı her konuda anlamlı kılıyor. Yaşamımız en özgür yaşamdır. İlişkilerimiz en samimi ilişkilerdir. Yoldaşlarımız uğruna ölecek kadar birbirlerine bağlıdırlar. Bizler birbirimize anayız, babayız, kardeşiz. Özlemlerimiz, isteklerimiz, duygularımız, düşüncelerimiz birdir. Bütün bunlar aramızdaki bağı güçlü kılar. Yoldaşlarımızdaki irade çelikten iradedir. Yoldaşlarımızın her biri yeni bir Mazlum, son kurşunu kendine sıkan bir Beritan'dır, son bombayı kendinde patlatan Murat'tır. Evet, acılarımız çoktur. Bu acılar bize direnme gücü oluyor. Zorluklar saymakla bitmez. Bu zorluklara yenilmek yoktur bizde. Acıları, zorlukları hep yenmek vardır. Eğitim taburundayken, TC'nin savaş uçakları kamplarımızı, dağlarımızı bombalıyorlardı. Hiçbir yoldaşımızın burnu bile kanamamıştı. O güzelim dağlarımız bombalandıkça, sarı, yeşil, kırmızı otlarımız yandıkça, güzelim ağaçlarımız kırıldıkça, doğanın bombalanmasıyla kuşların alanımızı terk etmesiyle büyük acılar çekiyor, kin duyuyordum düşmana. Ne istiyordu düşman o güzelim dağlarımızdan, taşlarımızdan, çiçeklerimizden. Bu dağlar ki insanlığa yeni yaşamlar yaratıyor. Düşmana vurduğumuz her darbede en fazla sanırım dağlarımız seviniyordur. Kim demiş dağlarımız konuşmuyor. Her eylemden sonra dağların doruklarında esen o güzelim rüzgar dağlarımızın dili oluyor. Tatlı tatlı eserek dağların mutluluğunu ifade ediyor. Hele hele o güzelim havamız insanı dinçleştiriyor, çevikleştiriyor. Çektikçe bu havayı ciğerlerimize, dipdinç kesiliriz. Ya sularımız, o berrak, dudakları çatlatan soğuk sular, o güzelim pınarlar, dereler, başka hiçbir yerde yoktur böyle temiz duru sular. Bir yudum su bütün susuzluğumuzu giderir. O sulardan yapılmış bir bardak çay tüm yorgunluğumuzu giderir.

Biz bütün dağlarımızı, doğamızı, sularımızı, ağaçlarımızı, taşlarımızı, kuşlarımızı, çiçeklerimizi alçak düşmanın tüm saldırılarına karşı korumalıyız. Bunun da tek yolu, düşmanı Kürdistan'dan söküp atmak.

15 Nisan 1993, Perşembe

Eylem dışındaki tüm zamanımız eğitimle geçiyor. Eğitim bizi güçlendiriyor, döneme hazır hale getiriyor. İçinde bulunduğumuz dönem çok hassas bir dönem. Ondan dolayı eğitimlerimiz çok sıkı geçmekte. Zağroslar'daki arkadaşlarla parti bu son günlerde çok ilgileniyor. Özellikle süreçten uzak kaldığımız için üzerimizde yoğun duruluyor. Geçtiğimiz sıkı eğitimde eksiklerimizi gördük. Biraz daha kendimizi güçlendirdik. Düzenlemeler yavaş yavaş son şeklini alıyor. Kimin hangi alana gideceği büyük oranda belli oldu. Eğer bir değişiklik olmazsa pratik süreçte Behdinan Eyaleti 3. bölge ikinci mıntıkasındaki faaliyetlerde yer alacağım. Piran Dağı, Deşta Hayati'de faaliyet yürüteceğiz. Faaliyetlerimiz, hazırlıklarımız savaş üzerine olacak, temel hedeflerimiz gerilla savaşının altyapısını Güney'de oluşturmak, halkı kazanmaktır. Üs alanları yaratmaktır. Alan üzerine tartışmalarımıza başlamış bulunmaktayız. Planlama sürecini de bitirdikten sonra alanımıza yöneleceğiz. Bir taraftan kendimi en iyi şekilde pratiğe, sorumluluğa hazır hale getirmeye çalışırken, son eğitimden yararlanmayı amaçlarken, diğer taraftan da doğasına doyum olmaz Xan Kûrkê'yi ve onun o muhteşem dağlarını, yeşilliklerini, ovalarını, sularını izlemeye, özlem gidermeye çalışıyorum. Uçakların son zamanlarda burayı bombalamaması sonucu kuşlar tekrar yuvalarına dönüş yapıyorlar. Her taraftan Rodrigo'yu, Beethoven'i çalan kuş sesleri, bu ses dağların başından beni bazen halkımın yanına, bazen Cevahir ve Sertaç yoldaşların yanına götürüyor. Dağların başında esen serin rüzgar dinlendiriyor.

Kuşların sesi içinde büyük bir taşın yanında uzanmak, uzanırken, güneşin ısıtıcı ışıklarıyla ısınmak, gökyüzünü izlerken dalmak, doğayla bütünleşmek, halkla birleşmek, halkının kalbinde yaşadığını bildiğin zaman, halkın için, vatanın için daha da savaşmak, düşmana darbe vurmak istiyorsun. Uzaktan dürbünle Lelikan'ı izlerken arada şehit düşen yoldaşlarımız ve beş günlük müthiş direniş gözlerimin önüne geldi. Kurşun yağmuru altında geri çekilme acı vermişti.

Bulunduğum yerde elimdeki dürbünle eğitim taburumuzu izliyorum. Eğitim yerimiz gece yaktığımız gür ateşlerin yeri, manga, intişar, nöbet yerlerimiz çok net bir şekilde görünüyor. Çok güzel ve acı günler geçirdik orada. Ama en acı şey şimdi yoldaşlarımızın orada olmaması. Gittikçe kinleniyor, öfkeleniyorum. Doğanın güzelliği her geçen gün kendisini daha da farkettiriyordu. Soğuk sulardan bir yudum içerek içimdeki intikamı sulandırmak, dağların doruklarında gürül gürül akan suları izlemek, o güzelim otları yemek hele hele bu güzelim doğada yürümek, en güzel, en zevkli iştir. Eskiden bu güzellikleri hiç yaşamıyordum. Saflara katılırken ilk uzun yürüyüşü Zağroslar'ı aşarak, eğitim taburuna ulaşarak yapmıştım. Bu yürüyüş hem gece, hem de uzun olduğu için oldukça yorulmuştum. Özgürlük Vadisi'ne geldiğimizde bitmeyen tepeleri aşıyorduk. Bir tepeyi aşınca ondan daha dik ve çetin bir tepe karşımıza çıkıyordu. Bir ara gerillacılığı yapamayacağımı, yürüyemeyeceğimi düşündüm. Bundan dolayı üzülüyordum. Zamanla yürüyüşlere alıştım. Günlerce saatlerce hiç durmadan yürüdüğümüz oldu. Güzelim dağlarda, hele hele patikalarda yürürken, dik sırta verip bir an önce doruğa çıkma oldukça zevkli kılıyor. Artık yürümek benim için vazgeçilmez bir tutkudur.

22 Nisan 1993, Perşembe

Hava bulutlu, gökyüzü karanlık, rüzgar serin serin esiyor. Yağmur yağacağa benziyor. Yağmur yağdığında yaptığımız pratik çadır yıkılmakla yüz yüze kalıyor. Delik olan çadırımızın naylonundan yağmur damlaları içeriye akıyor. Yağmur şiddetlendikçe içeriye düşen damlalar da çoğalıyor. Çadırımızın uygun bir yerinde yaktığımız ateşle ısınmaya, kendimizi kurutmaya çalışıyoruz. Ateşin üstüne değen yağmur damlaları sanki ateşi söndürmek istiyor. Fakat ateşin üstüne önceden topladığımız kuru odunları

"Yüzümüz güneşten yanmış, dudaklarımız çatlamıştı. Bugüne kadar Zağroslar hep arkadaşların ayaklarını yakıyordu. Bu defa ayaklarımızın yerine yüzümüzü ve gözlerimizi yakmıştı."

atarak daha da gürleştiriyoruz. Gürleşen ateşin etrafında sırayla kendimizi kurutuyoruz. Planlamamız sonuçlanmaya doğru gidiyor. Alan için keşif grubumuzu yola çıkardık. Alana girmeden önce alanın keşfedilmesi en doğrusudur. Sabah kalktığımda titriyordum. Karşımda yanan ateşi kucaklayıp kendimi ısıtmak istiyordum. Gece çok üşümüştüm. Kendimi ısıtmak için ayaklarımı ateşe yaklaştırıyordum. Sabah kalktığımda farkında olmadan çoraplarımı yakmıştım.

Yağan yağmur her tarafı yeşillendirmişti. Karşımızdaki üzüm asmaları, ceviz ağaçları yeşermeye başlamışlar bile. Tam dolun içinde boğazın karşısında konumlanmışız. Her taraf yemyeşil. Çiçekler rengarenk, sarı, kırmızı, mor, pembe çiçekler ruh veriyor, insanları bambaşka dünyalara götürüyor. Yolda yürürken bu güzelim çiçekleri, büyüyen o güzelim çimenleri, otları ezmemeye çalışıyorum. Zaten zalim düşman dağlarımızda bu güzelim çiçekler, rengarenk açmasın, çimenlerimiz yeşermesin, ağaçlarımız büyümesin diye her gün bombalamıyor mu? Biz bu güzellikleri düşmandan korumak zorundayız. Dağlarımızı güzelleştiren bu güzelliklere bakarak mutlu olurken, rahatlarken, onları ezmemek için taşlık alanlarda veya çiçeklerin, otların, çimenlerin olmadığı yerlerde yürümeye çalışıyorum. Hele hele güneş açtığında yeşilliklerin ortasına oturmak, uzanmak, sigara sarıp içmek ve yoldaşlarla sohbet ederken, cıvıl cıvıl öten kuş seslerine kulak vermek hem dinlendiriyor, hem de bizleri kendisine hayran ediyor. Bu manzaralar içinde tüm yorgunluğumuzu üzerimizden atıyoruz. Her ne kadar sivrisinekler bu durumumuzu kıskanıp bizi rahatsız etmek isteseler de aldırış bile etmiyoruz. Yavaş yavaş her türlü ot yenilir hale geliyor. Kendimize bu otlardan toplayıp yemek yapıyoruz. En çok da mantar, kenger, tuzık, guhreşk vb. gibi otları topluyoruz. Bu güzelim yemekleri yedikten sonra pirinci unutuyoruz. Pirinç yiye yiye pirince karşı hepimizde bir alerji oluşmuş. Bu otlar bize derman gibi geliyor. Hele hele görevler çıktığında hemen gitmek istiyorum. Görevlere giderken hem açılıyor, hem de doğadaki birçok güzelliği görebiliyorum. Bu güzellikleri gördükçe onlara sevdalanıyorum. Hele hele yorulup bir de mola verdin mi alnında akan terleri silip, o soğuk sularla bir güzel yüzünü yıkadıktan sonra kana kana su içtin mi tüm yorgunluğunu atıyorsun. Kimbilir Kürdistan'ın her dağının ayrı ayrı güzelliklerini, zenginliklerini. Şimdi düşmanın ülkemizden çıkmak istememesinin sebeplerini ve bizim yapmamız gerekenleri artık daha iyi anlıyorum. Bu düşmana her karış toprağımızın bedelini ödettirmeliyiz.

3 Mayıs 1993, Pazartesi

Dağlarımızın doruklarında günler öylesine çabuk geçiyor ki, bu günlerin nasıl geçtiğini fark edemiyorsun. 1 Mayıs'ı özgür bir şekilde dağlarımızın doruklarında büyük bir coşku ve sevinçle kutladık. 1 Mayıs'ın bizim için anlam ve önemi başka, bugünde birleşen, bugünde dayanışan proleterlerin en iyi mücadelesini biz dağlarımızın doruklarında, elimizde kleşimizle, yoldaşlarımızla birlikte okuduğumuz işçi marşlarıyla ve savaşımımızla veriyoruz.

Dağlarımız gün geçtikçe öylesine güzelleşiyor ki, burada günlerin, haftaların, ayların nasıl geçtiğinin farkına bile varamıyorsun. Dağların doruklarında bir taraftan derin vadileri, vadilerin içinde bir çiçek kadar büyük ve güzel görünen ağaçlar izlerken, diğer taraftan da çok hassas olan bu döneme ne kadar kendimi hazırladığımı düşünüyordum. Çünkü kendimizi her yönüyle hazırlamak için her türlü imkan ve olanağı parti bizlere vermiş bulunmakta. Partinin başlatmış olduğu ateşkes düşmanı köşeye sıkıştırmış, elini kolunu birbirine bağlamış, ne yapacağını bilmez hale sokmuştur. Partimize "teröristtir" diyenler, "silahtan başka çözümden anlamaz" diyenlere en iyi cevaptır bu ateşkes. Düşmanın tüm yüzü ortaya çıktı. Bize silahlı savaşımdan başka seçenek bırakmayan düşmandır. Biz her türlü çözüme hazırız ve kendimize güveniyoruz. Bu ateşkese Newroz'da halkımızın uyması onun partisiyle, önderliğiyle nasıl bütünleştiğini gösteriyor. Bu ateşkes sürecinden yararlanarak birçok eksikliğimizi giderdik. Eğitimimizi daha da güçlendirdik. Örgütlendirmemizi daha da sağlıklı yaptık. Düzenlemelerimiz daha gerçekçi yapıldı. Son şekilleri verildi. Hemen hemen tüm gruplarımız alanlarına yöneldiler. Ateşkesin bitmesi halinde büyük bir saldırı ruhuyla düşmana yönelmek için hazır hale geldiler. Bu ateşkes sürecinde üç düzenlemeden geçtim. En son Xan Kûrkê takımında manga komutanı olarak görev aldım. Bu süreç çok önemli ve hassas, bir de bu hassas döneme girerken görev almam benim sorumluluğumu daha da artırdı. Ama önemli olan göreve hakkını vermek ve dönemin gereklerini yerine getirebilmektir. Ateşkesin bitmesiyle birlikte güçlü atılımlarla hem yeni bir dönem başlatılacak, hem de düşman öyle darbeler yiyecek ki ne yaptığını kendisi bile anlamayacaktır.

Kendi eksiklerimize yönelmek hem bizi güçlendiriyor, hem de zayıflıklarımızı ortadan kaldırıyor. Bazen eksikliklerini görmediğin zaman bir yoldaşın o eksikliğini belirtmesi ve bu eksikliğini gidermek için sana yardımcı olması oldukça mutlu ediyor insanı. Böylece yeni bir eksikliğini, yetmezliğini görüyorsun. Ayrıca bu eksikliğini ortadan kaldırmak için yoldaşından müthiş destek alıyorsun. Böylece bir taraftan güçlenirken diğer taraftan da, yoldaşlar arasındaki ilişkilerin samimiyetini, dürüstlüğünü daha iyi anlıyorsun. Zaten bizde yoldaş, arkadaşının eksikliğini giderendir, onu güçlendirendir. Biz böyle birbirimize yardımcı oldukça, birbirimize bağlılığımız, saygımız daha da artıyor. Biz eksikliklerimize yöneldikçe ve onları giderdikçe zafer bizimdir.

16 Mayıs 1993, Pazar

Şehitler ülkesi, cennet bahçesi, arslanlar diyarı ülkemiz Kürdistan'ın bir parçası olan ve her geçen gün daha da güzelleşen Özgürlük Vadisi'nde görevlere gidip gelirken etrafımda diz boyu büyüyen, yeşilliklere, rengarenk çiçeklere, derelerden taşan sulara, öten bülbüllere daha da aşık oluyorum. İnsan bu güzelliklere vuruluyor. Mayıs yağmurları, bu güzelliklere can katıyor, daha da güzelleştiriyor. Bir de göreve giderken yağmura tutuldun mu iliklerine kadar ıslansan da, sırtındaki yük ne kadar ağır olsa da, ne ıslandığın umurunda, ne yolun uzaklığı, ne de yükün ağırlığı. Noktaya nasıl vardığının farkında bile olmuyorsun. Yağmur altında yürümek, yürürken yağan yağmurla daha da güzelleşen doğayı izlemek, yağmur damlaları yeşillikleri değdikçe fabrikalarda yapılan o sahte kokulardan bin kat güzel otların, çiçeklerin kokusu seni harekete geçiriyor. Bu koku bize doping oluyor, tüm yorgunluğumuzu üzerimizden atmamızı sağlıyordu.

Kürdistan doğası hayattır. Yeni yaşamlar için en ideal doğadır. Bu doğanın sembolü, güzelliğine güzellik katan, onu düşmandan korumak isteyen bizim yoldaşlarımızdır. Doğamızda artık çıkan her türlü otu toplayıp yiyoruz. Bu nimetlerden günlerce, haftalarca, hatta aylarca hiçbir şey olmaksızın yaşayabiliriz. Erzaklarımız bol olmasına rağmen, doğadan topladığımız otlardan besleniyoruz. Her yemek yiyişimizde kesinlikle bu otlardan biri veya birkaçı soframızı süslüyor. Bu ayda gerillanın çay, şeker, un ve yağı oldu mu her yerde en güzel yemekleri yapar ve yer. Başka erzağa ihtiyaç duymaz. Var olan otlarla çok uzun bir süre yaşamına devam edebilir.

Düşmanın bu kış Özgürlük Vadisi'ne yönelmemesi, bombalarını buraya yağdırmaması bu doğanın böyle güzelleşmesine neden olmuştu. Bu güzellikler insanın özgürlük tutkusunu daha da artırıyor. Canlıların gittikçe çoğalması, ağaçtan ağaca kaçan sincaplarını, sabah erkenden cıvıl cıvıl öten kuşların çoğalması insanın yaşama duygularını artırıyor, yaşamı çekici kılıyor. Bu güzelim doğada tüm halkımızın özgürce yaşaması için bir an önce düşmana yönelmek, onun sonunu getirmek gerekiyor. Biz halkımızın kurtuluşu, ülkemizin özgürlüğü için bu kahpe düşmanla savaşırken, diğer taraftan da Kürdistan'ın güzellikleriyle bir an önce halkımızın özgürce kucaklaşması için düşmana daha amansız bir şekilde yöneleceğiz. Bu temelde kendimizi hazırlamalıyız.

Bütün bu güzellikler içinde arkadaşlarla gür ateşin etrafında savaş sorunlarımız hakkında tartışmak daha da bir anlam yüklüyor yaşamımıza. Yine yapılan sohbetler iç açıcı ve moral verici oluyor. Zaman zaman arkadaşlarla tüm Kürdistan'ın doğası hakkında konuşuyor, her birimiz bildiğimiz güzellikleri anlatıyoruz. Boş sohbetlerden kaçınıyoruz. Yaşamımız ne kadar güzel, ne kadar mutluyum, anlatamam. Gün gelir bu duygularımı en iyi şekilde anlatacağım, en iyi şekilde ifade edeceğim. Bu güzellikleri şiire dökmek istiyorum. Ama şiir yazamıyorum. Duygularımı şiirlere dökebilseydim belki çok daha mutlu olurdum.

25 Mayıs 1993, Salı

Alanımızda savaş hazırlıklarımız son hızıyla sürüyor. Alanımızın birçok yerinde üslenmemizi tamamladık. Gücümüz gruplara ayrılarak alanda üslenme çalışmalarını yaptı. Hemen hemen her stratejik tepeye hem erzak, hem cephane yerleştiriyoruz. Bu temelde hazırlıklarımızı tamamlarsak alanda olası bir savaşta gerillaya çok rahat geçebiliriz. Eğer gerilla savaşını doğru yürütürsek, düşman hem büyük darbeler yiyecek, hem de dayanamayıp geri çekilecek. Sürekli hareketliydik. Önümüze verilen görevleri yapmaya çalıştık. Sürekli hareketli olmak ne kadar güzel. Hareketsizlik ölüm gibi geliyor insana. Canımı sıkıyor, her zaman hareket halinde olmak istiyorum. Her yeri gezmek, her yeri tanımak ve her yer için savaşmak istiyorum.

Düşmanın operasyonları gittikçe yoğunlaşıyor. Amed başta olmak üzere düşman gerillalara ve halkımıza yönelimlerini artırmış. Tek taraflı ateşkes ilan etmemize rağmen düşman hiçbir olumlu adım atmazken, bize ve halkımıza yönelimlerini de artırmıştır. Eğer düşmanın bu yönelimleri böyle devam ederse, Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi, bizler kesinlikle savunma hakkımızı kullanacağız. Bu defa ona öyle bir karşılık vereceğiz ki, onu Kürdistan'da boğacağız. Tüm güçlerimiz Başkan'ın talimatlarını hazır bir şekilde bekliyorlar. Hepsi oldukça güçlendiler. Güçlerimiz hiçbir zaman kendilerini bu kadar donatmamışlar ve hazırlamamışlardı. Bundan sonra tek taraflı ateşkesin daha fazla devam etmesinin pek fazla anlamı kalmadı. Ateşkes kendisine atfedilen rolü oynadı. Bu ateşkesle Parti Önderliği'nin manevra kabiliyeti ortaya çıkıyor, düşmanını ne kadar gafil avladığını gösteriyor. Düşmanın Kürdistan'daki ve uluslararası alandaki siyasi üstünlüğü elimize geçti. Siyasi alanda saldırı fırsatı elimize geçti. Partimiz ortaya çıkan bu sonuçları en iyi şekilde değerlendirecektir. Askeri çözümde ısrarlı olan düşman ateşkese karşılık vermeyerek bir kez daha tarihi bir hata yaptı. Askeri olarak da çok güçlendik. Birçok açığımızı kapattık. Birçok yerde savaş hazırlıklarımızı tamamladık. Bundan sonra geliştireceğimiz askeri eylemlerimizle Kürdistan'da düşmanı silip süpüreceğiz. Ateşkes süreci bize her türlü hazırlık imkanını verdi. Eğer pratikte bu imkanları iyi değerlendirirsek, 1993 yılını zaferle kapatacağımız kesindir.

6 Haziran 1993, Pazar

Haziranların benim için anlamı bir başkadır. 2 Haziran'da bir yaşıma bastım. Doğum günüm 2 Haziran. Geçen sene bugün partiye katıldım. İzmir'de yurtseverlerin evinde kaldığım süre içinde halkın yaklaşımı, bize verdiği değer, daha dağa gelmeden önce bize moral gücü olmuş ve halkımız için daha kararlı bir şekilde savaşma ruhu, azmi yaratmıştı bende. İlk iki gün evinde kaldığımız Mardinli yetmiş yaşlarındaki yaşlı ninenin yurduna olan özlemi ve bu özlemin ateşiyle yanıp tutuştuğunu, yine bizimle konuşurken beklentilerini dile getiriyor, Kürdistan'ı ve çektikleri zorlukları anlatıyordu. O bana girdiği açlık grevini anlattıkça, polislerle olan kavgasını dile getirdikçe, ondaki vatan özlemini gördükçe bir an önce savaş ortamına girip halkımızın istemlerine cevap vermek istiyordum. Bu yurtsever aileleri gördükçe kendi kendime bu insanlara layık olacağım diyordum.

Yurtsever Mardin kitlesi içinde on gün kaldım. Hepsindeki mücadele azmi, yurtseverlikleri, partiye bağlılıkları, güvenleri beni duygulandırıyordu. Onlardan ayrılalı bir yıl oldu. Onların her geçen gün daha aktif mücadeleye katıldıklarına inanıyorum. Ben de halka, yurtseverlere ve yaşlı nineye layık olmak için daha çok çaba harcıyorum.

Son zamanlarda manga şeklinde hareket ediyoruz. Bazen değişik yerlere gidiyoruz, hemen hemen tüm alanı geziyoruz. Xan Kûrkê'de her şey bütün güzelliğiyle devam ediyor. Bir yürüyüşten sonra dinlenmek için konaklama yeri seçip, odun toplamak, koyu bir çay yapıp içmek, tüm yorgunluğu insanın üzerinden atıyor. Her şey burada çok güzel. Güzel olmayan tek şey sivrisinekler, her taraf sivrisinek dolu. Dinlenmemize izin vermiyorlar. Sürekli rahatsız ediyorlar. Önlem almaya çalışıyoruz. Üst üste sigara dumanıyla onları uzaklaştırmaya çalışıyoruz. Kefyeyi başımıza sıkıca sarıyoruz. Ateş yakıp duman çıkarıyoruz, ama hiçbiri fayda etmiyor, yine sivrisinek ısırıyor. Her yerimizden kanlar akıtıyorlar. Yürürken, ter içinde dik bir tepeye çıkarken bazen üç dört sivrisineğin boğazıma kaçtığı oluyor. Orada sinir sistemlerim bozuluyor, deli oluyorum. Keşke bu yaratıklar büyük olsalar da onlarla kavga edip, onlardan boğazıma kaçmanın intikamını alsam diyordum.

Havanın sıcak ve güzel olması bize banyo yapma imkanı veriyor. Uzun bir yürüyüşten sonra ter içindeyken üstündeki elbiseyle birlikte suyun içine dalıp banyo yapma, hem çok pratik, hem de çok zevkli. Düşman bu günlerde operasyonlarına devam ediyor. Arkadaşlar da cevap vermekten geri kalmıyorlar. Alanımızda da yavaş yavaş düşmana karşılık veriyoruz. Bu da bize moral veriyor.

Yeniden doğmak, bütün bu güzellikler içinde bir yaşıma basmak ve bu güzellikler içinde büyümek çok güzel. Yaşasın bizi ölüm uykusundan uyandıran, bize yeniden yaşama şansı veren, yaşama kazandıran Ulusal Önderimiz Başkan APO!

Sürecek

Abbas yoldaşın PKK 5. Kongresi'ne sunduğu özeleştiri raporu

"Önderliğin başarı çizgisinde gelişme yaratacağım"

Pratiğe ve örgüte benim yaklaşımım merkezileşmeyi, kolektifleşmeyi geliştirmediği gibi, partinin bu alanlarda yarattığı gelişmelere de zarar verdi. Benden başlamak üzere örgüt yapısında bireycilik, keyfiyet, her türlü liberal yaklaşım gittikçe gelişti.

Parti Önderliğimizin kongreye sunduğu raporlarda çok kapsamlı ve açık olarak belirttiği gibi, Kürdistan'da büyük iddialar beslemek ve amaçlar peşinde koşmak için tarihi fırsat ve olanaklar vardır. Bu ancak amaca bütünüyle bağlanmış ve kendini tepeden tırnağa görev adamı kılmış kişiliklerle başarılabilir. PKK'nin böyle tarihi ve yüce amaç peşinde koşuşunu, bunun başarılı bir tarzda sürmesini tehdit eden en temel husus, onun içinde yer alanların, onun mensubu olması gerekenlerin, taşıdıkları kişilik zayıflıklarıdır. Bu gerçeğin derin bilincinde olan parti ve Parti Önderliği, tarihi 5. Kongre'yi bu temelde örgütsel ve kişisel düzeyde kendini köklü düzeltme ve yeniden düzenleme süreci haline getirmiştir. Bunu gerçekleştiren örgüt, bundan sonraki süreçte başarıyla yürüyebilecektir. Bunu gerçekleştirecek kişi, bundan sonraki süreçte başaran bir kişilik olarak PKK saflarında yer alabilecektir.

Böyle tarihi bir süreçten geçerken, kendini gerçekçi ve derinlikli bir özeleştirel yaklaşımla köklü düzeltmek, gerçekten devrimci olmak isteyen herkes için zorunlu bir görevdir. Parti yönlendirmesi altında sürece ben de böyle yaklaşıyorum. Ve bu gerçeğin derin bilincine ulaşıp kendimde gereken düzeltmeyi yaparak, uzun süredir kopuk kaldığım parti pratiğine ve önümüzdeki zorlu ve yüce sürece kendimi tam olarak katmak istiyorum.

Geçen son sekiz yıl boyunca böyle bir özeleştirel süreci çok yoğun olarak yaşadığımı söyleyebilirim. Partinin eleştirileri ise daha baştan beri yoğunlaşarak günümüze kadar gelmiştir. Bu süreçte ben de eleştirel olduğumu ve kısmen de olsa özeleştirisel yaklaştığımı sanıyordum. Görünüşte bunun izleri belki de vardı. Ancak 3. Kongre sürecinin eleştiri gerçeğiyle karşılaşınca, deyim yerindeyse hayatımda yaşadığım birçok şoktan birini yaşadım. O kongreden beri geçen süreç, bu şoktan kurtulma ve devrimci yöntemle hastalığı tedavi etme süreci olmuştur. Bu süreçte, başta Parti Önderliği olmak üzere tüm arkadaş yapımızın bana yönelik çok yoğun, kapsamlı, eğitici ve düzeltici eleştirileri gelişmiştir. Bu eleştiriler özellikle son sekiz aylık süreçte ve kongre hazırlıkları içinde çok daha yoğunlaşmıştır.

Bütün bunlar temelinde baştan beri parti içinde yürüyüş tarzımı, parti gerçeği karşısında benim yaklaşımımın ve pratiğimin ne ifade ettiğini, partiyle neden tam bütünleşemediğimi, nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte ele alıp önemli tarihi süreçlerde pratikteki ortaya çıkış biçimleriyle ifade etmeye, tekrara düşmemeye çalışarak günümüz açısından önemli gördüğüm hususları öne çıkarmaya ve öyle bir özeleştirel yaklaşımla süreci kısaca özetlemeye çalışacağım. Parti Önderliği, Tartışma Klavuzu'nda; *"... Gizlenecek hiçbir haliniz yok, ukalalık edecek hiçbir dayanağınız yok. Örgüt içinde dürüst olmak, ama onun da üslubunu, yöntemini başarılı kılmaktan başka hiç kimsenin ne seçeneği var, ne de isteği, arzusu olabilir"* diyor. Böyle olduğunu sandığım ve bununla kendimi aldattığım zamanda işin böyle olmayan acı gerçeğiyle irkildim. Ve bu acıyı haddinden fazla yaşadım. Bir süredir yapmaya çalıştığım gibi, partinin açıklık ilkesini gücüm yettiğince derinleştirmeyi esas alacağım.

Yine Parti Önderliği, kongre platformuna yönelik olarak beni eleştirirken şunları belirtiyor: *"Siz mesafeyi biraz fazla açıyorsunuz gibime geliyor. Yani örgütün doğrularıyla veya örgütün gereksinimleriyle kendinizin havası, kendinizin özel gerçeği arasına bir liberalizm sürecini sokuyorsunuz. Liberal ele alma, doğrulara kendine göre yaklaşma diyebilirim. Örgütün ihtiyaçlarına ve emrettiklerine göre değil de, benim kişisel durumuma göredir diyorsunuz. İşte üslup yetersizliği de, tempo zayıflığı da sanırım buradan doğuyor. Birçok çalışma, pratikleşme tarzındaki eksiklik de buradan kaynaklanıyor. O da biraz bencillikten doğuyor, öyle artniyetle, kariyerizmle pek fazla ilişkisi yok. Bunun daha derinliğine birçok nedenleri olabilir. Belki de çocukluktan gelen bazı nedenleri vardır. Yetişme tarzı, büyüme tarzı, düşman etkileri, devrimcileşme süreci; bütün bunlar rol oynamış olabilir. Tabii bu da sonuçta partiye pahalıya mal olmuştur. Çünkü geniş yetkilerle donandın, çok önemli tarihi süreçlerle yüz yüze kaldın, büyük tarihi fırsatları değerlendiremedin ve kendini de muazzam zora soktun."*

Sadece bu kısa ama derin belirleme bile benim durumumu ifade etmeye yetiyor. Çok uzun süreden beri parti hareketi içinde yer almama rağmen, parti gerçeğiyle tam bütünleşmeyi sağlayamadım. Genel planda parti gerçekliği karşısındaki durumumu şöyle tanımlayabilirim: En fazla teorik çalışmaya katıldım, ancak benim çalışmalarım partinin müthiş incelik ve derinlik taşıyan görüşlerinin çoğunlukla subjektivizm ve dogmatizm içeren bir tarzda formüle edilmesi oldu. Parti ideolojisini kalıpçı formüller haline getirerek yazıya geçirdim. Geçmiş sürece baktığımda bu gerçeği şimdi çok daha iyi görüyorum. Politik açıdan durumum, çok büyük oranda çocuk kalmayı ve kısmen de uzlaşmaya açık olmayı ifade etti. Bunun büyük gerginliğiyle karşılaştıkça politik yaşama girmek istemediğimi ve politikadan kaçmaya çalıştığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Örgütsel açıdan yaklaşımlarım biçimci, şematik, gevşek, keyfi ve kendiliğindenci bir örgüt anlayışını içerdi. Partinin politik ve örgütsel mücadelesi karşısında durumum genel planda bir liberalizm çerçevesini aşmadı. Silahlı mücadeleye karşı olmadım, onu iyi ve gerekli buldum, destek olmak kabilinde çalışmalar da yaptım, ancak askerliği kendime görev edinmedim, kendime yedirmedim. Bu çerçevede, partinin askeri çizgisine gerçekte hiç girmedim. Askerliği ve savaşı hep başkalarının işi olarak gördüm. Ve onların yapmasını istedim. Ancak parti çizgisinde sağlam bir politik-örgütsel yaklaşımım olmadığı için, gereken askerliği kendim yapmadığım gibi, başkalarına da yaptırmadım. Pratik böyle olunca, sözle söylenen her şey, büyük iddia ve hedefler, parlak güzel sözler gerçekten bir denge olmaktan başka bir şey ifade etmedi. Elbette bütün bunlar ileri kadro yapısı içinde parti ve mücadelenin önemli görevleriyle yüz yüze olunduğu koşullarda ortaya çıktı ve ahlaki açıdan bile kabul edilmeyecek düzeyde partiye ve mücadeleye zararlar verdi.

Bu durumum, baştan beri içinde yer almama rağmen, parti gerçeği karşısındaki konumum, biraz içinde, biraz dışında, söz kısmında içinde, işin esas kısmında dışında oldu. Devrimden kopmadan, keskin söyleme dayanarak devrimin sahibi olduğumu savundum, ancak onun esas olan taktik uygulaması karşısında ise, dışta olmayı ifade ettim. Gerçek anlamda parti mücadelesi içinde bir taktik kişilik olamamayı yaşadım. Böyle olamayan, geniş kesimin çeşitli özelliklerini taşıyan bir kişilik olarak ortaya çıktım. Parti Önderliği bu özellikleri ortayolcu olarak tanımladı. Ve çok geniş bir biçimde izah etti. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, önderliğin ortayolculuk üzerine yaptığı değerlendirmelerde kendimi gördüm ve onları inceledikçe anlamaya ve aşmaya çalıştım.

Parti mücadelesi içinde benim böyle özellikler göstermemi koşullandıran ve belirleyen etkenler nelerdir? Özeleştiri, bunların doğru tespit edilmesi ve aşılması anlamına geliyor. Çok uzun süreden beri ben de kendime bu soruyu soruyor ve parti çözümlemelerinden aldığım güçle cevaplar vermeye çalışıyorum.

Bu konuda Parti Önderliği'nin Ekim 1994'te kapsamlı ve derin çözümlemeleri (**İlk İsyandan Halk Savaşına, Kürt Kördüğümünün Çözülüşü**) benim için oldukça etkili oldu. Ailenin kişilik üzerinde etkili olabileceğini kabul etmiyordum. Bana göre, bir kişinin yaşamında, bilinçli yaşama katılımda edindiği ve istediği özellikler belirli etkide bulunabilirdi. Bunun dışındakiler sadece değiştirilebilecek etkide bulunabilirlerdi. Bu görüş yanlış değildir ve hala da doğru olduğuna inanıyorum. Ancak bunun yetersiz olduğunu da anlıyorum. İnsanın bilinçli yaşama katıldığı süreçteki çevresinin ve gördüklerinin belirleyici etkide bulunabilmesi için, her türlü tutuculuğa karşı savaşarak sürekli bir eğitimi ve köklü bir dönüşümü yaşaması gerekir. İşte ben bu gerçeği pek fazla göremedim. Böyle bir eğitimi esas almadım. Her türlü basit, yüzeysel yaklaşımla, gördüğüm zayıflıkları aşacağımı ve eğiterek kendimi güçlendireceğimi sandım. Pratik yaşam bunun öyle kolay olmadığını ve kolay sanmanın bir yanılgı olduğunu gösterdi.

Parti Önderliği'nin aile ortamındaki yaşamı ve mücadelesi sırasında gösterdiği özelliklerle, daha sonra politik-örgütsel mücadele sürecinde gösterdiği özelliklerin büyük benzerliği ilginçtir. Bunları ortaya koyan değerlendirme, kendini tanımak ve tanımlamak isteyen herkes için en canlı materyal durumundadır. Bir süredir değerlendirmeler çerçevesinde kendi geçmişimi yeniden irdelemeye ve daha yakından anlamaya çalışıyorum. Önderliğin değerlendirmeleri ile kıyaslayınca zayıflığın nerede olduğunu ve aile ortamının ne denli kötü özellikler verdiğini daha iyi anlıyorum. Örneğin; ben de, küçükken hep haksızlıklara karşı oldum ve karşı çıkmaya çalıştım. Ancak bu konudaki mücadele tarzım ve sonuçlandırma biçimim bağımsız ve özgür bir kişiliği geliştirecek özelliklere sahip değildi. Vurup koparmayı değil de, karşıdakini acındırmayı içeriyordu. Hala doğruluğuna tam emin değilim. Ancak mücadele içindeki durumumun ve gösterdiğim özelliklerin, bu küçüklükteki özelliklerle benzerliğini kurmamak da mümkün değil. Aileden zayıf özelliklerle yüklü olarak yetiştirildiğim kesin. Zaten ailenin kendisi de böyleydi. Ben büyüdükçe biraz çeliştim ve mücadele ettim. Ancak, bu mücadele o etkileri kıracak düzeyde şiddetli ve kalıcı değildi. Aileden edinilen bu zayıflıkları tam aşmak için sonra da yeterince mücadele etmedim. Okula giderken, devrime katılırken biraz mücadele ettim, ancak bu keskin ve köklü değiştirici değildi. Devrimci mücadele içinde ve ağır görevlerle yüz yüze geldikçe bu durumu, taşıdığım zayıflıkları daha çok hissettim ve gördüm. Ancak ölçüde doğru bir tarzda yeterli mücadele etmedim. Elbette bu zayıflıkları aşabilirdim. Bir kısmını aşsam da bütünüyle bu zayıflıkların üzerine gitmedim, gitmek istemedim. Birçoğu derin alışkanlıklar haline gelen bu zayıflıklarla birlikte yaşamayı tercih ettim. Hatta devrimci mücadele içinde zayıflıklarımı ve bu tarzda görevlere yetmediğimi hissettikçe; bunun mücadeleye zarar vereceğinden ve partinin zarar göreceğinden korktum. Zarar vermesin diye arayıp bulduğum yol devrimci yol olmayınca, bu durumdan mücadele daha çok zarar gördü. Zayıflıklarla birlikte yaşama, zayıflıkları açığa çıkarma ve üzerine gitme gücünü gösterememe, bana da partiye de büyük zararlar verdi. Askeri olmayan, keskinlikte ve kavgacılıkta zayıf, duygusal olan kişilik böylece kemikleşti.

Aile zorbela kendini yaşatan bir köylü ailesiydi. Böyle bir aileden egemenlik özellikleri değil, zayıflık, tutuculuk, darlık gibi özellikler edilebilirdi. Var olduğu kadarıyla yönetim özellikleri edinme ve egemen sınıf düzenine angaje olma, okul sürecinde gerçekleşti. Yatılı öğretmen okulunda okudum ve düzenin iyi bir öğretmeni olarak yetiştirilmeye çalışıldım. Uzun okul süreci düşünce yapımda önemli değişikliklere yol açtı. Kemalist düşünceyle böyle karşılaştım ve çalışkan bir öğrenci olarak bu düşünceyle tam donanmak için elimden gelen çabayı harcadım. Bu sürecin köy ortamıyla uzlaşması kadar aileden edinilen özellikleri derinleştirdim. Köy ortamıyla çelişmesi kadar da mücadele ettim. Bu, az bir çatışma değildi. Ancak çatışılan yönler basit olanlar, birbirini destekleyenlerse esas olanlardı. Böylece birçok yönüyle kemalizme karşı olan, zayıf bir köylü ailesinde ilk şekillenmesini yapan kişilik, okul sürecinde aile ile çatışarak kemalizmle donanma ve egemen düzenin sağlam bir temsilcisi olma yönünde yol aldı. Bende gözüken egemen sınıf özellikleri, bütünüyle bir okul sürecinin ürünüdür. Kendisine göre biraz çalışan yanım ise, köye dayanır. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim; TC'nin var olan bütün okul düzeylerini okudum, ancak yaşamımda okuma-yazmayı kullanma dışında bu okullardan öğrendiklerimin hiçbir faydasını görmedim. Tam tersine devrimci siyasal yaşam önünde okullardan öğrendiklerim hep engel oluşturdu. Zayıf, tutucu, dar köylü özellikleri, okul sürecinde şematik, kalıpçı, yaşamdan kopuk bilgiye sahip olunduğu için lafazan ve demagojik özelliklerle beslendi. İki süreç boyunca, bireyci, kendini esas alan bu kişilik özelliği, şekillenme imkanını buldu. Okul sürecinde edinilen bu özelliklerin daha sonraki devrimci süreç üzerinde önemli yansımaları oldu. Köylü ailesi, kemalist öğretmen okulu ve PKK devrimciliği gibi üç çelişik olgu içinde kendini bulan kişilik, devrimci pratik karşısında son derece çelişkili, muğlak ve ikircikli bir yapı arzetti.

Solculukla tanışmam da bu okul sürecinde başladı. Aile çevresine göre M. Kemal'in okulunda okumak solcu olmak demektir. Bu nedenle okula gitmeye başlayınca doğal olarak solcu diye adlandırıldım. Bu adlandırmayı ben de benimsedim ve solculuğu da kemalist solculuk olarak benimsemeye başladım. 1970'lerin başında gelişen hareketli siyasal ortama aktif olarak katılmadım, ancak yeni büyüyen bir genç olarak duygu ve düşüncelerimi bu ortam şekillendirdi. Bir yandan içinde okuduğum okul gerçeği, var olan öğretmen hareketi üzerimde etkide bulundu. Bu durumda Ankara'da üniversteye gittim ve yeni arkadaş çevreleri edinerek gençlik hareketine katıldım. Bu yeni çevre ve devrimci gençlik mücadelesine katılış beni Kürdistan'a ve PKK hareketine götürdü.

Burada şu hususların üzerinde durmak gerekir: Solcu öğretmen hareketine ve 1970 devrimci gençlik hareketine, bunları ifade eden örgütlere ve kişilere sempati duydum, ancak hiçbirinin içinde yer almadım. Ciddi bir ilişkim de olmadı. Örgütsel ilişkiye girdiğim ilk ve tek hareket PKK oldu. İkincisi; devrime gençlik hareketi içinde ve devrimci gençlik mücadelesinde katıldım. Bu yaklaşım bende uzun süre devam etti. Bu durum, bir yandan düzenle olan bağları tümden koparmamak, bu bağları korumak anlamına geliyordu. Bu da devrime zayıf katılmayı, büyük iddia ve amaçla katılmamayı, daha baştan dev-

Çalıştığıma göre partiye iyi hizmet ediyor ve parti dışına düşmüyorum diyordum. Oysa çalışmalarım örgüt ve mücadelenin esasları üzerinde değil, çoğunlukla tali işlerde yoğunlaşıyordu. Çalışma tarzım, koparıcı, kazanımcı, başarılı olmaktan uzaktı, çoğunlukla yüzeysel ve sonuca gitmeyen nitelikteydi.

rimci öncülükte iddialı olmamayı ifade eder. Üçüncüsü; PKK'ye, sahip olduğum arkadaş çevresiyle ilişkilerim içinde katıldım. Arkadaş çevresi olmanın yarattığı duygu ve düşünce yaklaşımını çok uzun süre yaşattım. Kuşkusuz devrim ve partiye bu tarzda gelmek suç değildir, ancak resmi siyasal parti olunduğu dönemde bu yaklaşım aşılmazsa felaket getirir. Çünkü, bu yaklaşım ve katılım, aileci, akrabacı yaklaşımlar gibi siyaset ve örgüt ilkelerine göre katılmayı, yani doğru üye olmayı önler, dıştalar. Parti Önderliği'nin gerektirdiği siyasal ve örgütsel bağ yerine başka bir tür bağlılığı geçirir ki, o da partiyi parti olmaktan çıkarır. Partiye başka tür, siyaset dışı katılım ölçülerini dayatmak anlamına gelir. Parti içinde yaşadığım ağır duygusal, resmiyet dışı, göreve ve kurala gelmeyen, keyfine göre hareket eden tutum ve yaklaşımlar böyle bir katılımı ölçü almaktan kaynaklanmıştır. Buna bir de Kürt olmama eklenince, uzun süre, hatta 3. Kongre'ye kadar parti içinde olma, ama ona bir destekçi gibi katılma durumu, neredeyse egemen yaklaşım oldu. Bu husus, partiye katılım biçimi, ölçüler çok önemlidir ve doğru katılım yapmamak partiyi en çok zorlayan durumdur. Bu gerçeği çok sonra öğrendim. Yarım katılımla da partili olunabileceğini sandım. Bu da partiye ve mücadeleye ciddi zararlar verdi.

Parti Önderliği ile 1973 güzünde tanıştım ve PKK'nin ideolojik gruplaşması içinde yer aldım. Bu tanışma ve yer alış, o zamana kadarki bütün yaşam yaklaşımlarımda bir değişime yol açtı. Elbette bu da kolay olmadı ve epeyce sancılı gerçekleşti. Parti Önderliği 1974 kışında, "Kürdistan'da savaşır mısın?" dediğinde, bu sözün anlamını yeterince anlayacak durumda değildim, ancak böyle savaşır duruma gelmek de olmamalıydı. İdeolojik gruplaşma sürecine normal katıldım. Sınırlı olan pratik işler yanında, okuyup tartışma ve kendini eğitme çalışmaları içinde belli bir teorik bilgilenme düzeyini yaşadım. Ancak bu sürece de etkin bir propagandacı olarak katılmadım. Bunda Kürdistan'a yabancılığımdan ziyade, devrime zayıf katılmam esas rolü oynadı. Daha bu dönemde çalışmalara yaklaşımım, yaratıcı ve alan açıcı değil, var olanı etrafında düzenleyici ve idare edici nitelikteydi. Devrimci gelişme süreci ilerledikçe bu durum daha çok belirginlik kazandı ve ben, yayın faaliyeti gibi, devrimci çalışmanın nispeten daha hafif alanında yoğunlaştım.

Ne kadar yetersiz de olsa ideolojik mücadele sürecine yine de herkes eleştirisiz katılabiliyordu. Bir önderliksel hareket olarak, baştan itibaren merkezi bir yönetim olsa da, devrimci çalışmanın bu döneminde herkesin katılımı kendi istediği çerçevedeydi. Çünkü örgüt ve ilke bağlarının gelişmediği ve politik-pratik mücadelenin yoğunlaşmadığı bir dönemdi. Hareketin politik ve örgütsel gelişiminde Parti Kuruluş Kongresi çok önemli bir dönemeci oluşturdu. Parti Önderliği'nin kongrede belirttiği gibi, böyle bir toplantı ve partileşme, yaşanan politik ve örgütsel gelişmenin dayatması temelinde ortaya çıkıyordu. Bu toplantı ile birlikte resmen parti kuruluşuna karar veriliyor ve eskinin grup düzeninden resmi örgüt düzenine geçiliyordu. Bu toplantıya katılan az sayıda insandan biriydim. Ancak toplantı yapma ve parti kurmanın genel heyecanından öteye yapılanlar hakkında ciddi bir bilince ve hazırlığa sahip değildim. Zaten katılımım da bu çerçevedeki bir izleyicilikten öteye geçmedi.

Parti ve devrimde görev üstlenip rol oynama olayı esas olarak bu politik örgütsel gelişme döneminde ortaya çıkmaya başladı. Hareket genişliyor, sömürgecilik ve uşaklarıyla mücadele şiddetleniyordu. Böyle bir mücadele ancak devrimci bir parti örgütlenmesiyle verilebilirdi. Yine kitlelerin gittikçe artan katılımları da öncü örgütlenmeyi ve kitlelerin örgütlenmesini zorunlu kılıyordu. Böyle bir süreçte devrime katılan kitleleri örgütlemek ve gittikçe şiddetlenen savaş içinde yönetmek, bunu başarabilmek için de profesyonel bir parti militanı olarak kendini düzenlemek, her devrimci için vazgeçilmez bir görev durumundaydı. Böyle bir sürece resmi düzeydeki en ileri görevliler arasında katıldım. Her türlü olanak ve muazzam kitlesel gelişme vardı. Hilvan-Siverek direnişi, büyük bir devrimsel patlama yaratmıştı. Koşullar böyle elverişli olmasına ve görevler kendini dayatmasına rağmen, görevler bir yanda biz bir yanda kaldık. Kitle hareketi gelişip kendine öncü örgüt istedikçe, öncü olması gereken bizler, eridik. Devrimci mücadele gittikçe savaş doğrultusunda gelişip kendine komutan istedikçe, biz, askerliği kendimize yaklaştırmayıp, sadece basit pratik işlerle uğraşmak ve bu temelde izlemekle yetindik.

Resmi örgütlenme ve politik mücadele sürecinde en ileri görevlerle yüz yüze olmama rağmen, bu görevlerin üzerine yürümedim. Öncü parti militanı olmayı ve partinin askeri çizgisini, komuta çizgisini kendime esas almayı istemedim, bu görevlerin gereğini kendime yedirmedim. Gelişen hareket ve mücadeleye öncülük etmekten çok uzak bir konumda seyretmeyi esas aldım. Kendi görevim olmasına rağmen, öncülüğün yerine getirilmemesi nedeniyle hareketin gelişemediğini ve darbe yediğini gördükçe, içinde bulunduğum duruma bir öfke gelişti, ancak kendimi doğru devrimci çözüme yöneltmedim. Neden bu böyle oldu? Bu, benim devrime ve partiye katılımıma bağlı bir olaydı. Partiye ve devrime iyi niyetli arkadaşlık ilişkileri çerçevesinde ve destekçi düzeyinde katılan birinin bu özelliklerine, bir de uzun grup döneminin amatör çalışma alışkanlıkları eklenince, ortaya bu çıktı. Benim katılımım parti ve devrime bağlılığı, hem de müritçe bağlılığı ve onlarla birlikte yaşamayı içeriyordu. Ama parti ve devrime öncü bir militan olarak katılmayı, onların gerçekleştiricisi olmayı içermiyordu. Kendime ve katılımıma biçtiğim statü buydu. Bundan ileri bir düzeyde devrime katılmak, kendimi eğiterek devrimci görevlere profesyonel bir kadro gibi sahip çıkmak gibi bir amacım ve yönelimim yoktu. Kendimi o düzeyde devrime ve devrimci görevlere vermedim.

Bizim öncülük görevlerini yerine getiremeyişimiz Parti Önderliği'ni yeni arayışlara yöneltti. Yetersiz olan öncü kadronun eğitilmesinde yurt dışının kullanılması gündeme geldi. Bu süreçte egemen düzen 12 Eylül faşist-askeri darbesine yönelip devrimci hareket üzerine tüm gücüyle gelince, var olan örgüt güçlerini toparlama ve eğitme, bunun için kısmi geri çekilme gerçekleşti. Bu süreci yaşayan belli bir parti kadrosu içinde ben de yer aldım. Sürecin özelliği toparlanmak, yaşanan gelişmeleri değerlendirmek, siyasi ve askeri eğitimi derinleştirerek, öncü kadrodaki yetersizliği gidermek ve böylece düşmana karşı savaşın gerektirdiği hazırlıkları yapmaktı. Parti Önderliği'nin çok yönlü ve yoğun bir çabayla yürüttüğü bu çalışmalara, biraz aktif olarak katıldım. Teorik çalışma, eğitim vb. faaliyetlere yatkındım. Ayrıca 1979 kitle kabarışını ve bunun karşısında çözümsüzlüğümüzü, öncü görevinin yerine getirilmemesinin nelere yol açtığını şiddetle yaşamıştım. Yetersiz de olsa bu durumu değerlendirebiliyordum. Bu noktada Parti Önderliği'nin yaptığı değerlendirmeleri ve öncüye yönelik eleştirilerini biraz anlayabiliyordum. Yeniden okuma ve araştırma yapma fırsatı da bulmuştum. Bütün bunlar, bende belli bir düşünsel gelişmeye yol açtı. Yürütülen faaliyetler de esas olarak eğitim çerçevesinde olduğu için, bu faaliyete aktif katılımım ortaya çıktı. Yaşadığımız sorunları ve çözüm yollarını düşünce düzeyinde belli ölçüde görebiliyordum. Öncülük görevlerine sahip çıkılması gerektiğini farkediyordum. Ciddi tutuklanmalar yaşanmış, öncü kadro zayıflamıştı. Var olanların bir kısmı yönünü devrim kaçkınlığına açıktan çevirmişti. Böyleleri görev üstlenmek ve yapmak yerine, bulundukları yerlerde işleri çıkmaza sokuyorlardı. Partiden yana arkadaşlarsa dönemin özelliklerini ve görevlerini, Parti Önderliği'nin eleştiri ve çağrılarını anlamıyorlar, kendilerini daraltarak öncü kadro görevlerinden geri çekiyorlardı. Bu tutumun doğru devrimci tutum olmadığını görüyor, bunu aşarak öncülük görevine sahip çıkılması gerektiğini düşünüyordum. Düşünce düzeyinde bunun doğru olduğunu çıkarıyordum. Ancak bunun pratik gereklerini yerine getirip getiremeyeceğim konusunda kuşkuluydum. Zira yaşadığım düşünsel gelişmeye denk bir pratik-örgütsel hazırlığı yaşamıyordum. Bu da öğrendiklerimi yaşamdan kopuk, kitabi bilgi düzeyinde bıraktı. Düşüncede doğru devrimci tutumun ne olması gerektiğini görme, ama pratikte kendini hazırlamama, kendini vermeme, kendine yedirmeme, pratikte başarılı olup olamayacağına kuşkulu bakma, ortaya çelişik bir durum, ikircikli bir tutum çıkardı.

Partinin örgütsel önderlik düzeyinde yaşadığı bu durumun üzerimde etkileri oldu. En başta beni çok öne çıkardı. Pratik görevlerle böyle yüz yüze gelmem bende ürküntü ve çekingenlik yarattı. Yine öncü kadronun partiye ve mücadeleye doğru sahip çıkması, bende sahipsiz kalan partiye sıkıca sahip çıkmak gerektiği gibi bir duygu yarattı. Görevlere sahip çıkmasalar bile, parti hakkında karar verecek güç olarak eski yöneticileri, kadroları gördüm. Bu yeni kadroları örgütlememe ve sorumluluğa ortak etmeme gibi bir pratik sonuca yol açtı ve arkadaşlar tarafından, "kadrolara güven duymuyor" diye eleştirildi. Ayrıca düşünsel düzeyde belli gelişmeler yaşasam da; parti ve devrime katılım ölçülerim pek değişmedi. Tam tersine yaşanan açık kaçkınlık, sorun yaratma vb. durumlar benim ölçülerimi daha da pekiştirmeme yol açtı. Kendimi önümüzdeki görevlere göre ölçme ve hazırlama yerine, çevredeki bu tür kişilere göre değerlendirme yanılgısını yaşadım. "Onlar bu durumla devrimden uzaklaşıyorlar, ben bu duruma düşmüyorum, düşmem, o halde iyi ve yeterliyim" dedim. Bu durum beni, kendini yeterli görme gibi bir tutuma götürdü ki, pratikte böyle olmayan durumlarla karşılaşınca geri adım atıp kendimi daralttım. Ayrıca döneme yaklaşımda ölçüyü böyle alınca, partiye müritçe bağlılık yaklaşımı daha da perçinleşti. Bu da dönemin görevlerine göre, taşınan zayıflıkların üzerine gitme ve onları yenip güçlülük yaratma yönelimini önledi. Nitekim pratik karşısındaki zayıflıklarımı ve hazırlıksızlığımı belli bir ölçüde görebiliyordum. Bunların üzerine gidip güçlenme yaratacağıma, kendime partiye bağlı kalıp kalmamayı ölçü aldım. Görevlerin sahibi olmayı içermeyen ve çoğunlukla apolitik yönler taşıyan bir bağlılık yaklaşımı ile doğru yolda olduğuma, iyi partili olduğuma kendimi inandırdım. Bunun nasıl bir gaflet durumu olduğu, politik, örgütsel ve askeri ilişkiler açısından neyi ifade ettiği daha sonraki pratikte açıkça ortaya çıktı.

Bu durumun parti karşısındaki ilk ortaya çıkışı 1983 yaz sonunda oldu. Parti Önderliğimizin belirttiği gibi, doğru bir önderlik olsaydı, 15 Ağustos Atılımı'na bu dönemde başlanır ve hem de mevcudundan kırk kat daha güçlü yapılabilirdi. Bunun için esasta olumlu, basit düzeyde ise olumsuz veriler vardı. Pratik çalışma alanlarına gruplar gönderilmiş, üç ayı aşkın süre hazırlıklar yapılmıştı ve ikinci adımın eylemsel çıkış olması gerekiyordu. Bu hem planımızda vardı, hem de bilinebilecek bir olguydu. Ama mevcut hazırlıklar ve bilgiler birleştirilmemiş ve ayrıntılı hareket planları haline getirilmemişti. Bu, pratik içinde ve uygulama sırasında yapılabilirdi. Bense, pratik iş yapmayı ve askerliği kendime esas almadığım ve başkalarının yapacağı işler olarak gördüğüm için, pratikte çözümlenecek işlere pratiğin dışında yaklaşmaya çalıştım ve mevcut bilgi yetersizliğini bahane yaparak kendimi aldattım. Baştan beri devrime politik-askeri öncülüğe katılmama biçimindeki yaklaşımım burada kendini açıkça gösterdi. Burada başka birçok etken olsa da, esas olarak devrimci pratiğe oportünist yaklaşım vardı. Bu devrimle birlikte yaşamak ve çalışmak isteyen ancak devrimci çizginin uygulanma esaslarına, inceliklerine, zorluklarına kendini katmayan, bir bütün olarak çizginin gereklerine kendini vermeyen ortayolcu bir yaklaşımdı. Daha iyi anlaşılması açısından şunları söyleyebilirim: O dönemde bu tür hususları, nelerin yapılması gerektiğini hem kendimle hem de arkadaşlarla çok tartıştım. Partinin devrimci çizgisine göre ikinci adımın atılması gerekir diyordum. Ancak pratik hazırlıklar bunun için yeterli midir konusunda endişeliydim, net değildim. Çünkü bilgim yoktu, mevcut örgüt düzenimiz ve çalışma tarzım bana bu bilgiyi vermeyecek durumdaydı. Bir alandan girip, gereken adımı atmak mı doğru olur diye düşündüm. Ancak devrime buna göre katılmamıştım, peşinen ben askerliği zaten yapamam diyordum, bunu parti de biliyor ve benden bunu istemez diye düşünüyordum. Elbette o dönemde başka birçok etken de vardı, ancak devrimci taktik çizgiye girmeyen, savaştan ürken bir yaklaşımdı bu. Eğer kendimi eğitip hazırlamış olsaydım ve devrimci pratiğe doğru katılmak isteseydim, uygulanma başarısı ne olursa olsun, yerinde ve zamanında devrimci pratik açısından gereken taktik adımı atabilirdim. Partiye ve devrime katılış biçimime göre bunu yapacak ben değildim, başkalarıydı. O halde başkalarına yaptırmalıydım. Bu çerçevede birçok arkadaşla tartıştım, ne yapılması gerektiğine çözüm bulmaya çalıştım. Konuştuğum arkadaşlar bunları anlamaktan da uzaktılar. Onları bu hususları anlama ve uygulama noktasına getiremedim. O koşullarda ancak doğrudan pratik öncülükle bu yapılabilirdi. Böyle bir öncülüğe girilmeyince ve yeterli bir örgüt düzeni de yaratılmayınca, çizginin gereklerini başkalarına yaptırmam mümkün olmadı. Bunun sonucunda "işler iyi yapılmıyor" eleştirisini yapmaktan öteye gidemeyen bir güçsüzlüğün içinde kaldım. 1983-1986 dönemindeki pratik uygulamalar ve yönetim gerçeği hep böyle oldu. Partinin dayatmalarıyla, gecikmeli olarak bazı pratik adımlar atıldı ve bu adımlar derinleştirilip sürdürülmeyerek, yarım ve güçsüz kaldı.

Şubat 1984 Merkez Komite toplantısında Parti Önderliği kapsamlı değerlendirmeler yaptı. İçinde bulunulan durumu eleştirdi ve devrimci pratiğin nasıl geliştirilmesi gerektiğini ortaya koydu. Ancak benim hiç anlamadığım toplantılardan bir tanesi bu oldu. Çünkü anlamak istemedim, anlayacak durumda değildim. 1983 yaz sonunda gereken pratik adımı atamamış, kendimi pratik karşısında geri çekmiştim. Ağır pratik görevler dayatılınca 1980-82 döneminde düşünce düzeyinde edindiğim "geri çekilmek doğru değildir, devrimci tutum öncülük görevine sahip çıkmayı gerektirir" anlayışından geri adım atmaya, başka türlü de olabileceğine kendimi inandırmaya başlamıştım. Bunu Mayıs 1984'te Parti Önderliği'ne yazdığım bir raporda teori düzeyine çıkarmaya çalıştım. Raporda "bilmek ve yapmak" üzerine epeyce edebiyat yaptım. Bilmek ve yapmanın aynı şey olmadığını, bilinen şeylerin aynen yapılamayacağını, nelerin yapılması gerektiğini bilmeme rağmen, bunları zamanında yapamadığımı izah etmeye çaba harcadım. Kendi pratiğimi bu saçma düşünce ile izah etmek ve kabul edilir kılmak istedim. Bu, öncülükten, öncülüğün gerektirdiği devrimci pratik görevlerden kaçmaya kılıf uydurma anlamına geliyordu. Bir şeyi yapabilmek için önce onu bilmek gerekiyordu ve bilmek önemli bir avantaj, bir başlangıçtı. Bir şeyi bildikten sonra onu yapmak artık bir istek sorunuydu, istenirse yapılır, istenmezse yapılmazdı. Pratik öncülükte yürüseydim, belki uygulama hatalarına düşerdim, ama doğru devrimci çizgide bir pratik yürüyüşün de sahibi olurdum.

15 Ağustos Atılımı ve savaşın gelişimi bundan sonra oldu, ancak bu, partinin dayatmaları ve örgütün hazır hale gelmesi temelinde ve bir yıl gecikmiş bir durumda yapıldı. Zaten örgütün, başkalarının bunu yapmasına karşı değildim, ben de istiyordum, yapılmasına katkı da sunuyordum. Benimki pratik öncülük görevine sahip çıkmak gerektiği noktasındaki doğru devrimci anlayıştan 1983 güzünden itibaren uzaklaşmaya, başka türlü devrimciliğin de olabileceğine dair kendimi inandırmaya, kısaca devrimci öncülük görevlerinden kaçmaya başlamıştım. 15 Ağustos Atılımı sürecinde böyle bir yaklaşımla yürütülen örgüt çalışmaları, ya aşırı şematik oluyor, ya da belli bir görev bölümünü kesinleştirmeyen muğlaklıkta kalıyordu. Bu da, örgüt gücünü boşlukta bırakıyor, yeterince pratiğe yansımasını önlüyordu. Bu yaklaşım nedeniyle parti kolektivizmi içine kendimi girdiremedim. Ne Parti Önderliği karşısında doğru bir örgütsel konum tutturabildim, ne de parti kadrolarıyla işleyen bir işbölümüne ulaşabildim. Üstlendiğim görev gereği kadrolara yardımcı olmam gerekirken; bunu yapamadım. Eski arkadaşları yeterli bir pratik çalışmaya çekemediğim gibi, yeni arkadaşlarla da gerçek bir merkezileşme yaratamadım. Pratiğe ve örgüte benim yaklaşımım merkezileşmeyi, kolektifleşmeyi geliştirmediği gibi, partinin bu alanlarda yarattığı gelişmelere de zarar verdi. Benden başlamak üzere örgüt yapısında bireycilik, keyfiyet, her türlü liberal yaklaşım gittikçe gelişti. Geri çekilme sürecinde başlayan tekleşme bu dönemde her bakımdan belirgin hale geldi. Bu durum benim çalışma tarzımın bir sonucu olduğu gibi, aynı zamanda denetimi azaltarak keyfiyete imkan tanıyordu. Bu, özellikle pratik öncülük görevinden kaç-

maya fırsat veriyordu.

Bu dönemde yaşanan önemli bir olgu da provokasyon hareketiydi. Geri çekilme sürecindeki ruh halinden başlayarak gelişen ve 2. Kongre'de kendini göstermeye başlayan Semir-Süleyman provokasyonu, bu pratik çalışma döneminde kendini açığa vurarak, pratik mücadeleyi sabote etmeye yönelmişti. Partiye katılış ve yer alış tarzım gereği (müritçe bağlılık ve destekçi yaklaşım) bu tür eğilimlerin hep karşısında oldum ve bunları farkedebildim. Fakat bunlara karşı mücadelede başarılı olamadım. Bir kez bunlara karşı mücadelede başarılı olabilmek için doğru ve başarılı bir taktik uygulama gerekirdi, bu tür eğitimleri altetmenin en etkin yolu buydu. Ben böyle öncü bir pratiğin sahibi olmadığım gibi, geri dönüp bunlarla uğraşmayı adeta kendime iş edindim, bunları pratiğin önüne geçirdim. Bu da örgütü geriye çekti. En çok uğraşmama rağmen, türetilen iç sorunlara çözüm getirmediği gibi, iç didişme ve dedikodunun daha da yaygınlaşmasına yol açtı. Bu tür provokatif eğilimlere karşı tutum ve mücadelede ciddi yöntem hatalarına düştüm ve bunlar da zarar verici oldu.

Her küçük ayrılık, eğer üzerine gidilip giderilmezse büyük ayrılıklar haline gelebilir. Her küçük tepki, eğer doğru bir yaklaşımla giderilmezse, gittikçe büyüyebilir ve protestoculuk halini alabilir.

Olaylar karşısında tez canlı olma ve hemen basit tepki gösterme gibi bir özelliğim var. Önderliğe karşı doğru bir siyasal yaklaşıma sahip olamayışıma karşın, önderliğin eleştirilerine karşı tepki hissetmemeye çalıştım hep. Özellikle örgüt bilincim geliştikçe ve devrimci görevlere sahip çıkmak gerektiği düşüncesini kendimde ilke edindikçe, Parti Önderliği'nin eleştirilerini siyasal ve örgütsel düzeyde algılama ve anlamlandırma durumum arttı. Bu da önderliğin eleştiri ve değerlendirmelerinden sonuçlar çıkarmayı ve uyumlu olmayı ifade ediyordu. Devrimci pratik karşısında zayıf kaldıkça ve öncü görevden geri adım attıkça, önderliğin eleştirilerini doğru anlamlandıramama ve duygusal yaklaşma durumum gittikçe gelişti. Biraz da farklı düşünmeden kaynaklanan bu durum giderek bir nevi tepki benzeri bir duygunun oluşmasına yol açtı. Böyle bir şey belirgin düzeyde ilk kez Parti Önderliği'nin 1985 bahar talimatları karşısında oluşmaya başladı. Talimatlar pratiği ve pratiğe yaklaşımı eleştiriyor ve tarihsel görevlere dikkat çekiyordu. Ben bu eleştirilere duygusal yaklaştım. Devrimci pratik karşısında düşünsel planda bile yanlış yaklaşımlara sapmam bu duygusallığı yarattı. En önemlisi de mevcut pratiği o kadar vahim görmüyordum. Hatta biraz başarı sarhoşluğunun olduğu bile söylenebilir. Çünkü, 15 Ağustos Atılımı süreci başlamış, ilk çıkışlar başarılı olmuş ve çok büyük etkiye yol açmıştı. Bu durumda, Parti Önderliği'nin eleştirileri karşısında, “işler o kadar da kötü değil” diyordum. Halbuki bu yaklaşım öngörüden uzak, kuru bir kuruntu veya gafletti. Çünkü, çok kısa bir süre sonra işlerin ne kadar kötü durumda olduğu herkes tarafından görülmeye başlandı. Yine Parti Önderliği'nin eleştirileri karşısında “yalnız ben mi sorumluyum, neden sadece ben eleştiriliyorum” ve “parti durumumu biliyor, ben ancak bu kadar yapabilirim, ona rağmen neden eleştiriyor” diye düşünüyordum. Bütün bu düşünceler politik-örgütsel yaklaşımı içermiyor, politika dışı bağları esas alan, duygusal yaklaşımın ve zayıflığa sığınmanın bir sonucu oluyordu. Bunlar da his düzeyinde başlayan bir tepkiye yol açıyordu.

Her küçük ayrılık, eğer üzerine gidilip giderilmezse büyük ayrılıklar haline gelebilir. Her küçük tepki, eğer doğru bir yaklaşımla giderilmezse, gittikçe büyüyebilir ve protestoculuk halini alabilir. 1985 baharında hissettiğim küçük tepkiler 1986 baharında bir nevi protestoculuk halini aldı. Parti Önderliği'nin 1986 baharında güçleri yeniden düzenlememi isteyen talimatına karşı başka arkadaşları önerdim. Kendime göre “bu kadar eleştirildiğime göre doğru yapmıyorum, diğer arkadaşların yapması daha uygundur, onlara fırsat vermeliyim, doğrusu da budur” diyordum ve buna kendimi inandırmaya çalıştım. Halbuki bunun altında eleştirilere duyulan tepki vardı. Ve bu tepki protestoculuğa kadar varıyordu. Tepkinin bu düzeye gelmesinde 1985 güz talimatlarının da önemli bir yanı olmuştu. 1985 yazında pratikte öncülük yapıp güçleri belli yerlerde toparlamayı yeğledim. Böyle bir ortamda Parti Önderliği'nin Kasım talimatı bize ulaştı ve çok yoğun eleştiriyle birlikte çözüm yolunu da gösteriyordu. Bu talimat bir rapor kabul edilip onunla rahatlıkla bir konferans veya kongre yapılabilirdi. Zaten mevcut güçler için bunun gerektiği düşüncesine de önceden varmıştım. Ancak bu talimatın gerçek özünü ve bizden ne istediğini anlamazlıktan geldim. Talimattaki eleştiriler şok düzeyinde beni etkiledi, baharda başlayan tepkisel duygumu içten içe geliştirdi. Buna yol açan temel etken, politik ölçüler dışındaki yaklaşımımla birlikte, durumları talimatın belirttiği gibi vahim görmememdi. Zorluklarımız vardı, ancak o zaman düşünceme göre işleri yine de götürüyorduk ve götürebilirdik. Ayrıca tepki durumu olmasında “neden yalnız ben eleştiriliyorum” gibi sorumlu bir devrimcinin asla taşımaması gereken düşüncenin de etkisi vardı. Bu durum, 1986 baharındaki protestoculuğa ulaştı ve tarihi 3. Kongre'ye kadar taşındı.

Düşünce düzeyinde Güney Kürdistanlı güçlere görüş belirlemede net oldum ve parti çizgisini eksiksiz savundum. Ancak onlarla ilişki ve çatışmanın dozajını belirlemede de, yani politikada da hep tereddütlü oldum. Sadece başlangıçta yoksul insanların görünüşteki savaşçı yaşamlarını takdir ettim. Ama sonra gerçeği öğrendikçe bundan da vazgeçtim. Partinin Güney Kürdistan çalışmalarına ilişkin eleştirilerinin özünü başlangıçta anlayamadım. Üslenme durumumuz uygun değildi, ancak 1984'ten itibaren bunda önemli değişiklikler yapmış ve mevcut üslenmenin çerçevesini ve önemini azaltmıştık. KDP'ye karşı partinin belirlediği doğru görüşleri de her zaman ifade ediyorduk. O halde bu kadar eleştiri neden yapılıyordu. Çok sonra öğrendim ki, ilişki ve çatışma durumunu zamana göre ayarlamak yürütmek gerekiyor. Bana göre bir kez ilişki kurmuştuk ve bu sürüp gidebilirdi. Halbuki yeni ve daha ileri düzeyde anlaşma yapabilmek için eskisini zamanında bozmak ve çatışmak gerekir. Taktik ilişki ve mücadele bunu gerektirir. Oysa ben, mevcut ilişkinin hep sürebileceğini sandım. Güney sınırının biraz imkanı da vardı ve hareket yararlanabilirdi. O halde, bunu yapıp sürdürmek en doğrusuydu. Böyle düşündüm ve partinin hiddetli yürüttüğü politikayı algılayamadım. Oysa bazı basit imkanlara göre, işleri ve KDP ile ilişkileri düzenlemek, Kuzey'de KDP taktiğine bağlı hale gelmeyi ve KDP ile geri düzeydeki ilişkiyi sürdürmeyi ifade ediyordu. Bu gerçeği de çok sonraları öğrendim.

Buraya kadar belirttiklerimden hiç çalışmadığım, emeksiz yaşadığım sonucu çıkarılmamalıdır. Tersine hamal gibi çalıştım, günde birkaç saat uyuyor, onun dışında sürekli çalışıyordum. Çalıştığıma göre partiye iyi hizmet ediyor ve parti dışına düşmüyorum diyordum. Oysa çalışmalarım örgüt ve mücadelenin esasları üzerinde değil, çoğunlukla tali işlerde yoğunlaşıyordu. Çalışma tarzım, koparıcı, kazanımcı, başarılı olmaktan uzaktı, çoğunlukla yüzeysel ve sonuca gitmeyen nitelikteydi. Böyle olmasına rağmen, işlerin başarılı sonuç almadığını görünce, bunun nedenini hep dışarıda arıyordum. Kendi zayıflıklarımı da görmüyor değildim, ancak bunları itiraf etmekten kaçınıyordum. Bunları örtbas edebilmek için de başkalarını eleştirmek, hem de daha çok eleştirmek gerekiyordu! Kendimi tekleştirdiğim için de, bunu rahatlıkla yapabiliyordum. Geri çekilme döneminde yaşanan provokatif tutumlar nedeniyle adeta kendimi, partiyi sahiplenmesi ve herkesten koruması gereken biri olarak görüyordum. Ölçü onlar olunca, kendimin partili olduğumdan kuşkum kalmıyordu. Partileşme gibi bir sorunum olduğunu görmüyor, adeta kendimi parti gibi görüyordum. Bu da keyfi hareketi, yetkiyi istediğim gibi kullanmayı, kendime göre hesap ve ayarlama yapmayı doğuruyordu. Bu tür köklü yanılgının hepsine neşteri vuran tarihi 3. Kongre oldu ve beni adeta şok tedavisine tabi tuttu.

Parti 3. Kongresi'ne giderken, yaşanan pratiğe ilişkin eleştiri ve değerlendirmelerim vardı. Kendime göre çeşitli yönlerden yoğun eleştiri de yapıyordum. Kongre alanında Parti Önderliği'nin genel bir çerçeve düzeyinde değerlendirme ve eleştirileri vardı. Kendi değerlendirme ve eleştirilerimle Parti Önderliği'nin eleştirilerini bir türlü çakıştıramadım, benzer eleştiriler bile başka yerde ve çelişik duruyordu. Başlangıçta bu durumu bir türlü çözemedim, eleştiriler kişisel düzeye iniyordu ve ben, neden kişileştiriliyor ve ben eleştiriliyorum diye tepki duyuyordum, eleştirinin genel düzeyde yapılmasını istiyordum. Bu durum beni epeyce zorladı ve değerlendirmeler arasındaki çelişkiyi çözmemi geciktirdi. Sonra gördüm ki ben, yaptığım eleştiri ve değerlendirmede partiyi değil, kendimi esas alıyorum. Kendimi merkez olarak görüp ona göre iyi-doğru, yanlış ayrımı yapıyorum. Oysa esas partidir ve değerlendirmemi partiye göre yapmam gerekir. Böyle yapmam daha önce parti olarak gördüğüm kendimin, partinin taktiği dışında olmamın acı gerçeğiyle karşılaştım. Tarihi 3. Kongre neşteri böyle derin vuruyor ve köklü tedaviyi öngörüyordu. Ortamın en ağır hastalarından biri olan ben, çok acılı ve sancılı da olsa yaşamımın en büyük sarsıntı ve eğitim dönemini yaşadım. Partiye katılım ve yaklaşımımdaki ciddi yanılgı ve yanlışlıklar ortaya çıktı ve yıkıldı. Doğru partililiğin nasıl olduğunu ve hangi ölçüleri esas alacağını burada gördüm. Ancak yanılgılar derindi, dolayısıyla sarsıntı da derin olmuştu. Oluşan boşluğu doldurmak ve yaşanan gerçekleri hazmetmek gerekiyordu.

Kongre sonrası görevlendirildiğim Avrupa'da bu hazmın zor ve boşluğun epeyce büyük olduğu ortaya çıktı. Bu nedenle dengeli ve çizgiye uygun bir çalışmaya gelme noktasında yine zorlandım. Örneğin eğitim çalışmalarını yürütmem gerekiyordu ki, ben bununla hiç ilgilenmedim. “Ben eğitim görenlere ne söyleyebilirim, benim neyime inanırlar” diye düşünüyordum. Bu nedenle çalışmalardan uzak durmayı ve eğitim grubunu birkaç seferin dışında görmemeyi yeğledim. Bir türlü yaşananları eğitim bilgisi haline nasıl dönüştüreceğimi bilemiyor, çare bulamıyordum.

Bu arada 7 Nisan 1988'de Almanya'da tutuklandım. Ve Düsseldorf Davası'nda yargılanarak beş yıl onbir ay cezaevinde kaldım. Tutuklanacağımız bir sır değildi ve tarafımızdan biliniyordu. Yani tedbirsizlik sonucu tutuklandım. İçinde bulunduğumuz çalışma tarzının böyle bir tutuklanmayı önlemesi de zaten mümkün değildi. Ayrıca emperyalizm deyip, sözle eleştiriyordum, ancak onun gerçeğini iyi bilmiyordum. Emperyalizmin çeşitli baskıları vahşice uygulayacağını söylüyordum, ama böyle büyük bir dava açacağına ihtimal vermiyordum. Öyle tedbirin az olmasında bu anlayışın da izleri vardır. Bunlar dışında Almanya'daki davanın nedenleri ve sonuçları bilinmektedir. Davanın kapsamını tutuklandığımın ikinci günü Alman savcısının sarfettiği iki cümleden öğrendim. Alman emperyalizmi, bana ve benim gibilere dayanarak PKK'yi yıkmayı hesaplıyor, umut ediyordu. Emperyalizm ve gericilik karşısında düştüğüm bu durumdan duyduğum utanç sanıyorum hayatımda yaşadığım en büyük utanç duygusu oldu. Daha sonraki tutumumu da yaşadığım bu utanç duygusu belirledi. Cezaevi sürecinde bilinçli bir tarzda bu tutumu dengeli olarak sürdürdüm ve aynı tutumu mahkemede de gösterdim. Ayrıntıda bazı hata ve yetersizlikler olsa da cezaevi ve mahkeme süreçlerindeki tutumumun parti anlayışına fazla ters olmadığını sanıyorum. Zaten mahkeme sürecinde sürekli parti ile ilişkilerimiz oldu ve imkanlar dahilinde yayın faaliyetlerine de katılmaya çalıştık.

Tutukluluk süreci üzerine şunları da belirteyim; süreç benim açımdan oldukça eğitici oldu ve büyük dersler çıkardım. Fazla anlayamadığım katı politika gerçeği ile çok sert ve acımasız karşılaştım. Sanıyorum epeyce anlar hale geldim. Ayrıca Parti Önderliği'nin çözümlemelerini inceleyerek, 3. Kongre temelinde geliştirilen eleştirileri epeyce bilince çıkardım. Bu açıdan benim için belli bir eğitim süreci olduğunu, politika ve örgütte bilemediğim birçok şeyi iyi öğrendiğimi söyleyebilirim. Yine şu an dışarıda ve özgür mücadele ortamındaysam bunun Parti Önderliği sayesinde olduğunu, mahkemenin bu biçimde sonuçlanıp, bizim tahliye olmamızda önderlik sahasında yenilmeyen partinin belirleyici rol oynadığını, aksi durumda bu tür sonuçlara ulaşmanın imkansız olacağını da belirtmeliyim.

Cezaevinden çıktıktan sonra hemen önderlik sahasına geldim. Parti Merkez Okulu'nda iki devre eğitime ve 5. Kongre hazırlık sürecine katıldım. Devrimci yaşamımda eğitime hiç bu kadar önem vermedim ve insan için eğitimin gerekli olduğunu bu kadar hissetmedim. Geçmişte herkesin kendini eğitebileceğini, eğitim için fazla çaba harcamaya ve insanları zorlamaya gerek olmadığını düşünürdüm. Bu düşüncem kökten değişti, kendimin ve arkadaşların eğitimi için epeyce çalıştım. Bulunduğum sürede 25 yıllık parti tarihi yeniden irdelendi ve sentezler yapılarak, temel dersler çıkarıldı. Cezaevindeyken Parti Önderliği'nin çözümlemelerini inceleme imkanını epeyce bulmuştum, üzerine bir de böyle köklü okul eğitimi eklenince, yetersiz ve hatalı yanlarımı derinliğine görme ve kendimi geliştirme doğrultusunda kapsamlı bir süreçi yaşamış oldum. Parti Önderliği'nin daha önceki eleştirilerini ve en son okul sürecindeki kapsamlı uyarı ve eleştirilerini anlamaya çalıştım ve bundan sonra da bu çabamı sürdürerek onları kendime emir ve kılavuz yapacağım.

Kısaca özetlersem: Ben partiye ve devrime katılımda yanılgılıydım. Arkadaş ilişkileri içinde ve duygusal yanı ağır basan, adeta bir destekçi gibi katıldım. Ayrıca amatörlük sürecini ağır yaşayarak kendimi zamanında devrimci görevlere göre eğitmedim. Bunlar sonucunda öncülük görevlerime sahip çıkmadım, önderleşmeyi kendime esas almadım. Politikleşme, örgüt öncüsü olma, komutanlaşma konularında çabam olmadı ve bunları kendime yedirmedim. Bütün bunlar yeterli bir militanlık, pratik öncülük görevlerini yerine getirememeye yol açtı. Partinin savaş ve örgüt pratiğine girmemeni, onun dışında kalmamı veya onu çarpıtmamı doğurdu. Bu nedenle pratik öncülük görevlerimi doğru ve yeterli yerine getiremedim, böylece parti pratiğine ciddi zararlar verdim. Şimdi nerede neyi yapamadığımı ve nasıl yapmam gerektiğini büyük ölçüde kavramış durumdayım. Beni doğru partileşmekten ve pratikten alıkoyan temel yanılgı, yanlış ve yetersizlikleri görüyorum ve bunları giderme yollarını da biliyorum. Kendimi bu temelde her gün düzeltmeye çalışıyorum. Partiye doğru katılım ve doğru partili nasıl olunur, doğru askerileşme nasıl olur, bunları iyi öğrendim. Her türlü tutuculuğu aşmayı ve sürekli devrimci olmayı önderlik çözümlemelerinde gördüm. Örneğin, kadın sorununda önderliğin geliştirdiği çözümlemeler ufkumu oldukça genişletti, düşünce sistemimi yeniden yarattı. Geçmişte görülen pratik zayıflıklarda bu konuda tam devrimci olmayan bakış açımın önemli bir yeri olduğunu düşünüyorum. Burada devrimcileşmenin büyük bir düşünsel ve pratik genişleme yarattığını görüyorum. Diğer hususlar da benzerdir. Kısaca, partinin sağladığı teorik ve pratik gelişme temelinde ben de kendimi eğittim. Ayrıca gelişen partinin gücü ve tedbirleri arttı. Bu temelde, geçmişteki gibi büyük hata yapmam ve küçük hataları da telafi edebilirim. Önemli bir bilgi birikimine sahibim ve bunları pratikleştirdikçe partiye önemli hizmetler yapabilirim. Bu temelde yürümekte istekli ve kararlıyım ve önderliğin başarı çizgisinde yürüyüp gelişme yaratacağıma inanıyorum.

Çok acele olması nedeniyle belki de en düzensiz özeleştiri yazım oldu. Ancak devrimci pratik karşısında en güçlü ve kararlı bir durumda olduğumu ve gerçek özeleştirinin devrimci pratik olacağını rahatlıkla söyleyebilirim. Bu temelde parti çizgisinde, şehitlerimizin izinde ve Başkan APO'nun emir ve komutası altında zafere kadar yürüyeceğime dair başta Parti Önderliği'ne, partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçiliğine ve ilerici insanlığa 5. Kongre platformu huzurunda söz veriyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla

V.i.S.d.P.
Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

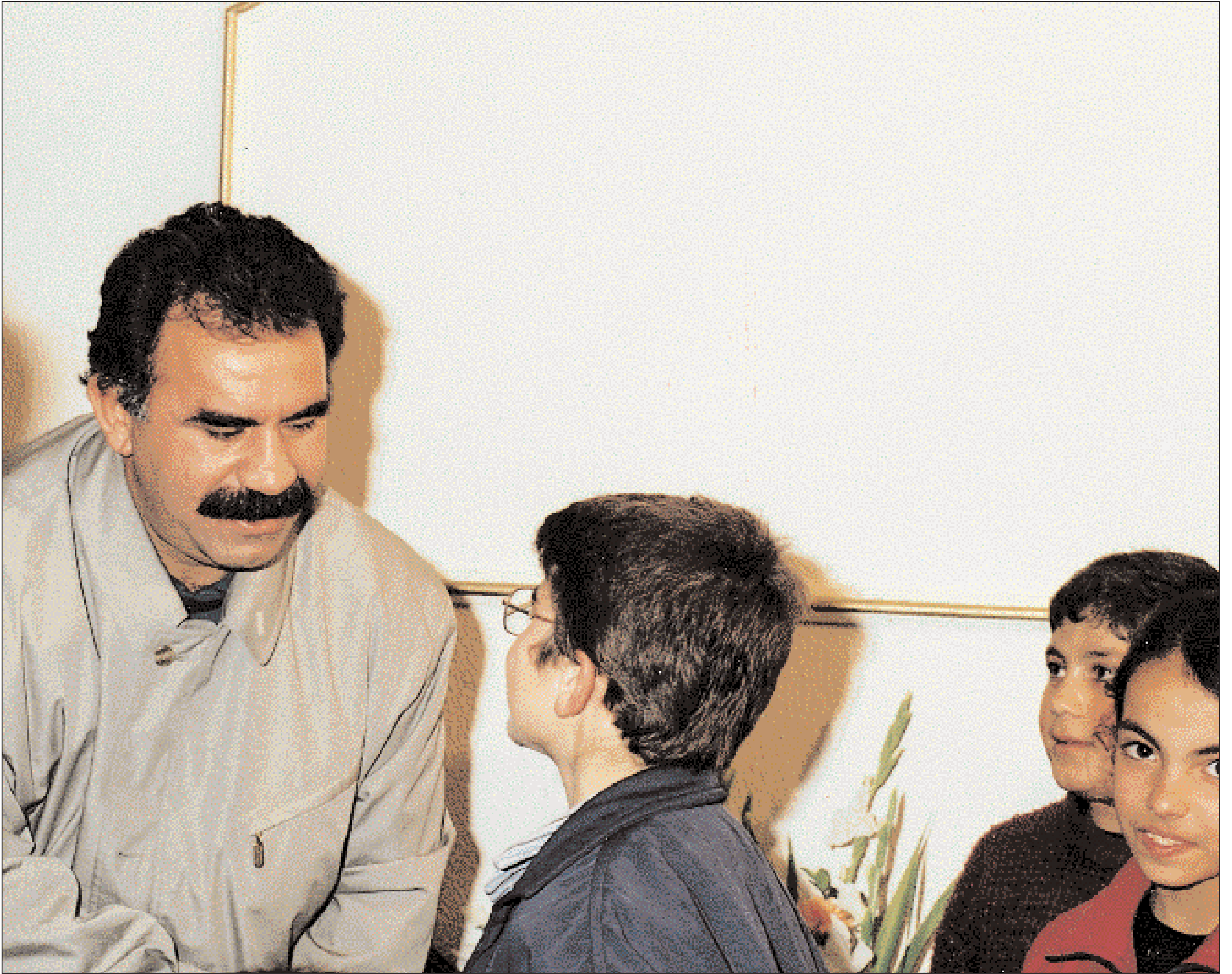
Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

ŞEHİTLERİMİZ

Kürt ve Kürdistan için kazanılan her şeydir

Karanlığın ve düşkünlüğün alabildiğine yaygınlaştırıldığı bir ülkede öncü, herhangi bir ülkedekinden çok daha yüksek niteliklere sahip olmak ve çok daha kahramanca bir yaşam sergilemek zorundadır. O halde son derece gerçekçi olmak ve bu gerçeklere uygun olarak düşünüp karar vermekten başka bir çare yoktur. PKK'yi anlamak isteyen her güç ve kişi, bu gerçeği doğru ve derinliğine kavramak zorundadır.

Tohumun toprağa henüz yeni serpildiği bir dönemde, yüreğinde PKK ateşiyle şehit düşen ilk kahramanlarımızın destanı tüm Kürdistan'da bir sevda biçiminde yankılanmıştır. **Haki**'nin, **Halil**'in, **Delil**'in toprağa düşüşü, her halkın ve kanıtlanmış devrimci her ideolojik ve politik akımın direnişinde görülen bir kutsallığı dile getirmektedir. Bu büyük direniş şehitleri PKK'nin temellerini, özgürlük uğruna feda ettikleri değerli yaşamları ile atmışlardır.

Direniş şehitlerinin her biri çok iyi incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Bu, onlara karşı olan vefa borcumuzun bir gereğidir. Anılarının gereğinin ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz. Gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri, direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yüzbinlerin ellerinde dalgalanan bayrakları haline getirilmesi, öncünün direnişinin milyonların direnişine dönüştürülmesidir.

Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri, partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmak ve hayata geçirilmek zorundadır. Bugün partiye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır.

Savaşı geliştirenler hayatlarını ortaya koyuyorlar. İnançlarını ortaya koyuyorlar, özlemlerini ortaya koyuyorlar ve en yüce mertebeye ulaşıyorlar. Bize düşen onlara sadık kalmak, bunlara devrimci anlam verebilmek, iyi sözcü olmaktır.

Şehitlerin mesajlarından çıkan sonuç nedir? Tamamlayın! Peki neyi tamamlayın? “Bu dayanılmaz koşullardaki yaşamı, yaşanılır hale getirin! Faşist baskıya karşı koyun, azaltın veya ortadan kaldırın. Bilgisizlik var, giderin. Parti zayıf, güçlendirin. Faşizmin tek yönlü, korkusuz yürüyüşünü durdurun!” İşte çıkarılacak en büyük sonuç budur. Şehitleri anmaya evet, ama doğru anmaya…

Eğer biz yaşamı alt düzeyde bir kavrayışa götürmüyorsak, bir toplumu yeniden yaratmak ve devrimci bir tarzda üretmek gibi bir amaçla yola çıkmışsak; bu amaçların içinde en değerli varlığın ve de gerçek yaşayanların şehitler olduğunu kabul edeceğiz.

Hiç kimse PKK'nin şehitlerini sahipsiz göremez. Onlara yalan-yanlış, yetersiz yaklaşım içinde olamaz. Belki biz her birisi için iyi bir makber kuramadık. Belki iyi türküler söyleyemedik, iyi şiirler yazamadık, hatta cenazelerinin nerede olduğunu bile tespit edemedik. Ama en iyi karşılık olarak PKK'de hemen herkesi bu şehitler partisinin bir elemanı haline getirerek görevimizi yaptığımıza inanıyoruz.

Büyüklüğü, olgunluğu, alçakgönüllülüğü yerinde ve zamanında yaşayabileceksiniz; bu size güç verecektir. Sizler de şehitlere layık olmakla partiye ve halka güç vereceksiniz. Böyle olursa, bu acılar bizi daha da güçlendirir. Sizler böyle olursanız, PKK daha fazla kazanır.

Ağır borçlarla gidilen şahadetlere son vermeliyiz. Çoğunuz gencecik, doğru-dürüst hiçbir borç ödemeden, hatta kendinize gereken saygınlığı bile göstermeden gidiyorsunuz. Bu şahadet kabul edilmemelidir. Bu şahadete artık “dur” diyoruz. Kabul edilebilir şahadetlerin sınırlarını çok çok aşıyorsunuz.

Duygusal, zayıf olma biçiminde değil de, bugünü yaşamınızın bir dönemeci haline getirmeye, büyük yüreğe ve büyük Kürdistan yurtseverliğine, PKK'nin büyük militanlığına ulaşmaya, belki aylarca, hatta yıllarca sağlayabileceğiniz mesafeyi bugünün ertesinde sağlamaya yönelmeyi esas alacaksınız. Ve her zamankinden daha fazla büyümüş, tek vücut olmuş olacağız. Şehitler bizde gerçekten yaşamı sürdürüyorlar. Biz onların ayrılmaz bir parçasıyız ve onlara gereken değeri vereceğiz.